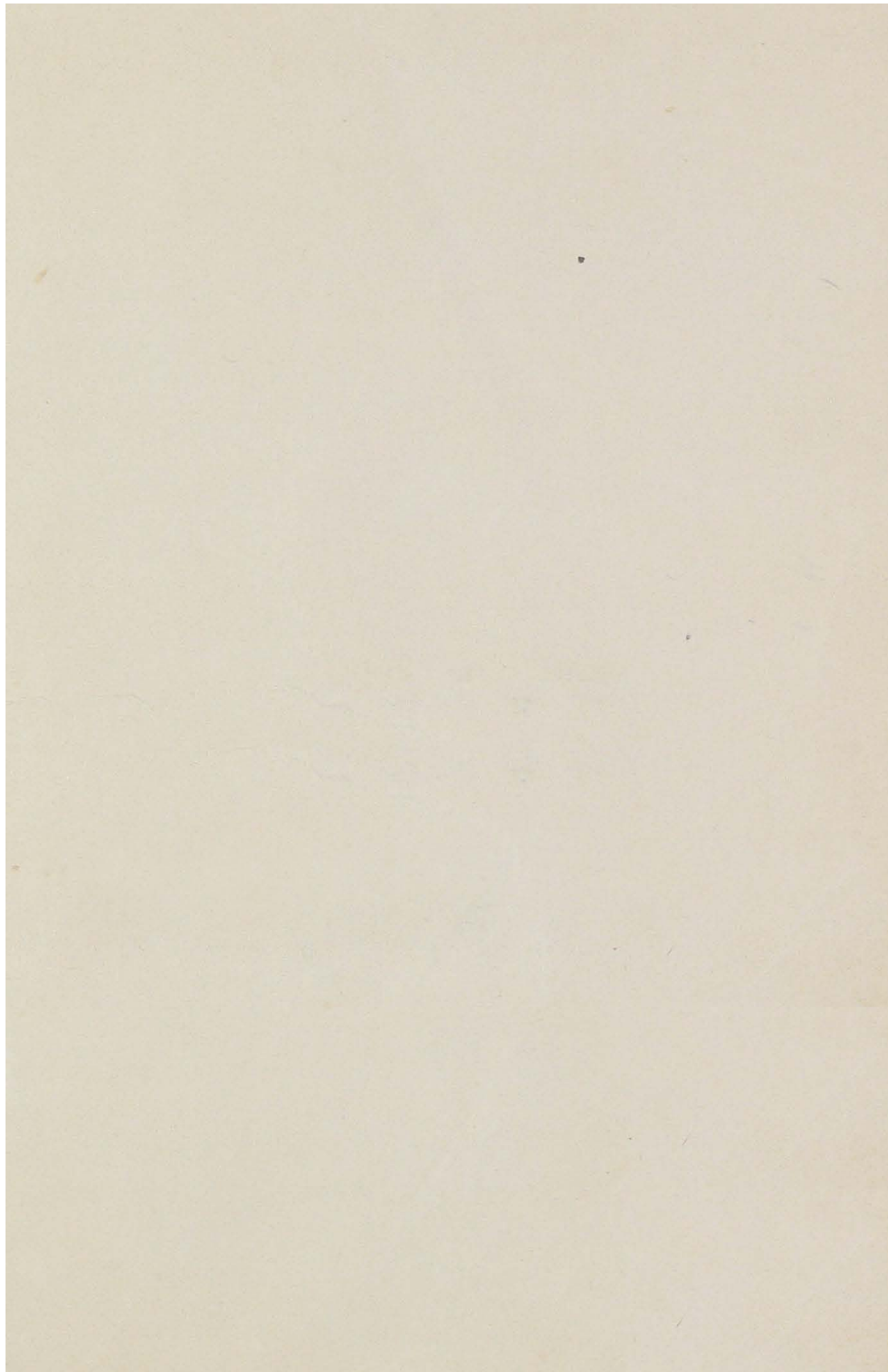

புதுமைப்பித்தன்

12634

3301 - 3320

3304

ரகுநாதன்

ஸ்டார் பிரசுரம்

திருவல்லிக்கேணி :: மேலக்கோபுரத் தெரு

சென்னை-5. மதுரை.

முதற் பதிப்பு: அக்டோபர், 1951.

இரண்டாம் பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1958.

உரிமை பதிவு

விலை ரூ. 3·00

12634

12634

நவபாரத் பிரஸ், சென்னை-2.

பதிப்பகத்தார் குறிப்பு

தமிழிலே சரித்திரம் வெளிவந்திருப்பது மிகக் குறைவு. அதிலும் எழுத்தாளர்களின் சரித்திரம் என்ற தகுதி வாய்ந்த ஒரு நூல் இதுவரை வெளிவரவே யில்லை என்று கூறலாம். எழுத்தாளர்கள் உயிரோடிருந்த காலத்தில் சும்மா இருந்து விட்டு, அவர்கள் இறந்தபின் அவர்களை வாயார வாழ்த்திக் கொண்டிருப்பது இன்றைய நம் மக்களின் வழக்கமாகிவிட்டது. அப்படித்தான் போற்றிப் புகழ்ந்தாலும், அவர்களுடைய வரலாற்றைப் பற்றியோ, எழுத்துக்களைப் பற்றியோ சரியாக அறிந்தவர்கள் மிகச் சிலரே. பெரும்பாலோர்தெரிந்துகொள்ளாமைக்குக் காரணம் அலட்சிய எண்ணத்தை விட, அறியும் சந்தர்ப்பமும் சாதனங்களும் கிடைக்காமையாகத் தான் இருக்க முடியும். அக்குறையை இந்நூல் நிவர்த்திக்குமென்று நம்புகிறோம்.

தமிழிலே ஒரு புதிய பாணியைக் கையாண்டு, சிறு கதை மன்னன் என்ற புகழையும் பெற்று, தனக்கென ஒரு பரம்பரையையும விட்டுச் சென்றிருக்கும் புதுமைப்பித்தனது இவ் வரலாறு, அவருடைய எழுத்துக்களை மட்டும் அறிந்துள்ள பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்களுக்கு ஒரு சிறந்த பொக்கிஷமாகும். புதுமைப்பித்தனது உற்ற நண்பரான ஸ்ரீ ரகுநாதன் அவர்கள் இதைச் சரித்திர வடிவில் எழுதித் தந்திருக்கிருர்கள். அவருக்கு எங்கள் நன்றி.

ஸ்டார் பிரசுரத்தார்

முன்னுரை

புதுமைப்பித்தனது வாழ்க்கை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரின் சோக நாடகம்; உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை.

'புதுமைப்பித்தன்' வரலாறு அவர் காலமான சமயத்திலேயே வெளிவந்திருக்க வேண்டியது. ஆனால், இந்தச் சரிதத்தை எழுதுவதற்கான சில முக்கியத் தகவல்களை என்னால் உடனடியாகச் சேகரிக்க இயலவில்லை. அதற்கே ஒரு வருஷ காலத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. சமீபத்தில் புதுமைப்பித்தனின் பெயர் தமிழ்நாடெங்கும் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. எனவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்நூலை அவசியம் வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசையால், இதை எழுதி முடித்தேன். இதைவிட விரிவாக எழுதவேண்டும் என்பது என் ஆவல். ஆவலைப் பெருக்கி நாளைக் கடத்திக்கொண்டு போவதைவிட, இந்த உருவிலேனும் எழுதி முடிக்க முடிந்ததில் எனக்கு ஒரு திருப்தி; நிம்மதி.

இந்நூலை எழுதத் தொடங்கும்போது எனக்கு ஏற்பட்ட சங்கடங்கள் பல. புதுமைப்பித்தன் நம்மோடு வாழ்ந்து சமீப காலத்தில்தான் மறைந்தவர். அவரது நண்பர்களும் விரோதிகளும் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள். மேலும் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கை யம்சங்களில் சில அவரது மனைவிக்கும் நண்பர்களுக்கும்கூட, தெரியாத விஷயங்கள். இந்த நூலில் நான் பலபேர்களுடையபெயர்

களைக் குறிப்பிடாமலும் விட்டிருக்கிறேன்; பலரை குறிப்பிட்டு மிருக்கிறேன். ரசக் குறைவு தரக்கூடிய விஷயங்களைக் கூடியவரை விலக்கி, ரச நிறைவுகொண்ட விஷயங்களையே பெரும்பாலும் எழுதியிருக்கிறேன். சில விஷயங்களை எழுதியிருக்க வேண்டாமே என்று சிலருக்கு நினைக்கத்தோன்றும். எனினும் புதுமைப்பித்தனது சரிதம் சோனிப் பிறவியாக இல்லாமல் நிறைமாசக் குழந்தைப் பிறப்பின் வனப்போடு விளங்கவேண்டுமென்றால், சில விஷயங்களைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். புதுமைப்பித்தன் இன்று இல்லை. எனவே யாரும் இந்த நூலிலுள்ள அந்தச் சில விஷயங்களைப்பொருட் படுத்திப் பேசமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இந்நூலை எழுதி முடிப்பதற்கு எனக்கு உதவிய நண்பர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள் முதலியோர் பலர். ராமனுக்கு உதவிய அணிலைப்போலவும், அனுமனைப் போலவும் சிறிதும் பெரிதுமாக எனக்கு அவர்கள் உதவினார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றி. குறிப்பாக இந்நூலை எழுதி முடிப்பதற்கு எனக்குப்பெருந்துணை செய்து ஒத்துழைத்த புதுமைப்பித்தனின் மனைவி கமலாம்பாள், திருவனந்தபுரம் எஸ். சிதம்பரம், புதுமைப்பித்தனின் தந்தை சொக்கலிங்கம் பிள்ளை முதலியோருக்கு என் நன்றியையும், வந்தனத்தையும் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

செப்டம்பர் 1951.

ரகுநாதன்

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
MADURAI

அத்தியாயம்—1

குல முறை

1946-ம் வருஷத்தில் என்ருே ஒருநாள் இரவில்... சென்னை, 170, ராயப்பேட்டை ஹைரோடிலிருந்த 'புதுமைப்பித்தன்' வீட்டில், புதுமைப்பித்தனும் நானும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அந்தச் சமயத்தில் ஒரு தமிழ் நாட்டுக் 'கவிஞர்' அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் எழுதியுள்ள பாடல்கள் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிடிக்காத சரக்கு. வந்தவர் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுச் சும்மா போகாமல் புதுமைப்பித்தனைப் பார்த்து, "என்ன சோவி! உங்கள் கதையையும் என் கவியையும் தமிழ் நாட்டார் உணரவேயில்லை. நீங்களும் நானும் ஆயிர வருஷம் தப்பிப் பிறந்துவிட்டோம்!" என்று கூறி அங்கலாய்த்துக் கொண்டார்.

புதுமைப்பித்தன் பதில் சொன்ஞர் :

"ஆமப்பா, நீ ஆயிர வருஷம் பிந்திப் பிறந்துவிட்டாய். நான் ஆயிர வருஷம் முந்திப் பிறந்துவிட்டேன். இன்றைய தமிழ்நாடு நம் இருவரையும் எப்படிப் புரிந்து கொள்ளும்?......"

கவிஞருக்குக் கிடைத்த சூடு இருக்கட்டும்.

புதுமைப்பித்தன் தமிழ் நாட்டின் சிறந்த கதாசிரியர், எனினும் தமது மேதையைத் தமிழ் நாடு உணரச் சக்தியற்றுக் கிடக்கிறதே என்ற ஏக்கம் புதுமைப்பித்தனுக்கு இருந்ததுண்டு. ஆனல், இன்று அவரது மறைவுக்குப்பின்

தமிழ் நாடு அவரைப் போற்றுகிறது; விழா கொண்டாடுகிறது. உண்மையிலேயே அவரது மேதையைத் தமிழ் நாடு உணர்ந்துகொண்டுவிட்டது என்று நாம் நம்பினுல், புதுமைப்பித்தன் கூறிய மாதிரி அவர் ஆயிர வருஷகாலம் பிந்திப் பிறந்தவரில்லை; ஐந்து வருஷகாலமே பிந்திப் பிறந்துவிட்டார் என்று சொல்லக்கூடும்.

ஆனுல், புதுமைப்பித்தன் என்ற சொ. விருத்தாசலம் ஆயிர வருஷமும் பிந்திப் பிறக்கவில்லை; ஐந்து வருஷமும் பிந்திப் பிறக்கவில்லை. இந்த நூற்ருண்டின் ஆரம்ப காலத்தில், சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் பிறந்தார்......

புதுமைப்பித்தன் இருபதாம் நூற்ருண்டின் தமிழ் இலக்கிய உலகிலே ஒரு தனி ஜாதி; தனி ஜோதி......

* * *

சுமார் நான்கு தலைமுறைகளுக்கு முன்னுல்—திருநெல்வேலி சரகத்தைச் சேர்ந்த உலகளந்தபெருமாள் பிள்ளை என்னும் சைவ வேளாள குல நபர் ஒருவர் தென்னுற்காடு ஜில்லாவுக்குச் சென்று அங்கு ஒரு கிராமத்தில் கர்ணம் உத்தியோகம் பார்த்து வந்தார். அப்போது விருத்தாசலத்தில் ஒரு வெள்ளைக்காரத் துரை ஷதர் கோர்ட் கலெக்டராக இருந்தான். பிள்ளையவர்களுக்குத் துரையிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு; பக்தி. துரைக்குப் பிள்ளையின் நேர்மையும் விடாமுயற்சியும் உழைப்பும் பிடித்துப் போய்விட்டன. அதன் காரணமாக அவனுக்கு அவர்மீது பெரும் மதிப்பு. எனவே கலெக்டர் துரை உலகளந்த பெருமாள் பிள்ளையைத் தாசில்தாராகவே நியமித்துவிட்டான். ஆனுல் அந்த வெள்ளைத்துரைக்கோ, உலகளந்த பெருமாள் பிள்ளை என்ற பெயர் வாயிலேயே நுழையவில்லை. லகர ளகரம் வெள்ளைக்காரனுக்கு அவ்வளவு லேசில் வந்துவிடுமா? அப்புறம் நமது தமிழின் சிறப்பு என்ன ஆவது?

எனவே அந்தத் துரை உலகளந்தபெருமாள் பிள்ளைக்கு, தான் ஆட்சிபுரிந்த ஊரின் பெயரையே சூட்டிக்கொள்ளும்படி உத்தரவிட்டான். பிள்ளையவர்களும் துரை தமக்கு அளித்த பதவியின் ஞாபகார்த்தமாக அந்தத் திருநாமகரணத்தை ஒரு சன்னத்தாகவே மதித்து ஏற்றுக்கொண்டார்; விருத்தாசலம் பிள்ளையாகிவிட்டார். இந்த விருத்தாசலம் பிள்ளையின் பேரனுக்குப் பேரனாகப் பிறந்தவரே, சொ. விருத்தாசலம்—அதாவது புதுமைப் பித்தன்! புதுமைப்பித்தனின் முப்பாட்டனார், துரையின் உத்தரவுக்காகத் தம் பெயரை விருத்தாசலம் என்று மாற்றிக்கொண்டார்; சொ. விருத்தாசலமோ கதை எழுது வதற்காகத் தம் பெயரைப் புதுமைப்பித்தன் என்று மாற்றிக்கொண்டுவிட்டார்!

உலகளந்தபெருமாள் பிள்ளையின் காலம்தொட்டு அவரது வம்ச பரம்பரையார் சர்க்கார் ரெவினியூ இலாகாவில் பரம்பரையாக உத்தியோகம்பெற்று, ராஜவிசுவாசத்தோடு வாழ்ந்து வந்தனர். புதுமைப்பித்தனின் பாட்டனாரும், உலகளந்தபெருமாள் பிள்ளையின் பேரனுமான விருத்தாசலம் பிள்ளை என்பவருக்கும், அவரது மனைவி அழகம்மை என்னும் அம்மையாருக்கும் பிறந்தவரே சொக்கலிங்கம் பிள்ளை; புதுமைப்பித்தனின் தந்தை.

சொக்கலிங்கம் பிள்ளை படித்து பி. ஏ. பட்டம் பெற்று, பர்வதத்தம்மாள் என்பவரை மணம் செய்து கொண்டார். அப்போது அவர் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் நிலப்பதிவு தாசில்தாராக இருந்தார். ஆரம்ப காலத்தில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை பல ஊர்களுக்கும் மாற்றுதலாகி வேலை பார்க்க நேர்ந்தது. இப்படி 'தீர்த்த யாத்திரை' உத்தியோகம் பார்த்து வந்த காலத்தில்தான் 1906-ம் வருஷம், ஏப்ரல் மாதம் 25-ம் தேதியன்று கடலூருக்கு அருகிலுள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரில் புதுமைப்பித்தன் தாசில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளையின் சீமந்த புத்திரனாக அவதரித்தார். தமிழ் நாட்டுச் சம்பிரதாயப்படி புதுமைப் பித்தனுக்கு அவரது தாத்தா விருத்தாசலம் பிள்ளையின் பெயரே இடப்பட்டது.

புதுமைப்பித்தனின் தாயான பர்வதத்தம்மாள் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிறகு ஒரு பெண் குழந்தையை ஈன்றெடுத்துவிட்டு, **1914**-ம் வருஷம் காலமானர். தாய் காலமானபோது புதுமைப்பித்தனுக்கு எட்டு வயது. தாயின் பரிபூரணமான அன்பைப் பெறும் பாக்கியம் புதுமைப்பித்தனுக்குக் கிட்டவில்லை. இந்தத் துர்ப்பாக்கியத்தைப் புதுமைப்பித்தன் தாம் சாகும் வரையிலும் மறக்கவில்லை.

புதுமைப்பித்தனின் தங்கையின் பெயர் ருக்மணி என்ற செல்லத்தம்மாள். இந்த அம்மாளுக்கும் விருத்தாசலம் பிள்ளை என்பவருக்கும் பின்னர் திருமணம் நடந்தது. அவர் காட்டுப் பாதுகாப்பு ஆபீசர்; கடப்பை ஜில்லாவில் வேலை பார்த்துவிட்டு, அவர் தம் குடும்பத்தோடு இப்போது பாளையங்கோட்டையில் ஓய்வு பெற்றுக் குடி வாழ்கிறார்.

பர்வதத்தம்மாள் காலமான பின்னர் தாசில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை மறுவிவாகம் செய்துகொண்டார். இரண்டாம் தாரத்தின் மூலம் அவருக்கு மூன்று ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தனர் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை இன்று ஜீவியவந்தராக இருக்கிறார்; வயசு தொண்ணூற்றிமூன்று; நல்ல திடகாத்திரர்; கண்ணாடி யில்லாமல் வாசிக்கிறார்; கம்பு இல்லாமல் நடக்கிறார்; துடியாகப் பேசுகிறார். அவரைப் பார்த்தால், புதுமைப்பித்தனின் ஞாபகம் வரத்தான் செய்கிறது. ஜாடை, பேச்சு, சிரிப்பு எல்லாம் அப்படித்தான் தோன்றுகின்றன. சொக்கலிங்கம் பிள்ளை வெறும் தாசில்தார் மட்டுமல்ல; புத்தகாசிரியர். இந்திய - ஐரோப்பிய நாட்டு இனங்கள் (Indo - European Races) என்று ஒரு நூலை, பாகம் பாகமாக எழுதியிருக்கிறார். இந்தத் தள்ளாத காலத்திலும் அந்நூலின் மூன்றும் பாகத்தை எழுதுவதில் முனைந்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு பாகமும் ஒரு அகராதியளவு கனம்!

புதுமைப்பித்தனின் தந்தையை யாராவது பார்த்து, "நீங்கள் விருத்தாசலத்தின் தகப்பனரா?" என்று கேட்டுவிட்டால் அவருக்கு மனம் குன்றிப் போய்விடும். "தங்கள்

பிள்ளையா விருத்தாசலம்?'' என்று கேட்க வேண்டுமாம்! சொக்கலிங்கம் பிள்ளை சுத்த சுயம்புவான பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ராஜவிசுவாசப் பிறவி; வெள்ளைத் தோலின் மகிமையில் நிறைந்த ஈடுபாடு. தாம் எழுதிய நூலைக்கூட அவர் ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தி (நிர். 5) க்குத் தான் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார்.

“விருத்தாசலம்தானே! பயல் துடியானவன்தான். சின்னப்பிள்ளையிலே அவன் கந்தர் கலிவெண்பாவை வைத்துக்கொண்டு பாராயணம் செய்வான். எனக்கு என் நூலை அவனைக்கொண்டு மொழிபெயர்த்து வெளியிடணும்னு ஆசை. ஆனால், பயல் நம்மை மதிச்சானா, என்ன? என்னமோ அவன் பிறந்த ராசி அப்படி; அடங்காப் பிறவி. இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளே இப்படித்தான். வயசு வந்தவுடனேயே தகப்பனார் பெட்டிச் சாவியைத் தூக்கிக் கொடுத்திட்டு மண்டையைப் போடணும்னுங்கிறானுக. பிள்ளைக் கன்று தாய்வாழையைக் கொன்று தீர்க்கிறதே, அந்த மாதிரி. நாம் என்ன சொல்லக் கிடக்கு?...''

1948-ம் வருஷம் புதுமைப்பித்தன் காலமான சமயத்தில் அவரை நான் சந்தித்துப் பேசியபோது இப்படியெல்லாம் அவர் என்னிடம் சொன்னார். பேச ஆரம்பித்தால் அவர் லேசில் ஓய்வதில்லை. கடகடவென்று பேசுகிறார்; ஆனால் கேட்பதற்கு அசுணமாச் செவி கூடாது; அசுர சாதகமான பொறுமை தேவை.

அத்தியாயம்—2

'பள்ளிப் படிப்பினிலே...'

தாசில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் வேலைபார்த்து வந்த காலத்தில் புதுமைப்பித்தனின் பாலர் வகுப்புப் படிப்பும் அங்குதான் நடைபெற்றது. ஆனால், தந்தையின் உத்தியோகஸ்தானம் அடிக்கடி ஸ்தல மாற்றங்களுக்கு ஆளானதால், புதுமைப்பித்தனின் பள்ளிப் படிப்பும் காடாறுமாதம் நாடாறுமாதமாகக் கதையில் தேசாந்திரியாகத் திரிய ஆரம்பித்தது. ஊர்ஊராய் மாறியதால் படிப்பு ஒழுங்காக நடைபெறவில்லை. மேலும், அந்தப் பிள்ளைப் பிராயத்திலேயே புதுமைப்பித்தன் செல்லப்பிள்ளையாக மட்டுமில்லாமல், அடங்காத பிள்ளையாகவும் இருந்தார். அவரது ஆரம்பக் கல்வி செஞ்சி, திண்டிவனம், கள்ளக்குறிச்சி முதலிய ஊர்களில் (சுமாராக 1915—16-ம் வருஷங்களில்) நடைபெற்று வந்தது. ஆனால் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பள்ளிப் படிப்பில் சிரத்தை இல்லை; 'மனம் பற்றிடவில்லை.' "செஞ்சி மலைக்கோட்டையில் சுற்றி வருவதில்தான் எனக்குப் பிரியம்: பள்ளிக்கூடம் எனக்குக் கசந்தது" என்று புதுமைப்பித்தனே தமது ஆரம்ப காலப் படிப்பைப் பற்றி ஒரு தடவை குறிப்பிட்டார்.

1918-ம் வருஷம் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை பென்ஷன் பெற்றார்; அதன்பின் தமது பூர்விக நாடான தென்பாண்டிச் சீமைக்கு, திருநெல்வேலிக்கு வந்து சேர்ந்தார். தாமிரபருணி யாற்றுக்குக் கீழ்கரையிலுள்ள வண்ணார்பேட்டை

யில் குடியேறி, இன்றும் அங்கேயே வாழ்ந்து வருகிறார். சொக்கலிங்கம் பிள்ளை திருநெல்வேலிக்கு வந்து சேரும் போது புதுமைப்பித்தனுக்கு வயது பன்னிரண்டு. பால்யத்தின் பேதமை மறைந்து அறிவு தெளிந்து உருவேறும் துடியான பருவம். தந்தையின் நிரந்தரமான வாசத்தால், புதுமைப்பித்தனின் பள்ளிப் படிப்பும் 1918-ம் வருஷத்துக்குப் பின் நிலைத்து ஸ்திரமாயிற்று. திருநெல்வேலியில் அவர் கல்வி கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினார். தமிழ் மொழி பொருப்பிலே பிறந்தாலும், தென்னன் புகழிலே வளர்ந்ததுபோல், புதுமைப்பித்தன் திருப்பாதிரிப்புலியூரில் பிறந்தபோதிலும், அவரை ஆளாக்கிவிட்டது தென்னன் புகழ் படைத்த திருநெல்வேலிச் சீமைதான். எத்தனையோ அறிஞர்களையும், புலவர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் அன்றும் இன்றும் ஈன்று தந்துகொண்டிருக்கும் தாமிரபருணித் தாய்தான், சொக்கலிங்கம் பிள்ளையின் தலைமகனாக இருந்த சொ. விருத்தாசலத்தை, தமிழன்னையின் தவமகனான புதுமைப்பித்தனாக உருவாக்கி விட்டாள்.

புதுமைப்பித்தனின் பள்ளிப் படிப்பு, திருநெல்வேலி கிறிஸ்தவத் திருச்சபையைச் சேர்ந்த அர்ச். யோவான் ஸ்தாபனக் கல்விக்கூடத்தில் நடந்தேறியது. பள்ளிப் படிப்பைப் பொறுத்தவரை திருநெல்வேலியிலும் அவர் சூட்டிக்கையாக இல்லை. ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ஆர அமர இருந்துதான் அடுத்த வகுப்புக்குப் பாஸ் வாங்குவார். பள்ளிப்படிப்பு இந்தப் புள்ளிக்கு உதவவில்லையெனினும் பரந்து கிடக்கும் உலகப் பள்ளியின் உள்ளோட்டங்களையும் சலனங்களையும் புதுமைப்பித்தன் நன்கு கிரகித்து, சிறந்த அனுபவக் கல்வியை விருத்தி செய்துகொண்டார். இதனால் அவர் இளமையில் புத்தகங்களை வெறுத்தார் என்று சொல்ல வரவில்லை; பள்ளிப் புத்தகங்களைத்தான் வெறுத்தார். கறிக்குதவாத ஏட்டுச்சுரைகளைத் தயார் செய்துவிடும் கல்வி முறைதான் அவருக்கு ஒட்டவில்லை.

பள்ளிப் படிப்பு முடிந்து கல்லூரிப் படிப்புக்குத்தயாரானதும் புதுமைப்பித்தனின் குருகுலம் யோவான் கலாசாலையிலிருந்து, இந்துக் கல்லூரிக்கு இடம் மாறியது.

திருநெல்வேலி ரயில்வே ஜங்ஷனுக்கு எதிராக நிமிர்ந்து நிற்கும் கட்டிடமே இந்துக் கல்லூரி, இந்தக் கல்லூரி தான் கவிஞர் பாரதியின் கல்விக்கூடமா யிருந்தது. இந்தக் கல்லூரியில்தான் பாரதி உபாத்தியாயரைப் பார்த்து "காளமேகம் ஆசிரியரின் உத்தரவுக்குப் பணிந்து மழை பொழியாது!" என்று வீருப்புடன் பதிலளித்தார்.

புதுமைப்பித்தன் கல்லூரிக்குள் பிரவேசித்த காலத்தில் அவருக்கு நல்ல வாலிபதசை; ஆனால் அந்த வயதிலும் அவர் கல்லூரிப் படிப்பில் நாட்டம் செலுத்தவில்லை; ஆனால் நாவல்கள் படிப்பதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தினார். நாள் ஒன்றுக்கு, குறைந்த பட்சம் ஒரு துப்பறியும் நாவலாவது படித்து முடிப்பது அவரது வழக்கம். நாவல்களைப் படித்துப் படித்து அவருக்கும் நாவல் எழுதவேண்டும் என்ற ஆசையும் எழுந்தது. கல்லூரியில் படிக்கும் போதே ஒரு துப்பறியும் நாவல் எழுதிப் பார்த்ததாக புதுமைப்பித்தன் என்னிடம் ஒருநாள் சொன்னார். கதை என்ன தெரியுமா? தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் ஒரு பாரசீக வியாபாரி வந்திறங்குகிறான்; கையிலே ஒருபெட்டி தூத்துக்குடியில் ஒரு பெரிய பணக்காரன். அந்த வியாபாரி பணக்காரனிடம் சென்று வியாபாரம் செய்ய முனைகிறான். விற்க வந்த பொருள் வாசனைத் திரவியம். வியாபாரி கொடுத்த அத்தரை முகர்ந்து பார்க்கிறான் பணக்காரன். அவ்வளவுதான்! உடனே மூர்ச்சை போட்டு விழுந்துவிடுகிறான். வியாபாரி பணத்தையெல்லாம் சுருட்டிக் கொண்டு ஓடிவிடுகிறான். அவன் கொண்டு வந்தது அத்தர் அல்ல; மயக்க மருந்து! அவன் வியாபாரியல்ல; திருடன்!......

இதுதான் கதையின் ஆரம்பம். பிறகுதான் துப்பறியும் மகத்துவம் இருக்கவே இருக்கிறதே! புதுமைப்பித்தனுக்கே அந்தக் கதை ஆரம்பத்துக்குமேல் ஞாபகத்தில் இருக்கவில்லை. நல்லவேளையாக, புதுமைப்பித்தன் ஒரு துப்பறியும் நாவலாசிரியராக மாறிவிடவில்லை. வளர்ந்தோங்கி நிமிர்ந்து நின்று பிரகாசிக்க வேண்டிய அவரது மேதையுள்ளம் வடுவூர் ஐயங்காரைப் போலவோ, ஆரணி முதலியாரைப் போலவோ திரும்பிவிடவில்லை. அதற்குப்

பதிலாகத் தமிழும் தாமும் உலகமும் பெருமைப்படத் தக்க அருமையான சிறுகதைச் செல்வத்தைச் சிருஷ்டித்துத் தந்தது.

புதுமைப்பித்தனின் நாவல் பைத்தியத்தை அவரது தந்தை அறிவாரா என்ன? பிள்ளைக்குப் படிப்பில் அக்கறை வந்துவிட்டது என்றே கருதினார். புதுமைப்பித்தனே இரவு ஒருமணி இரண்டு மணிவரை கண்விழித்து நாவல்களைப் படித்துக் கொண்டிருப்பார். இதைக் கண்டு சொக்கலிங்கம் பிள்ளைக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடும். பள்ளிக்கூடப் பாடங்களை ஒழுங்காகப் படிக்காத தமது மற்ற பிள்ளைகளைக் கண்டிப்பார்; புதுமைப்பித்தனையோ இரவில் அகாலம் வரையிலும் படித்துக் கொண்டிருப்பதற்காகக் கண்டிப்பார்.

பள்ளிப் படிப்பில் கவனம் இல்லாத காரணத்தால் புதுமைப்பித்தன் கல்லூரிப் படிப்பையும் சீக்கிரம் முடிக்க முடியவில்லை. மேலும், கல்லூரியிலும் புதுமைப்பித்தன் குறும்புக்காரப் பிள்ளை. ஒருதடவை தமது ஆசிரியர் ஒருவரைப்பற்றிக் கல்லூரிக் கரும்பலகையில் கிண்டலாக எழுதிவைத்து விட்டார். அந்த ஆசிரியர்தான் பலவருஷ காலமாக இந்துக் கல்லூரியில் பணியாற்றி வந்த வி. பொன்னுசாமிப் பிள்ளை; இந்துக் கல்லூரியின் வைஸ் பிரின்ஸிபால்; சரித்திரப் பேராசிரியர்.

புதுமைப்பித்தன் எழுதிவைத்த குறிப்பு இதுதான்:

***Mussolini is the dictator of Italy;**
Our V. P. is the dictator of Notes!

ஷை ஆசிரியரிடம் சரித்திர மாணவர்களாகப் பாடம் பயின்ற மாணவர்களுக்கே இந்த ஹாஸ்யத்தின் உண்மையான சுவை மிகமிக ரசிக்கத்தக்கதா யிருக்கும்!

---

*முஸோலினி இத்தாலியின் சர்வாதிகாரி; நமது வி. பி. யோ 'நோட்ஸ்' ஒப்புவிப்பவர். டிக்டேட்டர் என்ற பதம் சிலேடைப் பிரயோகம்; வி. பி. என்பதும் அப்படியே. வி. பொன்னுசாமிப் பிள்ளை என்பதற்கும், வைஸ் பிரின்ஸிபால் என்பதற்கும் பொருந்தும்.

அத்தியாயம்—3

இளநீரும் இலக்கியமும்

கல்லூரியில் படித்துவந்த காலத்திலேயே புதுமைப் பித்தனுக்கு இலக்கிய சிருஷ்டியில் நாட்டமுண்டு. எனவே அவருக்கு இலக்கிய நண்பர்களும் இருந்தார்கள். இலக்கிய சிருஷ்டியைத் தவிர, புதுமைப்பித்தனுக்குக் குறும்பிலும் விளையாட்டிலும் நாட்டமிருந்தது. விளையாட்டு என்றால் பள்ளிக்கூட விளையாட்டுக்களான ஹாக்கி, புட்பால் முதலியனவற்றில் அல்ல. அதில் அவருக்கு நாட்டமே இல்லை. அவர் இயற்கையிலேயே ஒரு நோஞ்சான் பிறவி. உடலுக்கு வலுக்கொடுக்கும் பள்ளி விளையாட்டு அவர் உடம்புக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. எனவே அவரது இலக்கிய நண்பர்களே அவரது குறும்புத்தனமான விளையாட்டுக்குத் தோழர்களா யிருந்து வந்தனர்.

இன்று சென்னை சர்க்காரின் பொருளாதாரப் புள்ளிக் கணக்காயரராக இருக்கும் கே. எஸ். சோணாசலம், காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்து சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற ஆ. முத்துசிவன், டி. கே. சி. யின் புதல்வரான காலஞ் சென்ற தீத்தாரப்பன் ('தீபன்') பெங்களூரை யடுத்த மல்லேச்வர வாசியான கர்மயோகி சதானந்தர், மற்றும் குஹன்பிள்ளை, மகராஜன் என்பவர்களெல்லாம் புதுமைப்பித்தனின் இளமைக் காலத் தோழர்கள்.

முத்துசிவன் முதலியோர் வண்ணார்பேட்டையில் ஒரு அறையில் குடியிருந்து கொண்டு கல்லூரியில் படித்துவந்

தார்கள். புதுமைப்பித்தனுக்கோ அந்த அறைதான் பாசறை. அங்குதான் பெரும்பாலும் அவரைக் காண லாம். அந்தப் பாசறைக்கு உரியவர்கள் யாராயிருந்தா லும் சரி, அதன் தளபதி புதுமைப்பித்தன்தான். அவர் சொல்வது போலத்தான் அங்குள்ளவர்கள் நடக்க வேண் டும். இது கண்டிப்பு.

அறையிலுள்ள நண்பர்களுக்குப் பாயும் படுக்கையும் இருக்கத்தான் செய்தன. இருந்தாலும் புதுமைப்பித்தன் அவற்றை உபயோகிக்க விடமாட்டார், "கட்டையிலே போற கட்டைதானே! சும்மா கட்டையிலேயே படுங் க'வே!" என்று நண்பர்களை யெல்லாம் ஞானதீட்சை செய்து பனங்கட்டைமீது பள்ளிகொள்ளச் சொல்வார்; இல்லையென்றால் தரையில் படுக்கச் சொல்வார். அவரும் படுத்துக்கொள்வார். பிறகு இலக்கிய ஆராய்ச்சி நடக்கும்; அதன்பின் திருட்டு ஆராய்ச்சி நடக்கும். திருட்டு, இலக் கியத் திருட்டல்ல; இளநீர்த் திருட்டு!

நண்பர்கள் குடியிருந்த அறைக்குப் பின்னால் அழகிய தென்னந்தோப்பு. பட்டுப்போல் பால் நிலவு பொழிவதும், தென்னையின் கீற்று சலசலப்பதும், கீற்று வழியே நில வொளி ஒழுகி வடிவதும் இலக்கிய ரசிகர்களான நண்பர் களுக்குப் பெரு விருந்துதான். ஆனால் அந்த விருந்தினால் பசி ஆறுமா? புதுமைப்பித்தனுக்கு அந்தக் காட்சி இன் பத்தைவிட, இளநீரை வெட்டிக் குடிப்பதில்தான் இன் பம் இருப்பதாகப்படும்; பசியும் ஆறவேண்டுமே! எனவே அந்த இன்பத்தைப் பருகுவதற்காகப் புதுமைப்பித்தன் ஆராய்ச்சி நடத்துவார். மரத்திலேறி இளநீர்க் குலைகளை வெட்டித் தள்ளினால் தோட்டக்காரன் சத்தத்தில் விழித் துக்கொள்வான். எனவே அரவமில்லாது இறக்குவதற் காக, இளநீர்க் குலைகளைக் கயிறுகட்டிக் கீழே இறக்கும் வித்தையைப் புதுமைப்பித்தன் நண்பர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். பிறகு கேட்க வேண்டுமா? இரவோடு இர வாய் தேவையான குலைகள் இறக்கப்படும். பிறகு அந்தக் குலைகளை ஆளுக்கொருவராகச் சுமந்துகொண்டு தோப் புக்கு அப்பாலுள்ள வயலுக்குள் கொண்டு சென்று, தவளைகளின் முணமுணப்பையும், பாம்பின் வாய்ப்பட்ட

எலிகளின் சத்தத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் இளநீர்களை வெட்டி வயிறுரப் பருகுவார்கள், நண்பர்கள்.

இது அவரது நித்ய கருமம்.

நண்பர்கள் கூட்டத்தில் புதுமைப்பித்தனுக்கு வழங்கி வந்த பெயர் பரமஹம்ஸர். ஏன் தெரியுமா? எப்போது பார்த்தாலும் உவமான உவமேயங்களோடுதான் உபதேசம் செய்வார். இந்த உபதேசமெல்லாம் காலை முதல் இரவு ஊரடங்கும் வரையிலும்தான். அதன்பின் அவர் பரமஹம்சரல்ல — திருமங்கை ஆழ்வார்! தேங்காய்த் திருட்டுக்காக அவர் புதிய அவதாரம் எடுத்துவிடுவார்.

இளநீர்களை வெட்டிக் குடித்தவுடன் நேராக அறைக்குத் திரும்பிவிடுவதில்லை. அப்படிச் செய்வது தரும விரோதம் என்பார் புதுமைப்பித்தன். தின்றதும் குடித்ததும் செரிக்க வேண்டாமா? எனவே அவர் நண்பர்களை ஆற்று மணலுக்கு அழைத்துச் செல்வார். தாமிரபருணி ஆற்று மணல் சுகநித்திரை செய்வதற்கேற்ற அருமையான நளினப் பள்ளி. நண்பர் குழாம் ஆற்று மணலில் கண் வளரும். ஆற்றுக்குச் செல்லாவிட்டால், ஆற்றங்கரையிலுள்ள மாந்தோப்புச் சுடுகாட்டுப் பிரதேசத்துக்கு அழைத்துச் செல்வார். தின்றது செரிக்க மட்டும் அல்ல; திருபபள்ளி கொள்வதற்கும்தான்! நண்பர் குழாத்தினரும் வேறு வழியின்றி இந்தப் ‘பித்தனை’ச் சுற்றி, பூத கணங்கள் போலச் சுடலைக்குச் செல்வார்கள்.

புதுமைப்பித்தனின் இளமைக் காலம் இப்படித்தான் கழிந்தது; இந்த அனுபவத்தின் சாயையைத்தான் நாம் அவரது **‘சாயங்கால மயக்கம்’** என்ற கதையில் காண்கிறோம்.

அத்தியாயம்—4

திருமணம்

நாவல் படிப்பு, ஞானேபதேசம், இளநீர்த் திருட்டு, சுடுகாட்டு நித்திரை-இத்யாதி காரணங்களால் புதுமைப் பித்தனின் கல்லூரிப் படிப்பு உரிய காலத்தைக் கடந்து உத்தரவாத காலமும் இல்லாமல் நீள ஆரம்பித்தது. ஒரு மட்டும் 1941-ம் வருஷம் அவர் கல்லூரிப் படிப்பினின் றும் கரையேறினர்; பி. ஏ. என்னும் பட்ட விலாசம் அவ ரது பெயருக்குப் பின்னல் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது.

சொக்கலிங்கம் பிள்ளையின் குடும்பத்தாரோ பரம் பரை பரம்பரையாய் சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இருந்து வந்தவர்கள். எனவே 'கால் ரூபாய்ச் சம்பளமானலும் கவர்ன்மென்ட் உத்தியோகம் வேண்டும்' என்னும் மத்திய தர வகுப்பின் சம்பிரதாயப்படி சொக்கலிங்கம் பிள்ளை யும், தம் மகன் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றதும், சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் இடம் பிடித்து, தம்மைப்போல் பிள்ளை யையும் ஒரு தாசில்தாராக்கிப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார். ஆனல் புதுமைப் பித்தன் பி. ஏ. வகுப்பைத் தாண்டுவதற்குள் அவரது வயது இருபத்தைந்தைத் தாண்டிவிட்டது! இருபத் தைந்தை மீறிய பின் சர்க்கார் உத்தியோகத்துக்கு உத்தர வாதம் ஏது? இருந்தாலும் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை விட வில்லை. தமது செல்வாக்கை யெல்லாம் உபயோகித்து. சென்னைக் கவர்னர் வரையிலும் முட்டி மோதிப் பார்த் தார். பலிக்கவில்லை. மேலும், புதுமைப்பித்தனும் கற்ப

ணையும் கவிதையும் ஊறிவரும் தமது பேனவை, சர்க்காரின் சிவப்பு நாடாச் சேவகத்துக்கு அடிமைப்படுத்த விரும்பவில்லை.

சர்க்கார் உத்தியோகம் கிட்டவில்லை என்பதால் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை மனம் சோர்ந்து போய்விடவில்லை. தம் மகனைச் சட்டப் படிப்புக்கு அனுப்பி 'வக்கீல் பிள்ளை' யாக்கிவிட வேண்டுமென்று முடிவு கட்டினர். மேலும் புதுமைப்பித்தனுக்கும் கல்யாணம் ஆகவேண்டிய வயதும் வந்துவிட்டது. தலைப் புதல்வன். எனவே சொக்கலிங்கம் பிள்ளை ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களை விழத் தட்டும் யோசனையை மேற்கொண்டார். பெண் கொடுக்கும் சம்பந்தி, மாப்பிள்ளையைச் சட்டப் பரீட்சைக்குப் படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது, அவர் தம் மகனின் கல்யாண பேரத்தில் விதித்த நிபந்தனை. திருவனந்தபுரத்தில் சட்டக் கல்லூரி இருந்ததால் அங்கேயே பெண் பார்த்தார்; கண்டும் பிடித்தார்.

திருவனந்தபுரத்தில் மராமத்து இலாகா சூபர்வைசராக இருந்த பி. டி. சுப்பிரமணிய பிள்ளையின் குமாரத்தி கமலாம்பாளைப் புதுமைப்பித்தனுக்கு மணம் பேசி முடித்தார், சொக்கலிங்கம் பிள்ளை. மாப்பிள்ளையைச் சட்டப் படிப்புக்கு அனுப்புவதாக, பெண்வீட்டார் ஒப்புக்கொண்டதில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளைக்குப் பரம திருப்தி. இந்தக் கல்யாணத்தைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் ஒரு முறை என்னிடம் ரசமாகச் சொன்னர்: "அந்த வயசிலேயே நான் ஆற்றுக்குப் போகும்போது சுருட்டுப் பிடிப்பது வழக்கம். அன்றைக்கு அவசரம். சுருட்டை எடுத்து மடியில் கட்டிக்கொண்டு மாடியை விட்டிறங்கி ஆற்றுக்குக் கிளம்பினேன். அப்பா இடைமறித்து, கல்யாண விஷயத்தைச் சொன்னர். எனக்கு நின்று பேச நேரமில்லை. சரி, ஆகட்டும் என்று சொல்லி விட்டுப் போனேன். கல்யாணம் நிச்சயமாகி விட்டது. பெண்ணைப் பார்த்ததும் அவள் கண்கள் எனக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டன. அந்தக் கண்களுக்காகவே அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டது சரி என்று பட்டது.

கமலாவை நான் கண்ணு என்றுதான் அழைப்பேன்; கண்ணுள் என்றுதான் கடிதம் எழுதுவேன்.''

கொல்லம் ஆண்டு **1107**-ல் ஆனி மாதம் **31**-ம் தேதியன்று (ஜூலை. **1931**) புதுமைப்பித்தனுக்கும் கமலாம்பாளுக்கும் விவாகம் நடந்தேறியது.

அத்தியாயம்—5

செல்லும் வழி இருட்டு!

புதுமைப்பித்தனுக்குத் தந்தையின் திட்டப்படி கல்யாணம் முடிந்தது; ஆனால் திட்டத்தின் நிபந்தனை ஷரத்தான சட்டப்படிப்பு மட்டும் முடியவில்லை. ஏற்கெனவே கல்லூரிப் படிப்பில் புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒரே கசப்பு; அதிலும் கல்யாணமான பின்னர், கல்லூரிக்குச் சென்று படிப்பதென்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. கல்லூரிப் படிப்பின்போதே இலக்கிய விசாரம் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்த புதுமைப்பித்தன், இலக்கிய நீதியை வரையறுத்துக் காண விரும்பிய புதுமைப்பித்தன், 'இந்தியன் பீனல் கோடை'க் கட்டிக்கொண்டு மாரடிக்க விரும்பவில்லை.

எனவே கல்யாணத்துக்குப் பிறகும் அவர் தம் இஷ்டப்படியே வாழ்ந்து வந்தார். இலக்கிய சர்ச்சை செய்வதற்கு, திருநெல்வேலிப் பாலத்திலுள்ள (ஜங்ஷன்) கடைச் சங்கம் அவருக்கு ஆஸ்தானமாக விளங்கியது. திருநெல்வேலி ஜங்ஷனில் முத்தையா பிள்ளை புத்தகக் கடை என்பது அந்தக்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமானது. கடைக்காரருக்கும் இலக்கியத்தில் நல்ல ஈடுபாடு. எனவே திருநெல்வேலியிலுள்ள இலக்கிய கர்த்தாக்கள், ரசிகர்கள் பலரும் ஒன்று கூடுவதற்கு, கூடி இலக்கிய விசாரம் செய்வதற்கு முத்தையா பிள்ளையின் கடை கேந்திர ஸ்தானமாக விளங்கியது. ரசிகர்களின் இந்த 'சத்சங்கம்' அந்தக் கடையில் கூடுவதால் 'கடைச் சங்கம்' என்பது

காரணப் பெயராகிவிட்டது! இந்தக் கடைச் சங்கத்தில் பி· ஸ்ரீ. ஆசாரியா, வையாபுரிப் பிள்ளை முதலியோரும் உண்டு; புதுமைப்பித்தனும் அங்கு செல்வது வழக்கம்.

இலக்கிய சர்ச்சையிலும் சிருஷ்டியிலும் பொழுதைக் கழிக்க முனைந்த புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கை அவருக்குப் பிடித்திருந்தது; ஆனால் அவரது தந்தைக்குப் பிடிக்கவில்லை. தமது ஆசையை யெல்லாம் நிராசையாக்கி விட்டு, சொன்னபடி கேளாமல் சுற்றித் திரிகின்ற மகனின் போக்கு, முதலில் தந்தைக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'படிச்சாச்சி, கலியாணம் பண்ணியாச்சி. எங்கேயாவது ஒரு வேலை வெட்டியைப் பார்த்து, நாலுகாசு சம்பாதிக்க வேண்டாமா? சும்மா சுத்திட்டுச் சுத்திட்டு வந்து சோத்தைப் போடுன்னு, யார் போடுறது?' என்று ஒரு தந்தைக்குரிய நியாயமான நீதியைப் போதிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை.

தந்தையின் உதாசீனம் மட்டும் புதுமைப்பித்தனைத் தாக்கவில்லை. தாயை இழந்த புதுமைப்பித்தன் மாற்றாந் தாயின் ஆட்சியில்தான் வளர்ந்து வந்தார். மாற்றாந் தாயின் கொடுமையைப்பற்றிக் கதைகளில் சினிமாக்களில் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அது உண்மையா யிருக்குமா உயர்வு நவிற்சியா என்றுகூட நமக்குச் சந்தேகம் தட்டுவதுண்டு. ஆனால் உலக வழக்கில் அன்போடிருக்கும் மாற்றாந் தாய் ஆயிரத்தில் ஒருத்தி. புதுமைப்பித்தனின் மாற்றாந் தாய் அந்த ஒருத்தியை நீக்கிய பலரில் ஒருத்தி. எனவே அவர் சிற்றன்னையின் கொடுமைக்கு ஆளாகியே வளர்ந்தார். பின்னர் தந்தையும் அவரைக் கடிந்து உதாசீனம் செய்யத் தலைப்பட்ட நிலைமை, சிற்றன்னையின் கொடுமைக்கு விசாலமாகப் பாதை வகுத்துக் கொடுத்தது. தமது சித்தியிடம் புதுமைப்பித்தன் என்றுமே அன்பைக் கண்டதில்லை. ஆனால் தமக்குக் கல்யாணமான பின்னர் அவளது ஆத்திரத்தையும், அசூயையையும் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டு அவர் மனம் புழுங்கினார்.

கல்யாணமாகி ஒரு வருஷகாலம்தான் முடிந்திருக்கும். அதற்குள் மாமி மருகித் தகராறுகள் கிளம்பிவிட்டன.

புதுமைப்பித்தனும் ஒரு வழிக்கும் கட்டுப்பட்டு வராததைக் கண்டு, அவரது சித்தி அவரை மறைமுகமாகவும் நேர்முகமாகவும் கடிய ஆரம்பித்தாள். 'புது மனைவியின் சாகஸம்', 'தலையணை மந்திரம்', 'பெண்டாட்டியாத்தா பெரியாத்தா' முதலிய வார்த்தைகள் அவளது சகஸ்ர நாமார்ச்சனையாகிவிட்டது. தந்தையும் சும்மா இருக்கவில்லை. உருப்படாத பயல், தறுதலை, சோம்பேறி, தண்டச் சோற்றுக்காரன், பொறுப்பற்ற ஜென்மம்—இத்தியாதி ரகத்தில் நாமாவளி தொடங்கிவிட்டார்.

புதுமைப்பித்தனோ சுதந்திர உள்ளம் படைத்தவர். எனவே தகப்பனாருடைய மிரட்டலுக்கும் வசவுகளுக்கும் தலைகுனியாது தம் போக்கில் போக எண்ணினார். அவரது ஆசையெல்லாம் எங்கேயாவது சென்று பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதே. அதையே எண்ணி, அதற்காகவே அலைந்து திரிந்தார்; கதைகள் எழுதினார், கடிதங்கள் எழுதினார். எப்போது பார்த்தாலும் படிப்பு; எழுத்து, அலைச்சல். எவ்விதச் சம்பாத்தியமுமின்றி இந்த மாதிரிக் காரியங்களில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்ட சித்திக்கும் தந்தைக்கும், இவரது போக்கு பைத்தியம் போலவே பட்டது. சொ. விருத்தாசலம் 'புதுமைப்பித்தன்' ஆவதற்கு முன்னால் அவரது வீட்டார்தான் அவரைப் 'பித்தன்' எனக் கருதினார்கள்.

புதுமைப்பித்தனுக்கு வரவரப் பிறந்த வீடு சுடுகாடாக மாறி வருவதாகத் தோன்றியது. சித்தியின் கொடுமை, தந்தையின் கோபம், இவற்றால் ஏற்பட்ட இளக்காரத்தால் வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களும் புதுமைப்பித்தனை மதியாது சொன்ன சுடுசொற்கள்—எல்லாம் புதுமைப்பித்தனைச் சுட்டன. அவருக்கு அமைதியில்லை; மனம் கொதித்தது.

உலையிலே கொதிக்கும் தண்ணீர் சூடேறிச் சூடேறி, கடைசியில் பொங்கிக் கொதிக்கிறது. ஆனால் அது எந்த நிமிஷம் கொதிக்கும்? புதுமைப்பித்தனின் நிலை அப்படித்தான் இருந்தது. நாளுக்கு நாள் கொதிப்பேறி வந்த புதுமைப்பித்தனின் உள்ளம், எந்தக் கணத்தில்

கொப்புளித்துப் பொங்கும் என்பது அவருக்கே தெரியா திருந்தது.

ஆனால், ஒருநாள் இரவு—

வழக்கம் போலவே தந்தையும் சித்தியும் அவர்மீது வசை புராணம் பாடிக்கொண் டிருந்தார்கள். புதுமைப் பித்தன் அத்தனையையும் கேட்டார். சூடேறி நின்ற உள்ளம்—உள்ளுக்குள்ளேயே எரிமலைக் குழம்புபோல் கொதித்து நின்ற உள்ளம்—சீறியெழுந்தது. "இனிமேல் இந்த வீட்டில் நான் இருக்கப்போவதில்லை" என்றார் புதுமைப்பித்தன்; "எங்கேயாவது தொலைந்தால் சரி தான்" என்றார் தந்தை. ஆனால் எதை நம்பி வெளியில் செல்வது? புதுமைப்பித்தனின் கல்யாணத்தின்போது பெண்ணுக்கு நகையாகப் போடுவதற்குப் பதிலாக, பண மாகக் கொடுத்திருந்தார்கள் பெண் வீட்டார். புதுமைப் பித்தன் அந்தப் பணத்தைக் கேட்டார்; தந்தை தர மறுத் தார். வாக்குவாதம் முற்றியது. ஆனால் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை கடைசி வரையில் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. புதுமைப்பித்தனும் அங்கு இருக்க விரும்பவில்லை.

அவ்வளவுதான். புதுமைப்பித்தன் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டார்; கட்டிய மனைவி கமலாம்பாளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த அர்த்தராத்திரி யிலேயே நடையைவிட்டுக் கீழிறங்கிவிட்டார். தெருவுக்கு வந்து நின்று சிறிது நேரம் கழிந்த பின்னர்தான் அவர் தம் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்.

கையில் பணமில்லை; வேலையில்லை; வீட்டு ஆதரவும் இனிமேல் கிடையாது. காணுக்குறைக்கு, துணைக்கு ஒரு கால்கட்டு—மனைவி. எங்கே போவது? என்ன செய் வது?...எதற்கும் பதில் கிடையாது.

செல்லும் வழி இருட்டு
செல்லும் மனம் இருட்டு
சிந்தை அறிவினிலும்
தனி இருட்டு!

என்று புதுமைப்பித்தன் பாடியிருக்கிறரே! அந்த 'இருட்டில்'தான் அவர் நின்றுர். ஒன்றும் தோன்றுமல், ஒன்றும் பேசாமல் மனைவியின் கையைப் பிடித்தவாறு அந்த அர்த்த சாமவேளையில் வண்ணுர்பேட்டை சாலைத்தெருவைக் கடந்து நடந்தார் புதுமைப்பித்தன். எங்கு செல்வது? முதலில் இரவு தங்குவதற்கு இடம் வேண்டுமே! எந்தவித யோசனையும் இன்றி முருகன்குறிச்சியை நோக்கிச் செல்லும் சாலையில் நடந்தார். கடைசியாக, வண்ணுர்பேட்டையிலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தில் பாளையங்கோட்டையில் குடிவாழும் தம் சித்தப்பா சுப்பிரமணிய பிள்ளையின் வீட்டில் போய் நின்றுர். அன்றிரவும் அதற்குப் பின் சில நாட்களும் அங்கேயே தங்கியிருந்தார் புதுமைப்பித்தன்.

சொக்கலிங்கம் பிள்ளைக்கு, தம் பிள்ளை தம் தம்பி வீட்டில் நிழல் தேடியிருக்கும் விஷயம் மறுநாளே எட்டிவிட்டது. சுப்பிரமணிய பிள்ளையோடு சண்டைபோட்டு, புதுமைப்பித்தனை அங்கிருந்தும் விரட்டும்படி ஏவினுர். புதுமைப்பித்தனின் சித்தப்பா அதற்கு இணங்கவில்லை. எனினும் அவர்தான் புதுமைப்பித்தனையும் கமலாம்பாளையும் எத்தனை நாளைக்கு உடன் வைத்திருக்க முடியும்? புதுமைப்பித்தனும் அங்கு தாற்காலிகமாகத்தான் தங்கினுர். ஆனுல் தாற்காலிகத்துக்கும் ஒரு முடிவு வேண்டுமே!

எனவே புதுமைப்பித்தன் திருநெல்வேலிச் சீமையை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்துக்குப் பயணமானுர். கசப்பு நிறைந்த மனத்தோடு சென்ற புதுமைப்பித்தனுக்குத் தன்னை அவமதித்து நடத்திய தம் குடும்பத்தாரைப் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என்ற உணர்ச்சியே மிஞ்சி நின்றது. திருவனந்தபுரத்திலும் புதுமைப்பித்தனுல் அதிக நாட்கள் இருக்க முடியவில்லை. சம்பாத்தியமில்லாத மருமகனை வைத்துச் சாப்பாடு போடவா பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுப்பார்கள்? எனவே அவர் அங்கிருந்தும் மனைவியுடன் வெளியேறினுர். வெளியேறும்போது எங்கு செல்லப்போகிறேம் என்பது அவருக்கும் தெரியாது; அவரது மனைவிக்கும் தெரியாது. இருவரும் ரயில் ஏறி

ஞர்கள். மதுரையில் சில நாட்கள்; திண்டுக்கல்லில் சில நாட்கள். அந்தந்த ஊரிலுள்ள இன பந்துக்களின் வீடுகளில்தான் அவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். பிறந்த வீடும் புகுந்த வீடும் ஒன்று சேர்ந்து புறக்கணித்த ஜீவன்களை, பிழைப்புக்கு வழியற்ற தம்பதிகளை, பந்து ஜனங்கள் மதிப்பார்களா? 'மாப்பிள்ளைச் சோறு' போடுவார்களா? புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒரு யுகம்; நரகவேதனை. முடிவில் அவர் மனைவியை மட்டும் திருவனந்தபுரத்துக்கு அனுப்ப வழி செய்தார்; வேலை கிடைத்தவுடன் அழைத்துக்கொள்வதாகச் சொன்னார். தாமும் வெளியேறினர்.

அத்தியாயம்—6

'சென்னைக்கு வந்து சிவமானேன்!'

வீட்டை விட்டு வெளியேறி எண்ணற்ற துன்பங்களை அனுபவித்த போதிலும் புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய தாகமும் லட்சிய வேட்கையும் அடங்கவில்லை; அவர் அவற்றைக் கைவிடவில்லை.

இந்தக் காலம் 1930-ம் வருஷத்துக்குப் பின்னர் உள்ள காலம். இந்திய நாட்டு அரசியல் உலகிலும் இலக்கிய உலகிலும் ஒரு விழிப்பும் புதுக் கோணமும் ஏற்பட்டு வந்த காலம். மகாத்மா காந்தி தேசிய இயக்கத்தைப் பொதுஜன இயக்கமாக மாற்றினார்; அந்த மாறுதலின் காரணமாகக் காங்கிரஸ், மக்களின் பலத்தைப் பெற்று நாடு முற்றிலும் வலுப்பெற்று ஓங்க ஆரம்பித்தது. காந்திமகானின் லட்சியங்களைப் பேசி, சுதந்திர தாகத்தோடு பத்திரிகைகளெல்லாம் அரசியல் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டன. தமிழ்நாட்டில் இதற்கு முன்பே பாரதி, 'என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம்?' என்று பாடிச் சென்றுவிட்டார். பாரதியின் பாடல்களுக்கு மவுசும் புதுச்சக்தியும் இந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டன. அரசியல் விழிப்பு காரணமாக, பொதுஜன ஆதரவைப் பெறுவதற்காக, மக்களுக்குப் பயன்படும் பத்திரிகைகள் தோன்றின. இந்தப் பத்திரிகைகளில் மூன்று குறிப்பிடத் தக்கவை.

1. காந்தி - ஆசிரியர் : டி. எஸ். சொக்கலிங்கம்

2. மணிக்கொடி—ஆசிரியர் : கே. சீனிவாசன்

3. சுதந்திரச் சங்கு-ஆசிரியர்: சங்கு சுப்பிரமணியன்

இந்த மூன்று பத்திரிகைகளிலும் மணிக்கொடி பிற்பட்ட பிறவி. 1933-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதத்தில் தான் மணிக்கொடி பத்திரிகை பிறவி யெடுத்தது. காந்தியும், சுதந்திரச் சங்கும் மணிக்கொடிக்கு மூத்தவை. காந்திப் பத்திரிகை காரசாரமான தமிழில், பாமர ரஞ்சகமான முறையில் ஏகாதிபத்திய துவேஷத்தை வளர்த்து வந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் காந்திப் பத்திரிகையில் இலக்கியத்துக்கே இடமில்லை. இலக்கிய விழிப்பும் பூர்ணமாக ஏற்படவில்லை. மேலும் அரசியல்தான் எதையும் விட முக்கிய பிரச்னையாக இருந்தது. முழுக்க முழுக்க அரசியல் விஷயங்களையே வெளியிட்டு வந்த காலத்தில், மணிக்கொடிப் பத்திரிகை அரசியலை மட்டுமல்லாமல் இலக்கியத்தையும் வளர்க்க எண்ணிப் பிறந்தது. இதனுல் தான் மணிக்கொடிப் பத்திரிகைக்காரர்கள் தங்கள் பத்திரிகையைத் 'தமிழ் நாட்டின் வெள்ளி முளைப்பு' என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

'மணிக்கொடி' பத்திரிகையை கே. சீனிவாசன் (ஸ்டாலின் சீனிவாசன் என்று அழைக்கப் பெற்ற மணிக்கொடி சீனிவாசன்) ஆசிரியராக இருந்து நடத்திவந்தார். சீனிவாசனுக்குத் துணையாக வ. ரா. வும் பாமர ரஞ்சகமான கட்டுரைகளையும் நடைச் சித்திரங்களையும் எழுதி இலக்கிய சேவை செய்து வந்தார். அப்போதெல்லாம் விஷய அழுத்தம் பிரதானமாகக் கருதப் படவில்லை. என்ருலும், இந்தப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் நேர்மையான உத்வேகமும் துடிப்பும் கொண்டு பிரதி பலித்தன. 'மணிக்கொடி பரம்பரை' என்று இன்று சொல்லிக்கொள்ளும் எழுத்தாளர்கள் சிலரும் இந்தச் சமயத்தில்தான் தலையெடுத்தார்கள். பி. எஸ். ராமையா, ந. பிச்சமூர்த்தி, பெ. கோ. சுந்தர ராஜன் ('சிட்டி') முதலியோரின் எழுத்துக்கள் கதை, கட்டுரை, வசனகவிதை என்றெல்லாம் மணிக்கொடியில் வெளிர ஆரம்பித்தன. தி. ஜ. ர, சங்கு சுப்பிரமணியம் முதலியோர் சுதந்திரச் சங்குடன் ஐக்கியப் பட்டிருந்தார்களாதலால், மணிக்கொடி பரம்பரை என்

னும் சங்கப் பலகையோடு சம்பந்தப்படாத தனி ஆஸ்தான நபர்களாகப் போய் விட்டார்கள்.

அந்தக் காலத்துப் பத்திரிகைகளின் நிலைமை இன்றைய நிலைமையைவிட மோசம். குறைந்த முதலீடு. நிறைந்த ஆர்வம். ஆர்வத்துக்கு என்றைக்குத்தான் நமக்குப் பஞ்சம்? அச்சடித்த பத்திரிகைகள் அனைத்தும் விற்றுலே பெரிய வெற்றி. அப்படியே விற்றுப் போனுலும், அதில் செட்டிப் பிள்ளையைப்போல் வட்டிக்கணக்குப் பார்த்தாலும் லாபக் கலம் பூஜ்யம். இந்த மாதிரி நிலைமையில்தான் புதுமைப்பித்தன் பத்திரிகைத் தொழிலைத் தம் ஜீவனுேபாயமாகக் கொள்ள நினைத்தார். மணிக்கொடி, காந்தி—இரு பத்திரிகைகளுக்கும் தமது சிருஷ்டிகளை அனுப்ப முனைந்தார். விஷயதானம் செய்தார். தானம்தான்! ஆரம்ப எழுத்தாளன் தன் சிருஷ்டி வெளிவந்தால் போதும் என்று கருதுகிறவன். சன்மானத்தை அநேகமாக எதிர்பார்ப்பவன் அல்ல. புதுமைப்பித்தன் அந்தச் சமயத்தில் இலக்கிய உலகத்தில் புது நபர்; ஆரம்ப எழுத்தாளர். ஆரம்பம்தான் என்றுலும், 'பிறந்தவுடனேயே நஞ்சுக் கொடியைத் தோளில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு தெருவழியாகக் கோஷமிட்டுக் கொண்டுவரும் குழந்தையின் அசாதாரணத் தன்மை' பெற்றிருந்ததாக, தமது 'அவதாரம்' என்ற கதையில் இசக்கி முத்துவை வருணிக்கிருரே, அதுபோலத்தான் புதுமைப்பித்தனும், அந்த மாதிரியான அசாதாரணப் பிறவியாகவே இலக்கிய உலகில் புகுந்தார். என்றுலும் புதுமைப்பித்தனுக்குத் தேவை இருந்தது; அந்தத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய நிலையில் பத்திரிகைகள் இல்லை.

அப்போது 'காந்தி'ப் பத்திரிகையில் 'கண்டதும் காதல்—பொய்யா? மெய்யா?' என்ற 'அந்தக் காலத்துப் புதிய விழிப்பை'ப் பற்றி ருசிகரமான விவாதம் ஒன்று ஆரம்பமாயிற்று. புதுமைப்பித்தன் இந்த விவாதத்தின் மூலமாக இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தார். 'குலோப் ஜான் காதல்' என்ற தலைப்பில் 'கண்டதும் காதல்' விவாகரத்தைக் கிண்டல்செய்து அருமையாக எழுதி அனுப்பினுர்.

அந்தக் கட்டுரை காந்தியில் வெளிவந்தது. இந்தக் கட்டுரையின் மூலம்தான் டி.எஸ். சொக்கலிங்கத்துக்கும் புதுமைப் பித்தனுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. வ ரா. இந்தக் கட்டுரையைப் படித்துவிட்டு, புதுமைப்பித்தனைப் பாராட்டி ஒரு கடிதமும் எழுதிவிட்டார். அதுமுதல் புதுமைப் பித்தனுக்கும் வ. ரா. வுக்கும் கடிதப்போக்கு வரத்து ஏற்பட்டது.

காந்தியில் எழுதியதுபோலவே புதுமைப்பித்தன் மணிக்கொடியிலும் கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தார். 'கற்பு கற்பு என்று கதைக்கிறீகளே. இதுதானய்யா பொன்னகரம்!' என்றுகூறி அம்மாளுவை அறிமுகப்படுத்திவைக்கும் 'பொன்னகரம்', 'என்னை என்ன பிச்சைக்காரின்னு நினைச்சே?' என்று கேட்கும் 'தொழில்யுவதி'க் கதையான 'கவந்தனும் காமனும்,' சொந்த மனைவியிடமே விபசாரம் புரிந்து விட்டுப்போன, தெம்பும் திராணியுமற்ற கோழைப் பிறவி சீமாவை அறிமுகப்படுத்தும் 'ஆண்சிங்கம்' முதலிய கதைக்ள் எல்லாம் மணிக்கொடியில் வெளிவந்தன. கதைகள் வெளிவந்த காலத்திலேயே புதுமைப்பித்தன் இலக்கிய உலகில் ஒரு விவாதப் பிரச்னையாகி விட்டார். சிலர் புதுமைப்பித்தனது சிருஷ்டிகளைக் கண்டு மிரண்டு நடுங்கினார்கள்; சிலர் அவரது சிருஷ்டிகளின் அசாதாரணத் தன்மை, அக்னிவேகம், புதிய கோணம் முதலிவற்றைக் கண்டு பாராட்டினார்கள்.

புதிய இலக்கிய கர்த்தாக்களின் மத்தியில் புதுமைப் பித்தன் தனித்ததொரு பரிதிவட்டம் போல் விளங்கினார். சந்திரவளையமாக அல்ல. சந்திரனாக இருந்தால், தாரகை மண்டலமும் தெரியும். புதுமைப்பித்தன் தம்மைச் சுற்றியுள்ள மினுக்கு நட்சத்திரங்களை ஒளியற்றுப் போகச் செய்யும் பரிதியொளி போலத் திகழ்ந்தார். இதனால் புதுமைப்பித்தன் என்ற பெயர் இலக்கிய வட்டாரத்தில் ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. 'புதுமைப்பித்தன் என்பவர் யார்? யார்?' என்ற கேள்வி இலக்கிய ஆசிரியர்களின் மந்திர கோஷமாக ஒலித்தது.

புதுமைப்பித்தன் இப்படி அருமையான இலக்கியத்தை, தாம் விட்டைவிட்டு வெளியேறி, வேகும் நெருப்பில் வாழ்வதுபோல் இருந்து வந்த காலத்தில்தான் சிருஷ்டித்தார். நித்த நித்தம் நித்ய தேவைப் பிரச்னே. மணிக்கொடியும் காந்தியும் புதுமைப்பித்தனின் விஷயதானத்தை ஏற்க முடிந்ததே யொழிய, அவரை வேலேக்கு அமர்த்திக் கொள்ளச் சக்தியற்றிருந்தன. ஆனல் புதுமைப் பித்தனுக்கோ சென்னேக்கு வந்துதான் தீரவேண்டும் என்றிருந்தது. வ. ரா. வுக்கு மாறி மாறிக் கடிதங்கள் எழுதினர். வ. ரா. வோ வரவேண்டாம் என்பதற்கான நிலேமையை எடுத்துக் கூறி வற்புறுத்தினர். ஆனல் தில்லே நோக்கிய நந்தனேப்போல் தவித்த புதுமைப்பித்தனே, எந்தச் சக்தியும் தடுத்து நிறுத்தவில்லே.

புதுமைப்பித்தன் சென்னேக்கு வருவதால் வ. ரா. வுக்கும், சொக்கலிங்கத்துக்கும் எந்தவித நஷ்டமும்கிடையாது. வந்து என்ன செய்வது என்பதுதான் பிரச்னே. சென்னேயில் 'மணிக்கொடி' பட்டொளி வீசிப் பறந்தாலும், அதன் ஓங்கி வளர்ந்த கம்பம் எப்போதும் ஆட்டம் கண்டு கொண்டே யிருந்தது. மூலதனப் பலமில்லே. எனவே மணிக்கொடிப் பத்திரிகை உயிர்வாழும் போராட்டத்தில் தான் ஈடுபட்டிருந்தது. பத்திரிகை மட்டுமல்ல, பத்திரிகையோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களும் அப்படித்தான். எனவே 'சென்னேக்கு வந்து சிவமாகி' நிற்கும் இலக்கிய சேவகர்கள் தமது தொண்டர் படையில் புதுமைப்பித்தனேயும் ஒருவராகச் சேர்த்துக் கொள்ளத் துணியவில்லே.

இந்தமாதிரி நிலேமையில்தான், ஒருநாள் புதுமைப் பித்தன் திடுதிப்பென்று தெய்வப் பிரசன்னம் மாதிரி சென்னேயில் வந்து நின்றுவிட்டார். வந்தவுடன் வ. ரா. வையும் சொக்கலிங்கத்தையும் சந்தித்தார். அன்று முதல் புதுமைப் பித்தனும் அந்த இலக்கியத் தொண்டர் படையோடு ஐக்கியமாகிவிட்டார். ஊர் தேடிவந்த புதுமைப் பித்தனே உதறித் தள்ளவும் முடியாது; உதவி செய்யவும் இயலாது. இது மணிக்கொடி சம்பந்தப் பட்டவர்களின் தர்ம சங்கடமான நிலேமை. என்றலும் லட்சிய வேட்கை

கொண்ட புதுமைப் பித்தனோ அல்லது மணிக்கொடி நிர் வாகஸ்தர்களோ இதைப்பற்றிக் கவலைப் படவில்லை. 'பகிர்ந்து உண்டால் பசியாறும்'என்ற சமதர்மக் கொள்கை அவர்களது நடைமுறையாயிருந்த போதிலும், பகிர்ந்து கொள்வதற்கோ பசியைத் தவிர வேறு எதுவும் அவர்க ளிடம் இருக்கவில்லை.

புதுமைப்பித்தன் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்த வைப வத்தைப் பற்றி வ. ரா. பின்வருமாறு சொன்னார்:

"ஆசாமி திடீரென்று ஒருநாள் வந்து நின்றார். எங்கள் நிலைமைதான் தெரியுமே, தள்ளமுடியுமா? வந்த வருக்கு, கைச்செலவுக்காக இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தோம். செலவு என்றால் மேல் செலவுக்கா? சாப்பாட்டுச் செல வுக்கு. மனுஷன் என்ன செய்தார் தெரியுமோ? வெளியே போனார். திரும்பிவரும்போது மூர்மார்க்கெட்டுப் பழைய புஸ்தகக் கடையில் ஒண்ணேகால் ரூபாய்க்கு மாப்பஸான் கதைப் புஸ்தகம், மீதிக் காசுக்கு ஸ்பென்ஸர் சுருட்டு, இவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டார். 'என்ன வோய், இப்படிப் பண்ணினீர்? செலவுக்கு என்ன பண்ணு வீர்?' என்று கேட்டேன். அதைப் பற்றி அவர் கவலைப் படவில்லை. பேசாமல் சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு வாங்கி வந்த புஸ்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்."

புதுமைப் பித்தனின் சென்னை வாழ்க்கை இப்படித் தான் ஆரம்பமாயிற்று.

அத்தியாயம்—7

'ஊழிய'னில் ஊழியம்

மணிக்கொடி என்னும் சத்தியசோதனையில் பங்கெடுத்த புதுமைப்பித்தன் அங்கேயே இருக்கவில்லை; சம்பள மில்லாத மணிக்கொடி சேவகத்தின்போது, சம்பளத்தோடு ஊழியம் செய்வதற்கு அவருக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. காரைக்குடியில் ராய. சொக்கலிங்கம் 'ஊழியன்' பத்திரிகையை நடத்தி வந்தார். புதுமைப்பித்தனுக்கு அந்தப் பத்திரிகையின் உதவியாசிரியர் பதவி கிடைத்தது. இது நடந்தது 1934-ம் வருஷம். அந்த வருஷத்தின் மத்தியில்தான் ஊழியன் காரியாலயம் சென்னைக்கு இடம் மாறியது.

ஊழியன் பத்திரிகையில் அப்போது சமூகச் சீர்திருத்த விஷயங்களும், ராய. சொக்கலிங்கத்தின் அம்மானை, ஊசல் முதலிய பழைய பந்தாப் பாடல்களும், சில கதை கட்டுரைகளும் வெளி வந்துகொண்டிருந்தன. ஊழியனின் போக்கு, புதுமைப்பித்தனின் போக்கோடு ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும், சென்னை யென்னும் வெயிலில் நின்ற புதுமைப்பித்தனுக்கு, 'ஊழியன்' கஷ்டகாலத்தில் உபசாந்தியளிக்கும் நிழலாகப்பட்டது. ஊழியனில் வேலை பார்த்து வந்த காலத்தில்தான் 'அகல்யை', 'தேக்கங் கன்றுகள்', 'தெருவிளக்கு' முதலிய அவரது கதைகள் ஊழியனில் வெளி வந்தன.

ஆனால், ஊழியனின் உதவியாசிரியர் பதவியும் புதுமைப்பித்தனுக்கு நிலைக்கவில்லை. காரணம் அவரது

சுதந்திரமான போக்குத்தான். ஊழியனில் அப்போது இ. சிவம் (இசக்கிமுத்து சிவம்) என்ற நாகர்கோயில் ஆசாமி ஒருவரும் வேலை பார்த்து வந்தார். புதுமைப் பித்தனுக்கு அவர் சீனியர். மேலும் அவரும் கதைப் பகுதியில்தான் கவனம் செலுத்தி வந்தார். எனவே தம்மைவிட நன்றாகக் கதைகள் எழுதும் ஒருவர் தம்முடன் ஒரே ஸ்தாபனத்தில் வேலை பார்ப்பது அவருக்குத் தர்ம சங்கடமாக இருந்தது. இந்தச் சங்கடத்தின் காரணமாக, புதுமைப்பித்தனுக்கும் அவருக்கும் இருந்த தொடர்பு கர கரத்தது. புதுமைப்பித்தனை அவர் அடக்கியாள எண்ணி னார். புதுமைப்பித்தனோ அந்த இடத்தை விட்டே வெளி யேற எண்ணினார். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தையும் எதிர் நோக்கி யிருந்தார். மேலும், முதன் முதல் கிடைத்த 'பிருஹஸ்பதி' பதவியை உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தெருவில் இறங்கி நிற்பதா என்று அவருக்கு யோசனை. என்றாலும், முன்னும் பின்னும் வரப்போவதைக் கவனித்துப் பார்க் காத அவரது பிறவிக் குணம், புதுமைப்பித்தனுக்கும் ஊழியனுக்கும் இருந்த தொடர்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டது. வெளியேறிவிட்டார்.

தாம் வெளியேறியதற்குரிய இந்தக் காரணத்தை, புதுமைப்பித்தன் பொதுவாகத் தம் நண்பர்களிடம் கூறுவ தில்லை; வெளியேறிய சந்தர்ப்பத்தைத்தான் குறிப்பிடு வார்: "ஒரு நாள் ஏதோ மொழிபெயர்ப்பு வேலைக்காக டிக்ஷனரி (அகராதி) கேட்டேன். ஆபீசுக்கும் ஒரு அக ராதி இருந்தால் நல்லது என்றேன். 'நீர்தான் பி. ஏ. படிச்சவராச்சே. உமக்கு எதுக்கு டிக்ஷனரி?' என்று கேட்டார்கள். 'ஏதேது, இது ரொம்ப மோசமான இடம் போலிருக்கு. சேச்சே! இது ஆபத்து!' என்று நினைத் தேன்; வெளியேறிவிட்டேன்" என்று தமக்கே உரிய ஹாஸ்ய ரசத்துடனும், தூக்கியெறிந்து பேசும் வாய் வீச்சுடனும் பேசுவார் புதுமைப்பித்தன்.

ஊழியனை விட்டு வெளியேறிய புதுமைப்பித்த னுக்கோ மீண்டும் எங்காவது நிழல் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்; என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. பழையபடியும் சென்னைக்கே வந்து சேர்ந்தார்.

சென்னை வந்து சேர்ந்த புதுமைப்பித்தனைக் கண்டு வ. ரா. கேட்டார்; "என்ன வோய்! இ. சிவம் எப்படி யிருக்கார்?"

புதுமைப்பித்தன் வயிற்றெறிச்சலோடு பதில் சொன்னார் : "ஈ சிவம் இப்போ எறும்பு சிவமாப் போயிட்டார். பிச்சிப் பிடுங்கிட்டார்!"

வ. ரா. சிரித்தார். புதுமைப்பித்தனும் சிரித்தார்.

இதன் பின்னர் புதுமைப்பித்தன் சென்னையிலேயே தங்கிவிட்டார்.

அத்தியாயம்—8

மணிக்கொடியின் காலட்சேபம்

'கெட்டும் பட்டணம் சேர்' என்பது பழமொழி. ஆனால் பழமொழியை நிரூபணம் செய்யும் அளவுக்கு சென்னை நகரம் அன்னதான சத்திரமாகவோ, அமுதசுரபியாகவோ அன்றும் இருந்ததில்லை; இன்றும் இருக்கவில்லை. சம்பாதிக்க எண்ணுபவன் எங்கும் சம்பாதிக்க முடியும். ஆனால் வயிற்றுப் பசியும் வாழ்க்கை லட்சியமும் எந்த இடத்திலிருந்தாலும், முரண்பட்ட தத்துவங்களாகத்தான் இன்றைய சமுதாயத்தில் இருக்க முடியும். எனவே லட்சிய வேட்கையோடு நடத்தப்பட்டு வந்த காந்திப் பத்திரிகை சர்க்காரின் ஜாமீனுக்கு ஆளாவதும், நிதிவசதியற்று நின்றுபோவதும் அதிசயப்படத்தக்கதல்ல. 1934-ம் வருஷத்தின் இறுதியில் காந்தி, மணிக்கொடி என்ற இரண்டு சோதனைகளுக்குப் பதிலாக, காந்திப் பத்திரிகை மணிக்கொடியுடன் இணைக்கப்பட்டது. இந்த இணைப்பினால் வ. ரா., கே. சீனிவாசன், டி. எஸ். சொக்கலிங்கம்-- மூவரது முக்கூட்டு இணைப்புத்தான் பலப்பட்டதே தவிர, மணிக்கொடி எந்தவிதத்திலும் பலப்பட்டுவிடவில்லை. நித்த நித்தம் சத்தியசோதனை தான்.

இந்த மாதிரி நிலைமையில்தான் புதுமைப்பித்தன் சென்னைக்கு மீண்டும் வந்து சேர்ந்தார். மணிக்கொடிப் பத்திரிகையின் நிதிநிலைமை ஏற்கெனவே மோசம்; நாளுக்குநாள் அது முழு மோசமாகிக்கொண்டு வந்தது. மேற்கூறிய மூவரோடு புதுமைப்பித்தனும், பி. எஸ். ராமையாவும்

துணைநின்றார்கள். மணிக்கொடியோடு சம்பந்தப்பட்ட இத்தனை பேர்களும் அன்றாடம் காய்ச்சிகளைப் போலத் தான் வாழ்ந்து வந்தார்களே யன்றி, 'மாத்தைப்படி' என்று வாங்குவதற்குரிய நிலைக்குத் தக்கவாறு மணிக் கொடி உயரவே யில்லை. இருந்தாலும் இவர்கள் அனைவ ருக்கும் ஆர்வத்துக்குக் குறைச்சலில்லை. இலக்கியத்தைப் புதிய வழியில் எப்படியேனும் கைதூக்கிவிடவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார்கள். இதன் காரண மாக போட்டிப் பரிசு எல்லாம் வைத்தார்கள். பகுத் தறிவுப் போட்டியல்ல! பகுத்தறிவுப் போட்டிக்கு மணிக் கொடிக்காரர்கள் பரம எதிரிகள். இந்த எதிர்ப்பின் காரணமாக 'ஆனந்த விகட'னில் அப்போது ஆசிரியராக இருந்த 'கல்கி'க்கும் மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுக்கும் காரசாரமான கடிதப் போக்குவரத்தும் கட்டுரைச் சண்டைகளும் நடைபெற்றன. அது ஒரு தனிக் கதை. மணிக்கொடியாளர்கள் வெளியிட்ட போட்டி கட்டுரைப் போட்டி; கதைப்போட்டி. மணிக்கொடியின் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டவர்கள் தங்கள் சொந்தப் பணத்தி லிருந்து சிறு சிறு தொகையைம் பரிசளிக்க முன்வந்தார் கள். ஒரு சிறு கதைப் போட்டித் திட்டம் வெளிவந்தது. 'நெருக்கடியான நிலைமையில்சக்தியை எப்படி வளர்ப்பது?' என்பது கதையின் கருத்தாக இருக்கவேண்டும் என்பது நிபந்தனை. பரிசு ரூபாய் பத்து!

இந்தப் பரிசுத் திட்டத்தில் வெற்றி பெற்றார் ஒருவர். 'சோதனை' என்ற கதையை எழுதி, பரிசைத் தட்டிக் கொண்டுபோன அந்தக் கதாசிரியர்தான் ஆதிகுடி. கி. ராமச்சந்திரன் என்பவர்; விளங்கும்படிச் சொன்னால், இன்று 'ஜெமினி' கதை இலாகாவில் ஒருவராக இருக்கும் கி. ராமச்சந்திரன் என்னும் கி. ரா. மற்ற போட்டித் திட்டங்களில் யார் யார் பரிசு பெற்றார்கள், போட்டி நடந்ததா முடிந்ததா என்பதெல்லாம் மணிக்கொடியாளர் களுக்கே தெரியாத விஷயங்கள்.

மணிக்கொடியின் பொறுப்பாளர்கள் என்னென் னவோ வித்தைகள் செய்தும் பத்திரிகையின் நிலைமை, அதாவது ஜீவாதாரமான நிதி நிலைமை சரிப்பட்டு வரவே

யில்லை. சிலேஷ்ம நாடிதான் உயர்ந்து துடித்து, அந்திம தசையின் கரகரப்போடு இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனவே மணிக்கொடியைத் தொடங்கி நடத்திய அதன் ஆசிரியரும் நிர்வாகஸ்தருமான கே. சீனிவாசன் 'பாம்பே ஸ்டாண்டார்டு' பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகப் புறப்பட்டுப் போனார்; டி. எஸ். சொக்கலிங்கம் 'தினமணி'க்கு ஆசிரியரானார்; இந்தத் தத்தாத்ரேயரில் ஒருவரான வ. ரா. சிறிது காலம் சுதந்திரச் சங்கோடு தொடர்பு கொண்டிருந்துவிட்டு, பின்னால் கொழும்பு 'வீரகேசரி' பத்திரிகைக்கு உதவியாசிரியராகச் சென்றார்.

மணிக்கொடியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள் எல்லோரும் இப்படித் திசை காவலர்களைப் போலப் பிரிந்து சென்றாலும், மணிக்கொடி பத்திரிகை மட்டும் நிற்கவில்லை; புதுமைப்பித்தன், பி. எஸ். ராமையா முதலியோருக்கு மணிக்கொடி நின்றுவிட்டால் அடுத்தபடி என்ன செய்வது என்பது லகுவில் விடைகாண முடியாத மாபெரும் கேள்விக் குறியாகத் தோன்றியது. எனவே அவர்களுக்கு ஆதார ஸ்ருதியாக மணிக்கொடியும், மணிக்கொடிக்கு ஆதாரஸ்ருதியாக அவர்களும் இருக்கநேர்ந்தது. பி. எஸ். ராமையா, புதுமைப்பித்தன் முதலானோர் பத்திரிகை நிறுத்தப்படுவதை விரும்பவில்லை. தாங்கள் முழுமூச்சுடன் செய்துவரும் இலக்கியப் பணி தடைப்பட்டுப் போய்விடுமே என்ற கரிசனை மட்டுமல்ல; அவர்களுக்கும் ஜீவனோபாயத்துக்கு ஒரு சாதனம் தேவையாயிருந்தது. மணிக்கொடிப் பத்திரிகை தங்களுக்கு ஒரு அமுதசுரபியாக உதவும் என்று நம்பாத அளவுக்கு அவர்கள் புத்திசாலிகளா யிருந்தாலும் மனசுக்குப் பிடித்த ஒரு சேவையைச் செய்வதன் மூலம் திருப்தியோடாவது இருக்கலாமே என்பதுதான் அவர்களது ஆத்ம சமாதானம்.

எனவே சீனிவாசன் பிரிந்து சென்ற பிறகும், மணிக்கொடிப் பத்திரிகையை அவரது பெயராலேயே மணிக்கொடி பரம்பரை எழுத்தாளர்கள் நடத்தத் துணிந்தார்கள். அவர்கள் பத்திரிகையை எப்படி நடத்தினார்கள் என்ற விஷயத்தை புதுமைப்பித்தன் என்னிடம் ஒருநாள் ரசமாகச் சொன்னார்:

"மணிக்கொடிப் பத்திரிகை எங்கள் ராச்சியத்துக்கு வந்தது. வரும்போது அச்சடிக்கிறவனுக்குக் கொடபட வேண்டிய பாக்கி பதினெட்டேமுக்கால் ரூபாய். வரவேண்டிய பணமும் அதிகம் ஒன்றுமில்லை. ஒழுங்காக வருவதுமில்லை. பசி பட்டினி என்பவை பிரச்னைகள் அல்ல; பழகிப்போன விவகாரம். இந்தச் சமயத்தில் கி. ரா. வும் எங்களோடு வந்து சேர்ந்து இலக்கிய சேவைக்குத் துணிந்துவிட்டார். பிரஸ்காரனோ பணத்துக்கு நெருக்குவான். ஆபீஸ் நாற்காலி மேசை அத்தனையும் வாடகைச் சரக்கு; வாடகை என்பது பெயரளவில்; நடைமுறையில் அனுபோக பாத்தியதை கொண்டாடுவதுதான் எங்களால் முடிந்த காரியம். நாங்களோ 'பத்திரிகை அச்சாகிப் போனால்தான் பணம் புரளும்' என்று பிரஸ்காரனை மிரட்டுவோம். அச்சடித்துக் கொடுப்பான். என்றைக்காவது எங்கிருந்தாவது ஒருநாணயஸ்தனான ஏஜெண்டோ அல்லது அப்பாவிச் சந்தாதாரரோ மூன்று அல்லது நாலு ரூபாய் மணியார்டர் அனுப்பிவிடுவான். மணியார்டர் வந்துவிட்டால் உடனே நாங்கள் எல்லாம் குபேரப் பிரபுக்கள் தான். நேரே ராமகிருஷ்ணா லஞ்ச் ஹோமுக்குப் போவோம்; திரும்பிவந்து இலக்கிய சேவையில் ஈடுபடுவோம். மணியார்டர் பியூன் வராதநாட்களில் இன்னொரு நண்பரை எதிர்பார்ப்போம். மணிக்கொடியில் எழுதி வந்தவர்களில் சிதம்பர சுப்பிரமணியன் வேறு இடத்தில் வேலை பார்த்து மாதா மாதம் சம்பளம் வாங்கும் ஆசாமி. அவர் வந்தால் ஏதாவது காசு புரளும்; காப்பி உண்டு: சாப்பாடு உண்டு. ஒரு சமயம் நானும் ராமையாவும் இந்தத் தொழிலை விட்டுவிட்டு பெப்பர்மிண்ட் விற்கலாமா, பீடி விற்கலாமா என்றுகூட யோசித்ததுண்டு...'

மணிக்கொடிப் பத்திரிகை புதுமைப்பித்தன், பி. எஸ். ராமையா முதலியோரின் ஆளுகைக்கு வந்தபின்னர் அதன் பழைய விஸ்வரூபம் குறுகி, கைக்கு வசதியான வாமன ரூபம் பெற்றது. அதுமட்டுமல்லாமல் அரசியல் விஷயங்கள் பொருளாதாரக் கட்டுரைகள் மற்றும் பலவித விஷயங்களைச் சுமந்துவந்த மணிக்கொடி முழுக்க முழுக்க சிறுகதைப் பத்திரிகையாகவே மாறிவிட்டது. மணிக்கொடி

அரசியல்-இலக்கியப் பத்திரிகையாக இருந்த காலத்தி லேயே பிச்சமூர்த்தி, கு. ப. ரா. சிட்டி, சி. சு. செல்லப்பா, இளங்கோவன் முதலிய எழுத்தாளர்கள் அதில் எழுத ஆரம்பித்தார்கள். பின்னர் கதைப் பத்திரிகையாக மாறி மாதமிருமுறை வெளிவந்த காலத்தில் சிதம்பர சுப்பிர மணியன், க. நா. சுப்பிரமணியன், பி, எம். கண்ணன், 'மௌனி' முதலிய எழுத்தாளர்களும் மணிக்கொடியின் குடும்பத்தார் ஆனார்கள்.

ஊக்கமும் உற்சாகமும் உயிர்வாழும் போராட்டமும் தான் மணிக்கொடிப் பத்திரிகை நடப்பதற்கு ஏதுவாயிருந் தன. ஆனால் வெறுங்கை முழம் போடுமா? எனவே கே. சீனிவாசன் பிரிந்துபோன காலத்திலேயே நின்று போக விருந்த மணிக்கொடி அந்தக் கண்டத்தைத் தப்பிப்பிழைத் தாலும், 1936-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்தில் திடீரென்று நின்றுபோய்விட்டது. மணிக்கொடிப் பத்திரிகை நின்று போனவுடன் அதனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு ஜீவ னோபாய மார்க்கத்தைப் பற்றிய தர்மவிசார நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் கொழும்பு 'வீரகேசரி' என்னும் தினசரிப் பத்திரிகை அதிபரான செட்டியார் ஒருவர் சென்னைக்கு வந்தார். வீரகேசரியில் ஏற்கெனவே வ. ரா, வேலை பார்த்து வந்தார். சென்னைக்கு வந்த செட் டியார் வ. ரா. வோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்த எழுத்தாளர் சிலரைத் தமது பத்திரிகைக்கு உதவியாசிரியர்களாகச் சேர்த்துக் கூட்டிப்போக எண்ணினார். இப்படி கொழும்பி லிருந்து செட்டியார் ஆசிரியர்களைச் சேர்க்க வரும் வைப வத்தைப்பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் ஒருதடவை என்னிடம் கூறினார்; "செட்டியார் ஆசிரியர்களைச் சேர்ப்பதில்லை. ஆள் பிடிக்கத்தான் வந்திருந்தார். தேயிலை தோட்டத்துக் கூலியாட்களைச் சேர்க்க கங்காணி வந்து ஆள் பிடித்துக் கொண்டு போகிறானே, அந்த மாதிரிதான்!"

எனவே புதுமைப்பித்தன் வீரகேசரிக்குப் போக விரும்பவில்லை. இருந்தாலும் பிழைப்புக்கு என்ன வழி என்று தெரியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த புதுமைப்பித் தனுக்கு வீரகேசரி செட்டியாரின் வரவு தேவதாப் பிரசன் னம் மாதிரியே பட்டிருக்க வேண்டும். புதுமைப்பித்தன்

கொழும்பு செல்லத் தீர்மானித்தார். ஆனல், அதற்கு முன்பு டி. எஸ். சொக்கலிங்கத்தைக் கண்டு தமது முடிவைக் கூறி விடைபெற்றுக்கொள்ளப் போனர். போன இடத்தில் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கையிலேயே ஒரு புதிய மாறுதல் காத்திருந்தது.

"நான் கொழும்புக்குப் போகப் போறேன். வீரகேசரிக்கு!" என்ருர் புதுமைப்பித்தன்.

"போறதுன்னே தீர்மானிச்சாச்சா?" என்ருர் சொக்கலிங்கம்.

"வேறெ வழி?"

"பிழைப்புக்குத்தானே? 'தினமணி'யில் சேர்கிறீர்களா?"

புதுமைப்பித்தன் யோசித்துப் பார்த்தார். 'கொழும்புக்குப் போவானேன்? ஆளும் புதுசு; இடமும் புதுசு' என்று நினைத்தார். அவ்வளவுதான். சொக்கலிங்கம் ஆசிரியராக இருந்து நடத்திவந்த தினமணியில் புதுமைப்பித்தன் உதவியாசிரியராகச் சேர்ந்துவிட்டார். 1936-ம் வருஷத்தில் தினமணி ஸ்தாபனத்தில் வேலைக்கமர்ந்த புதுமைப்பித்தன் 1943-ம் வருஷத்தின் இறுதியில், சொக்கலிங்கம் தினமணியை விட்டு விலகியபோது அவருடன் கூட விலகிய ஆசிரியர் குழாத்தில் தாமும் ஒருவராக விளங்கினர்.

அத்தியாயம்—9

புனர் ஜென்மமும், புனர் மரணமும்

1936-ம் வருஷத்தின் இடையிலே நின்றுபோன மணிக்கொடிப் பத்திரிகை ஒரேயடியாக நின்று போய்விட வில்லை. பி. எஸ். ராமையாவும், கி. ரா.வும் அதை எப்படி யும் மீண்டும் உயிர்த்தெழச்செய்ய வேண்டும் என வைராக் கியம் கொண்டார்கள். இந்த வைராக்கிய சித்தத்தின் வெற்றியாக, மணிக்கொடி மீண்டும் அதே வருஷம் செப் டம்பர் மாதத்தில் ஆரம்பமாயிற்று.

எண்ணற்ற கஷ்டங்களுக் கிடையே வளர்ந்து மறைந்த மணிக்கொடியை மீண்டும் பழைய குசேலப் பிறவியாகத் தோற்றுவிக்க விரும்பவில்லை. அதற்கு வழி யும் இல்லை. எனவே மணிக்கொடி என்ற பத்திரிகையை ஒரு ஸ்தாபனமாக்கி, அந்த ஸ்தாபனத்தின் வெளியீடாக மணிக்கொடிப் பத்திரிகையையும், இலக்கிய அரசியல் புத்தகங்களையும் வெளியிடுவது என முடிவுசெய்து, அதற் கான முயற்சியில் சுமார் ஒரு வருஷ காலம் பி. எஸ். ராமையாவும் அவரது சகாக்களும் பாடுபட்டு வந்தார்கள். அந்த முயற்சி ஒருமட்டும் பலித்தது. அதன் பலனாக, 'நவயுகப் பிரசுராலயம்' என்னும் லிமிட்டெட் ஸ்தாபனம் உருப்பெற்றது. 20,000 ரூபாய் மூலதனத்துடன் தொடங்க எண்ணிய அந்த ஸ்தாபனம் பலபேருடைய ஒத்துழைப்பின் மூலம் உருவாயிற்று. இது நடந்தது 1937-ம் வருஷத் தொடக்கத்தில்.

நவயுகப் பிரசுராலயத்தின் நிர்வாகஸதர்கள் பத்திரிகைத் தொழிலில் நல்ல அனுபவம் பெற்றவர்கள். பாம்பே ஸ்டாண்டர்டில் இருந்த மணிக்கொடி சீனிவாசன், அன்று 'இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸ்' பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த கே . சந்தானம், இண்டியன் எக்ஸ்பிரஸின் அந்தக்கால மானேஜரான எஸ். வி,சாமி, அன்றைய தினமணியின் உதவியாசிரியராக விருந்த இன்றைய தினமணி ஆசிரியர் ஆ. நா. சிவராமன், வத்தலகுண்டு பி. எஸ். சங்கரன், பி. எஸ். ராமையா ஆகியோர் ஸ்தாபனத்தின் ஆரம்பகால டைரக்டர்கள் தினமணி ஆசிரியராக இருந்த டி. எஸ் சொக்கலிங்கம் அதன் மானேஜிங் டைரக்டர்; பி. எஸ். ராமையா பிரசுராலயத்தின் நிர்வாக ஆசிரியர்.

இந்தப் புதிய அமைப்பின் கீழ் மணிக்கொடி மீண்டும் வெளிவர ஆரம்பித்தது. மணிக்கொடியில் எழுதி வந்த எழுத்தாளர்களே மீண்டும் எழுதினர்கள்; புதுமைப்பித்தனும் எழுதினர். 'பக்த குசேலா,' 'நாசகாரக் கும்பல்' முதலிய அருமையான நாடகம், கதையெல்லாம் அந்தச் சமயத்தில் எழுதியவைதாம். நவயுகப் பிரசுராலயம் மணிக்கொடியை வெளியிட்டதோடு, புத்தக வெளியீட்டையும் தொடங்கி வைத்தது. எட்டணு விலையில் மலிவுப் பிரசுரங்களை வெளியிடத் தொடங்கியது. நவயுகப் பிரசுராலயத்,தின் முதல் வெளியீடாக ஆ. நா. சிவராமனின் 'மாகாண சுயாட்சி' வெளிவந்தது. அதன்பின் பல புத்தகங்கள் வெளிவந்தன; கிராக்கியையும் சம்பாதித்தன.

நவயுகப் பிரசுராலயம் வேலை தொடங்கி நன்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது, இன்று திருநெல்வேலியில் முனிசிபல் சேர்மனுக இருக்கும் எழுத்தாளர் ப. ராமஸ்வாமி (ப. ரா.) சென்னை வந்து சேர்ந்தார். ப. ராமஸ்வாமி சென்னைக்கு வந்தபின் கம்பெனியின் நிர்வாக டைரக்டர் சொக்கலிங்கம் ப. ரா. வை நவயுகப் பிரசுராலயத்தின் பதிப்பாசிரியராக நியமனம் செய்தார். மணிக்கொடியின் ஆசிரியராக இருந்த பி. எஸ். ராமையாவுக்கும் ப. ரா. வுக்கும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இதன் காரணமாக ப. ரா., சொக்கலிங்கம் இருவர் மீதும் ராமையாவுக்குக்

கசப்பு ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக சொக்கலிங்கம் தாம் கம்பெனியின் நிர்வாக டைரக்டர் என்ற ஹோதாவில் ராமையாவை ஆசிரியர் பதவியை விட்டு நீக்கி விட்டார்.

மணிக்கொடிப் பத்திரிகை மணிக்கொடி பரம்பரை எழுத்தாளர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து ப. ரா. வின் ஆட்சிக்குக் கை மாறியது; ப. ரா. வின் ஆதிக்கத்தில் மணிக்கொடி சில வருஷகாலம் நடந்தது; பிறகு நிரந்தரமாக நின்றுபோய் விட்டது. இப்படி நின்றுபோன மணிக்கொடியை சமீபத்தில் பி. எஸ். ராமையா குழிப்பிள்ளையாகத் தோண்டி எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு சிலமாத காலத்தில் பழையபடியும் புதைத்து மூடிவிட்டார்.

மணிக்கொடியைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் தமது 'ஆண்மை' என்ற கதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு ரசமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்:

"மணிக்கொடிப் பத்திரிகையானது வெளிவரும்முன்பு எத்தனையோ பத்திரிகைகள் இருக்கத்தான் செய்தன. ஆனால் புதிய பரிசிலனைகளுக்கு இடங்கொடுக்கும், உத்சாக மூட்டும், வரவேற்கும் பத்திரிகைகள் அதற்கு முன்போ பின்போ கிடையாது. அந்தப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்த லட்சியவாதியான கே. ஸ்ரீனிவாசன் அவருடைய 'அந்தக் குற்றத்திற்காக' (?) பாஷைப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டவர் போல, வேற்று மாகாணத்திலே, வேற்று பாஷையிலே பத்திரிகைத் தொழில் நடத்தும் பாக்கியம் கிடைக்கப் பெற்று வாழ்ந்து வருகிறார். காலத்துக்கேற்றபடி உடுக்கடிக்கும் கோட்டான்களும், ஆவேசத்தோடு சீறுவது போல் 'பம்மாத்து' செய்துகொண்டு இருக்கும் கிழட்டுப் புலிகளும் பாஷையையும் பாஷையின் வளர்ச்சியையும் பாழ்படுத்திக் கொண்டிருக்கும்படி அனுமதித்து வரும் தமிழரின் பாஷாபிமானத்தைக் கோயில் கட்டித்தான் கும்பிடவேண்டும். அன்று மறுமலர்ச்சி என்ற ஒரு வார்த்தை புதியவேகமும் பொருளும் கொண்டது. அதைச் சிலர் வரவேற்றார்கள்; பலர் கேலி செய்தார்கள். பெரும்பான்மையோர் அதைப் பற்றி அறியாதிருந்தார்கள்.

மணிக்கொடி பொருளாதார நிர்ப்பந்தம் என்ற நபரால் சிசுஹத்தி செய்யப்பட்டு அசிரத்தை என்ற முனிசிபல் குப்பைத் தொட்டியில் எறியப்பட்டது. மூச்சுப் பேச்சற்றுக் கிடந்த அந்தக் குழந்தையை எடுத்துவந்து, ஆசை என்ற ஒரே அமுதூட்டி வளர்ப்பதற்காக நானும் பி. எஸ். ராமையா என்ற நண்பரும், எங்களைப் போலவே உத்சாகத்தை மட்டும் மூலதனமாகக் கொண்ட இன்னும் சில சக எழுத்தாளர்களும் சேர்ந்து நடத்தி வந்தோம். அது இரண்டு மூன்று வருஷங்களில் கன்னிப் பருவம் எய்திக் கண்ணை மயக்கும் லாவண்யத்தைப் பெறும் சமயத்தில் அதைக் கைபிடித்து இழுத்துக்கொண்டு ஓடும் நண்பரைப் பெற்றோம். அவர் அவளை ஒருவருக்கு விற்றார். விற்றவுடனே அவளுக்கு ஜீவன்முக்தி இந்தக் கலிகாலத்தில் கிடைத்தது. இதுதான் மணிக்கொடியின் கதை. இதுதான் தமிழில் புதிய பரிசீலனைகள் செய்யவேண்டும் என்று கோட்டை கட்டியவர்களின் ஆசையின் கதை.'' (1947)

மணிக்கொடியை விலைக்கு வாங்கிய நவயுகப் பிரசுராலயம் தன் பெயருக் கொப்ப புதுமுறை இலக்கிய முயற்சிகளைப் புத்தக உருவில் வெளியிட்டுவந்தது. அப்படி வெளியிட்ட புத்தகங்களில் இன்றைய தலைமுறையின் சிறந்த சிறுகதை இலக்கியமாகவும், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிலேயே ஒரு அசுர சாதனையாகவும் விளங்கும் 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' என்ற நூலும் ஒன்று. புதுமைப்பித்தனின் சிருஷ்டிகள் முதன்முதலில் புத்தக உருவம்பெற்றது இந்தத் தொகுதியில்தான்; அது மட்டுமல்ல. தமிழ் நாட்டின் சரித்திரத்திலேயே ஆசிரியர் பெயரையே நூலின் தலைப்பாகக் கொண்டு வெளியிடும் பாக்கியத்தையும் துணிவையும் பெற்ற முதல் கதாசிரியரும் புதுமைப்பித்தன் தான். இந்தத் தொகுதியைத் தொடர்ந்து புதுமைப்பித்தனின் 'உலகத்துச் சிறுகதைகள்', 'நாசகாரக் கும்பல்', 'பக்த குசேலா,' 'ஆறு கதைகள்', 'பேஸிஸ்ட் ஜடாமுனி', 'கப்சிப் தர்பார்' முதலிய நூல்களையெல்லாம் நவயுகப் பிரசுராலயம் வெளியிட்டது. இதனுல் புதுமைப்பித்தனுக்கும் நவயுகப் பிரசுராலயத்துக்கும் தமிழ் வாசகரிடையே பிரபலமும் பேரும் கிட்டி வந்தன.

அத்தியாயம்—10

தினமணியும், தினசரியும்

சொக்கலிங்கத்தின் விருப்பப்படியே புதுமைப் பித்தன் தினமணியில் உதவி ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். தினமணியில் சேரும்போது புதுமைப்பித்தனுக்கு மிகவும் குறைந்த சம்பளம்; விலகும் காலத்திலும் அவரது வருமானம் அப்படியொன்றும் அதிகமில்லை. தேவைக்குக் காணாத சம்பளம். எனவே புதுமைப்பித்தன் தினமணியில் ஸ்திரமான ஸ்தானத்தைப் பெற்றிருந்தார்என்பதைத் தவிர குறிப்பிடத்தக்க வாழ்க்கை வசதிகள் எதுவும் அவருக்குக் கிட்டவில்லை. மணிக்கொடி சேவையின்போது 'அடுத்த வேளைச் சாப்பாடு எங்கே' என்று தெரியாத நிலையிலிருந்த புதுமைப்பித்தன் தினமணி சேவையின் போது 'குறை மாதத்தையும் எப்படிப் போக்குவது' என்ற நிலையில்தான் இருந்தார். செலவுக்குக் கட்டாத வருவாய், அசுரப் பசி கொண்ட தினசரிப் பத்திரிகையின் நித்ய கருமமான தர்ஜுமாத் தொழில் இரண்டும் புதுமைப்பித்தனின் சிருஷ்டி சக்தியைப் பேரளவில் கட்டிப் போட்டிருந்தன என்றே சொல்ல வேண்டும். மணிக்கொடிக் காலத்தில் அசுரவேகத்தில் இலக்கியம் படைத்த புதுமைப்பித்தனின் பேனா, 'அஸோஸியேட்டெட் பிரஸ்,' 'ராய்ட்டர்' தந்திகளைத் தமிழாக்கும் காரியத்தில் சிக்கித் தவித்தது, இருந்தாலும், தினமணிப் பத்திரிகையின் வருஷாந்திர மலர்கள் அனைத்தும் புதுமைப்பித்தனின் மேற்பார்வையில் புதுமைப்பித்தனின் சிருஷ்டிகளையும் தாங்கி வெளிவந்தன. 'நினைவுப்பாதை'

போன்ற உயர்ந்த கதைகள் அக்காலத்துப் படைப்புக்கள் தாம்.

தினமணியின் மதிப்புரைப் பகுதியில் புதுமைப்பித்தனின் நக்கீர அவதாரத்தை வாசகர்கள் காண முடிந்தது; புத்தகாசிரியர்கள் கண்டு, 'அஞ்சுவதஞ்சி' அடங்க முடிந்தது. இந்த அவதாரத்தின் விஸ்வரூப தரிசனத்தை, 'ரசமட்டம்' என்ற புனைபெயரில், புதுமைப்பித்தன் 'கல்கி' ஆசிரியரோடு நடத்திய கட்டுரைப் போரின்போது வாசகர்கள் காண முடிந்தது. 'ரசமட்ட'த்தின் விமர்சனம் தமிழ் நாட்டு வாசகர்களிடையே பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கி விட்டது.

1943-ம் வருஷத்தில் தினமணி ஆசிரியர் சொக்கலிங்கத்துக்கும் தினமணி நிர்வாகஸ்தர்களுக்கும் நடந்த உரிமைப் போராட்டத்தின் பலனாக, தினமணி ஆசிரியரும் ஆசிரியர் குழாத்தின் பலரும் தினமணியை விட்டு வெளியேறிய ராஜிநாமாக் கதை பிரசித்த சம்பவம். சொக்கலிங்கத்திடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்த புதுமைப்பித்தனும் தமது ஆசிரியருடனேயே வெளியேறினார்.

1944-ம் வருஷத் தொடக்கத்தில் சொக்கலிங்கத்தின் 'தினசரி' பத்திரிகை ஆரம்பமாயிற்று; புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கையிலும் மற்றொரு புதிய கட்டம் ஆரம்பமாயிற்று. பற்றாக் குறைச் சம்பளம் பெற்றுவந்த புதுமைப்பித்தன் தினசரியில் நியாயச் சம்பளம்பெறஆரம்பித்தார். உரிமைப் போராட்டத்தின் காரணமாக வெளிவந்த பத்திரிகாசிரியர்களின் கூட்டு ஸ்தாபனம்போல் விளங்கி வந்த தினசரி, தொழிலாளர்களுக்கு நியாயச் சம்பளம் கொடுக்க முன்வந்தது. ஆனால்,மணிக் கொடியில் வரும்படியே இல்லாது கதைகள் எழுதிவந்த காலத்தில், புதுமைப்பித்தனுக்கு ஆத்ம திருப்தியாவது இருந்தது; தினசரியில் தேவைக்குப் போதுமான வருவாய் இருந்த போதிலும். அவருக்கு ஆத்மதிருப்தி அற்றுப்போய் விட்டது.

அதனால்தான் அவர் தினசரியிலிருந்தும் விலகினார். தினசரியிலிருந்து விலகிய பின்னர் சிலகாலம் கழித்து

சினிமாத் துறையில் புகுந்தார். பத்து வருஷ காலத்துக்கு மேலாக, பத்திரிகைத் தொழிலில் பழகிய பின்னர், நல்ல வருமானமும் நிரந்தர ஸ்தானமும் உள்ள பதவி பெற்ற பின்னர், அதை ஏன் உதறிவிட்டு வெளியேறினர் என்பது அவரது நண்பர்கள் பலருக்குமே ஆச்சரியமாய்த்தானிருந்தது. அதைப்பற்றி அவரிடம் யாராவது கேட்டால் ''நானும் பத்து வருஷமாய்ப் பத்திரிகைத் தொழிலில் செத்தேன். ஒன்றும் மிச்சத்தைக் காணேம். எனக்கு ஒரு பெண்டாட்டி இருக்கிருள்; பிள்ளை இருக்கிறது.சினிமாத் துறையில் இறங்கினல் ஏதாவது மிச்சம் பாக்கலாம் என்று விலகினேன்'' என்று சொல்வார்.

இது பொய்யல்ல; உண்மைதான். புதுமைப்பித்தனேடு உழைத்த பல எழுத்தாளர்களும் சினிமாத் துறையில் புகுந்து நல்ல முறையில் சம்பாத்தியம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். 'இளங்கோவன்' பிரபல வசனகர்த்தா என்று பெயரெடுத்து விட்டார்; பி. எஸ். ராமையா வசன கர்த்தாவாகது மட்டுமல்லா சினிமா டைரக்டராகவும் மாறிவிட்டார்; கி. ரா. ஜெமினி கதை இலாகாவில்சேர்ந்து விட்டார். 'என்னிடம் திறமை இருக்கிறது. சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்துக்கொண்டிருப்பானேன்? சந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதே நல்லது' என்று புதுமைப்பித்தன் எண்ணியிருக்கலாம். மேலும், அவரது மனைவி கமலாம்பாளும் 'கணவன் நன்ருகச் சம்பாதிக்க வேண்டும்; இத்தனை காலமாகப் பட்ட கஷ்டத்துக்கு இனிமேலாவது சுகம்பிறக்க வேண்டும்' என்று கருதியிருந்தாலும், அதுவும் லௌகிக சுபாவத்துக்குப் புறம்பானதல்ல. எனவே புதுமைப்பித்தன் கூறிவந்த காரணம் உண்மையாக இருக்க முடியும். ஆனல், அது முழு உண்மை அல்ல.

தினமணியில் சேர்ந்த காலத்திலிருந்து புதுமைப்பித்தனுக்கு சொக்கலிங்கம் பிள்ளையிடம் பெருமதிப்பு. அவருக்கும் இவரிடம் நிறைந்த ஈடுபாடு. புதுமைப்பித்தனின் மேதையை அவர் நன்கு உணர்ந்து, அவருக்குத் தம் மனசில் மட்டுமல்லாமல், எழுத்துச் சுதந்தரத்திலும் அவருக்கு நல்ல ஸ்தானமே கொடுத்திருந்தார். ஆசிரியருக்கும் உதவி

யாசிரியருக்கும் இருந்த ஒட்டுறவு குடும்ப ஒட்டுறவு போன்றிருந்தது. இரு வீட்டுப் பெண்களும்கூட அப்படித் தான் பழகினார்கள். புதுமைப்பித்தனின் மனைவி கமலாம் பாள் சொக்கலிங்கம் பிள்ளையை 'அப்பா' என்று அழைப் பது வழக்கம். அத்தனை சௌஜன்யம். அதனால்தான் கொள்கை வேறுபாடு, உரிமைப்போர் முதலிய காரணங் களால் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை தினமணியை விட்டு விலக முனைந்தபோது புதுமைப்பித்தன் கச்சையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு முன்னணியில் நின்றார். 'ஆசிரியருக்காக எதுவும் செய்யலாம், அது கடமை' என்றுதான் புதுமைப் பித்தன் கருதினார்; வெளியேறினார்.

தமிழில் இரண்டு பழமொழிகள். 'பழகப் பழக பாலும் புளிக்கும்'; 'மாங்காய் புளித்ததோ, வாய் புளித் ததோ?' இரண்டையும் ஒட்டவைத்து விசாரித்தால், ஒரு உண்மை புலப்படும். பால் புளிப்பதாகத் தோன்றுவ தற்கு பழக்கம்தான் காரணம் என்ற நியதி இல்லை; நாக்கும் புளித்திருக்கலாம். புதுமைப்பித்தன் தினசரியில் சேர்ந்த பிறகு, அவருக்கும் சொக்கலிங்கத்துக்கும் இடை யில் நிலவிய இனிமை புளிப்பு கண்டுவிட்டது. புளிப்பு கண்டதற்குக் காரணம் பழக்கதோஷம் இல்லை யெனக் கொண்டாலும், யாருடைய உணர்ச்சியில் புளிப்பு தட்டி யிருந்தது என்பதை அறிவதோ ஆராய்வதோ ரசவிகாரத் துக்குரிய விஷயம்; வேண்டாத விஷயம்.

தினசரியின் துணையாசிரியர் ரா. வேங்கடராஜுலு நாயுடுவுக்கும் புதுமைப்பித்தனுக்கும் சௌஜன்யத் தொடர்பில்லை. புதுமைப்பித்தனோடு எந்தவித சுமுக பாவம் கொண்டிருந்தாரோ அதே சுமுகபாவத்தோடு சொக்கலிங்கம் நாயுடுவோடும் பழகி வந்தார். இந்த நிலை யில் புதுமைப்பித்தனுக்கும் ஆசிரியர் சொக்கலிங்கத்துக் கும் இடையே நிலவிய உறவு கிரீச்சிட்டது. சாதாரண மாக இரண்டு நபர்களுக்கிடையில் நிலவும் சுமுகபாவத் தைக் கரகரக்கச் செய்வது மூன்றாவது சக்தியாகவே இருப்பது உலக வழக்கு. புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கை யில் நான்காவது சக்தி யொன்றும் குறுக்கிட்டது.

சரித்திரக் கதைகளை எழுதும் ஒரு கதாசிரியர்தான் அந்த நான்காவது நபர். சிலர் ஏதாவது பிரதிபலனை உத்தேசித்துத்தான் இரு நபர்களுக்குக் கிடையிலுள்ள தொடர்பை முறிக்க வினை செய்வார்கள்; சிலர் எந்தவிதப் பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமல், அயாகோவைப்போல் அந்த முறிவில் ஆனந்தம் காணும் குணவிகாரப் பிரவி களாகவும் இருக்கக்கூடும். சம்பந்தப்பட்ட கதாசிரியர் எந்த ரகப் பிறவி யென்பதை ஆராயத் தேவையில்லை. இந்த நான்காவது நபரின் தலையீட்டால் சொக்கலிங்கத் துக்கும் புதுமைப்பித்தனுக்கும் இடையில் நிலவி வந்த இனிமை திடீரென்று திரைதட்டிப் புளித்துவிட்டது. சந்தேகத்தைவிட கொடிய விஷம் வேறு கிடையாது. அது படுவதும் தெரியாது; உள்ளத்தில் பரவுவதும் தெரியாது. புதுமைப்பித்தனுக்கும் சொக்கலிங்கத்துக்கும் மனசில் கறையுண்டாக்கிய சந்தேகம் விஷய விளக்கத்திற்கோ தெளிவிற்கோ கட்டுப்பட்டு இறங்காத அளவுக்குப் பரவிப் பாரித்துவிட்டது.

இந்தமாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் தினசரியில் ஒரு கதா சிரியர் இலக்கிய வெளியீடுகளைப்பற்றி சர்ச்சை செய்து ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அந்தக் கட்டுரையின் மூலமாக அந்தக் கதாசிரியர் சொக்கலிங்கத்துக்கு மிகவும் வேண்டிய ஒரு பதிப்பகத்தாரை, ஒருவிதத்தில் சொக்க லிங்கத்தையே, தாக்கி எழுதியிருந்தார். அந்தக் கட்டுரை புதுமைப்பித்தனின் மேற்பார்வைக்கு உட்பட்டு வெளி வந்தது. இந்த விஷயம் சொக்கலிங்கத்துக்குத் தெரிய வந்தது. உடனே அவர் புதுமைப்பித்தனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தார். பிறகு, "இதற்கு ஒரு மறுப்புக் கட்டுரை எழுதி வெளியிடுங்கள்" என்றும் உத்தரவிட்டார். புதுமைப்பித்தனும் எழுதி வெளியிட்டார். ஆனால் அந்த மறுப்பு, ஆசிரியருக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை புதுமைப் பித்தனை மீண்டும் அழைத்து, இன்னும் காரசாரமாக எழுதும்படி சொன்னார். "இதற்குமேல் எழுத விஷயம் இல்லை" என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

"சரிதான். தினமணியில் 'ரசமட்டம்' என்று எழுதும் போது மட்டும் கை வலிக்கவில்லை. இதற்கு மட்டும் வலிக்கிறதோ?" என்றார் ஆசிரியர்.

"உங்களிடம் வேலை பார்த்தே என் கை வலித்துப் போய்விட்டது. நான் வருகிறேன்!" என்று வெளியே வந்தார் புதுமைப்பித்தன்.

'தினமணி'யை விட்டு ராஜிநாமா செய்து வந்த புதுமைப்பித்தனின் 'தினசரி' ராஜிநாமாக் கதை இப்படித் தான் முடிந்தது. ஆனால் எப்படி ஊழியனிலிருந்து விலகிய போது அதற்குரிய உண்மைக் காரணத்தை அவர் பொது வாக யாரிடமும் கூறுவதில்லையோ, அதுபோலவே தினசரி யிலிருந்து வெளியேறியதன் உண்மைக் காரணத்தையும் அவர் பொதுவாக யாரிடமும் சொல்லியதில்லை.

புதுமைப்பித்தனின் பத்திரிகைச் சேவை இத்துடன் முடிவு கண்டது.

அத்தியாயம்—11

விடுதலைப் பத்திரம்

திருநெல்வேலியில், 1933-ம் வருஷத்தில், தந்தையிடம் ஏற்பட்ட கசப்பின் காரணமாக, பத்திரிகைத் தொழிலையே லட்சியமாகக்கொண்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறினர் புதுமைப்பித்தன்; அதே புதுமைப்பித்தன் இடைப்பட்ட பதினேரு வருஷகாலத்தில் தமது லட்சியமான பத்திரிகைத் தொழிலையும் பார்த்துவிட்டு, 1944-ம் வருஷம் அதே லட்சியத்தைக் கைவிட்டு, தினசரியிலிருந்து வெளியேறினர். அன்று திருநெல்வேலியை விட்டு வெளியேறிய போதும் அவருக்கு வாழ்வது எப்படி என்பதுதான் பிரச்னை; பதினேரு வருஷங்களுக்குப் பிறகும், கிட்டத்தட்ட நாற்பதாவது வயதிலும் அதே பிரசினை தான் அவர் முன் மீண்டும் எழுந்து நின்றது. ஆனல், ஒரே ஒரு வித்தியாசம் இருந்தது. அன்று புதுமைப்பித்தன் வெறும் சொ. விருத்தாசலம்; தினசரியை விட்டு வெளியேறியபோது புதுமைப்பித்தன் தமிழர்களிடையே தமது எழுத்தின் மூலம் அறிமுகமாகி, புகழ் என்ற மூலதனத்தைச் சம்பாதித்த கதாசிரியர் புதுமைப்பித்தனுக இருந்தார் ஆனல் இந்த மூலதனம் மட்டும் வயிற்றுக்குச் சோறிடுமா? எனவே ஒரு வகையில் புதுமைப்பித்தனின் நிலை நிர்க்கதியான நிலைதான். இருந்தாலும் திருநெல்வேலியை விட்டு வெளியேறிய புதுமைப்பித்தனுக்குத் தாற்காலிக சாந்திக்குக்கூட வழியில்லாமல் இருந்தது; தினசரியை விட்டு வெளியேறிய புதுமைப்பித்தனுக்கு எதிர்காலம் அவ்வளவு தூரம் இருளடித்துப் போகவில்லை. 'தினசரி ராஜிநாமா' என்ற

விடுதலைப் பத்திரத்தால் ஏற்பட்ட சிரமத்தை, இன்னொரு விடுதலைப் பத்திரம் பரிகாரம் செய்து உதவியது. அது தான் புதுமைப்பித்தன் தம் தந்தையோடு கொண்டிருந்த வாரிசுத் தொடர்பை பொருளாதார ரீதியில் அறுத்துக் கொண்ட விடுதலைப் பத்திரம்.

1943-ம் வருஷம் சென்னை நகரம் ஜப்பானியக் குண்டு வீச்சுக்குப் பயந்து நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்த காலம். சென்னை மக்கள் அனைவரும் பயபீதியால் கிராமாந்திரங் களுக்குக் குடியைக் கிளப்பிக்கொண்டு போக முயன்ற காலம். இந்தக் காலத்தில் புதுமைப்பித்தன் தமது மனைவியை மட்டும் திருநெல்வேலியில் விட்டு வைக்க நினைத்தார். இதனால் அவருக்குத் திருநெல்வேலிப் பய ணம் லபித்தது. திருநெல்வேலியில் அவர் குடியிருக்க வீடு தேவை. சென்னையில் ஒரு வீடு, திருநெல்வேலியில் ஒரு வீடு என இரண்டு வீடுகளுக்கும் வாடகை கொடுத் துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலையில் தமிழ் நாட்டு உத விப் பத்திரிகாசிரியன் பெறும் ஊதியம் இடம் தராது. எனவே புதுமைப்பித்தன் தம் தந்தை சொக்கலிங்கம் பிள்ளையை அணுகினார். தந்தையோ முதல்தர நெஞ் சமுத்தக்கார ஆசாமி. அவருக்குத் திருநெல்வேலியில் மூன்று நான்கு வீடுகள் இருந்தன. ஏதாவது ஒரு வீட் டைக் குடியிருக்கக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் மகன் குடியேறினால் எங்கே அதைத் தன் சுவாதீனத்துக்கு உள்ளாக்கி விடுவானோ என்று உள்ளூர அவருக்குப் பயம். எனவே வீடு தர மறுத்தார். ஏற்கெனவே இரு துருவங் களாகத் தந்தையும் மகனும் பிரிந்து சென்றவர்கள். எனவே அந்த இரு துருவங்களும் ஒன்றையொன்று சந்திக்க முனைந்தபோது மோதுதல்தான் ஏற்பட்டது. புதுமைப்பித்தன் தந்தையோடு சண்டை பிடித்தார். வீடு தரவேண்டும் அல்லது பாகப் பிரிவினை நடந்தாக வேண் டும் என்பதே புதுமைப்பித்தனின் கோரிக்கை. சொக்க லிங்கம் பிள்ளையோ வீடுதர மறுத்தார். இந்தச் சமயத் தில் கமலாம்பாள் அம்பாசமுத்திரத்தில் ஒரு உறவினர் வீட்டில் இருந்தாள். திருநெல்வேலியில் தந்தைக்கும் மக னுக்கும் நடந்த லடாய் கமலாம்பாளுக்குத் தெரியாது.

புதுமைப்பித்தனுக்கோ ஏற்கெனவே தந்தையின் மீது வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம். எனவே, 'பாகப்பிரிவினை செய்துதான் ஆகவேண்டும்' என்று ஒற்றைக் காலில் நின்றார். பிதிரார்ஜிதச் சொத்தைத் தவிர, தமது சுய சம்பாத்தியத்தில் ஒத்தைக் காசு விட்டுக் கொடுக்க சொக்கலிங்கம் பிள்ளை முன்வரவில்லை. புதுமைப் பித்தன் தமது கல்யாண சமயத்தில் மனைவியின் சார்பாகக் கொடுத்த பணத்துக்காக வாதாடினார். எதுவும் சொக்கலிங்கம் பிள்ளையை அசைத்துவிடவில்லை. இரண்டிலொன்று பாராமல் போவதில்லை என்பது புதுமைப்பித்தன் வைராக்கியம். எனவே சொக்கலிங்கம் பிள்ளை பிதிரார்ஜிதச் சொத்தை மட்டும் பகிர்ந்து கொடுக்க முன்வந்தார். ஆனால் ஒரு வீட்டைக் கொடுக்கவோ அல்லது ரொக்கமாகப் பணத்தைக் கொடுக்கவோ முன்வரவில்லை. இந்தச் சம்பவத்தின் காரணமாக, புதுமைப்பித்தனுக்கு அவர் முக்கால் அல்லது ஒரு கோட்டை விதைப்பாடு நஞ்சை நிலத்தைச் சாசனம் பண்ணிக் கொடுத்தார். மீதப் பங்குக்கு, புதுமைப்பித்தன் பணமாகக் கேட்டார். தந்தையோ பணம் தரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஒரு யோசனை சொன்னார்.

"பணம் வேணுமின்னு, எங்கிட்ட இப்போ கிடையாது. வேணுமின்னு, என் புத்தகங்களை (அதாவது அவர் எழுதியுள்ள **Indo European Races** என்ற புத்தகத்தை) எடுத்துக்கொள்; வித்துப் பணம் எடுத்துக்கோ" என்று சாதுரியமாகப் பேசினார் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை.

புத்தகம் எழுதுவதுதான் புதுமைப்பித்தனின் தொழிலே தவிர, புத்தகம் விற்பது அவர் விரும்பாத தொழில். அதிலும் தந்தையின் புத்தகத்தைக் கண்டால் அவருக்கு ஒரே வெறுப்பு. அந்த விற்காத மூட்டையை இடம் மாற்றிக்கொள்ளப் புதுமைப்பித்தன் சம்மதிக்கவில்லை.

"உங்க புஸ்தகமாவது விக்கிறதாவது? இந்தத் தலையணையை எவன் வாங்குவான்?" என்றார் புதுமைப் பித்தன்.

கடைசியாக, சொக்கலிங்கம் பிள்ளை தருவதாக ஒப்புக்கொண்ட தொகைக்கு, புதுமைப்பித்தன் கோர்ட்டில் டிகிரி வாங்கித்தான் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள முடிந்தது. அது வேறு கதை. புதுமைப்பித்தன் தந்தையோடு பாகப் பிரிவினை செய்துகொண்டவுடன், தந்தைக்கும் தமக்கும் இனி யாதொரு வாரீசுப் பாத்தியதையும் இல்லை என்பதற்கு விடுதலைப் பத்திரமும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார்.

ஆனால் புதுமைப்பித்தன் தமக்குக் கிடைத்த நிலத்தைக்கூட, காப்பாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அதையும் "தினசரி"யை விட்டு விலகிய காலத்தில் விற்றுவிட்டார். அவரது பாகத்துக்குக் கிடைத்த நிலப்பகுதியைச் சுற்றி, உற்றார் உறவினர் தந்தை முதலியோருடைய நிலப்பகுதிகள் இருந்தாலும், அவர் தமது பாகத்தை ஒரு முகம்மதியருக்குக் குறைந்த விலைக்கு விற்றுவிட்டார். 'குடும்பச் சொத்தை ஒரு துலுக்கனுக்குப் போயா விற்பது?' 'நமது வயலுக்கு மத்தியிலே அயல் சாதிக்காரனைப் புகுத்திவிட்டானே, பாவி!' 'குலத்துரோகி' முதலிய விருதுகள் புதுமைப்பித்தனுக்கு வந்து சேர்ந்தன.

இந்தப் பாகப் பிரிவினையைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் பின்வருமாறு கூறுவார்: "அவர்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்க எனக்கு இந்த ஒரு வழிதான் திறந்து கிடந்தது. உபயோகப் படுத்திவிட்டேன். என் குடும்பத்தார் என்னைத் தவிக்க விட்டார்கள். அந்தப் பாவத்தின் கறையை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கட்டும் என்றுதான் அவர்களுடைய தொடர்ச்சியான நிலத்தைத் துண்டாக்கி, இடையே வேறு ஒரு சொந்தக்காரனைச் சொருகிவிட்டேன். தினம் தினம் அவர்கள் நினைக்கட்டும்; சங்கடம் வரும் போதாவது நினைக்கட்டும்" இதுவே அவர் ஆத்மார்த்தமாகக் கூறிக்கொள்ளும் சமாதானம்; வெளிப்படையாகக் கூறிக்கொள்ளும் வஞ்சினம்!

புதுமைப்பித்தன் பின்னால் நிலத்தை விற்றுக் காசாக்கியபோது அவரது சித்தப்பா சுப்பிரமணிய பிள்ளை ஒரு யோசனை சொன்னார். வீணாகப் பணத்தைச் செலவு

செய்துவிடாமல், ஒரு ஜீப்கார் வாங்கி வாடகைக்கு விடச் சொன்னார். அப்போது யுத்தம் முடிகின்ற அல்லது முடிந்துவிட்ட பருவம். சரசமான விலைக்கு உறுதியான ஜீப்கார்கள் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தன. எனவே அப்படி ஒன்று வாங்கினால் ஏதாவது பிரயோஜனகரமாய் இருக்கக் கூடும் என்பது அவர் எண்ணம்.

ஆனால் அதற்குப் புதுமைப்பித்தன் சொன்ன பதில் என்ன தெரியுமா?

"ஜீப் வாங்குவதில் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால், ஒரே ஒரு நிபந்தனை; வாங்கியவுடனேயே அதை என் அப்பா மேலே தான் விடுவேன், சம்மதமா?"

இந்தப் போக்கிரித்தனமான பதிலைக் கண்டு சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்ன செய்வார்? பேசாதிருந்துவிட்டார்.

புதுமைப்பித்தன் தினசரியை விட்டு விலகி வேலையில்லாதிருந்த காலத்தில் அவருக்கு ஓரளவு உதவி வந்தது இந்தப் பணம்தான். ஆனால், சம்பாத்தியமே இல்லாது கைமுதலைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கரைத்துக் கொண்டு, அதிலும் யுத்தகால வாழ்க்கைத்தரத்தின் சங்கடங்களோடு, சென்னை நகரில் குடியிருந்தால், அந்த வாழ்க்கை எத்தனை நாளைக்கு ஓடும்?

எனவே புதுமைப்பித்தன் தமது எதிர்காலத்தைப் பற்றி விசாரப்படவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் நெருங்கிப் பயமுறுத்தியது.

12634

அத்தியாயம்—12

வாழ்வா, இலக்கியமா?

"என்னுடைய கதைகள்..........பிற்கால நல்வாழ்வுக்குச் சௌகரியம் பண்ணி வைக்கும் இன்ஷ்யூரன்ஸ் ஏற்பாடும் அல்ல" என்று புதுமைப்பித்தன் 'காஞ்சனை' என்ற கதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் கூறியிருக்கிறுர். அவரது கதைகள் மனித குலத்தின் பிற்கால நல்வாழ்வுக்குச் சௌகரியம் செய்யுமோ, இல்லையோ? அது வேறு விஷயம். ஆனல் அவரது கதைகள், அவர் புரிந்து வந்த இலக்கிய சேவை, பத்திரிகைத் தொழில்-எதுவுமே அவரது பிற்கால நல்வாழ்வுக்கான எந்தச் சௌகரியத்தையும் செய்து வைக்கவில்லை. தினமணி, தினசரி பத்திரிகைகளில் தர்ஜுமாக் கூலியாக, உதவியாசிரியராக உழைத்து, அவரது உள்ளமும் உடலும் சோர்ந்து போய்விட்டன. பதினேரு வருஷ காலப் பத்திரிகைத் தொழிலுக்குப் பிறகும், அவருக்கு அடுத்தாற்போல் என்ன செய்வது, அதாவது பிழைப்புக்கு என்ன செய்வது என்பதுதான் பிரச்னையாக நின்றது. இனி என்ன செய்தால் தமது பொருளாதார நிலை உயரக்கூடும் என்பதே அவர் சிந்தனை- சிந்தித்ததில் ஆச்சரியமில்லை; குற்றமும் இல்லை; தவறும் இல்லை.

அவருக்குத் தெரிந்த தொழிலோ இலக்கிய சிருஷ்டி. அதற்குரிய சாதனம் பத்திரிகை. தமிழ் நாட்டில் சுயேச்சை எழுத்தாளனுக இருந்து வயிற்றுப் பிரச்னையைக் கழுவி விடலாம் என்று ஒரு நல்ல எழுத்தாளன் நம்புவது அன்றும் இன்றும் நடவாத காரியம்; நம்புவது முட்டாள்தனம். புதுமைப்பித்தன் புத்திசாலியாகத்தான்

இருந்தார். யாரோ சொன்ன மாதிரி, 'எழுத்தாளன் என்றால் முழுப்பட்டினி; பத்திரிகாசிரியன் என்றால் அரைப்பட்டினி' என்ற சொல் பொய்யல்ல. புதுமைப் பித்தனும் அதை உணர்ந்திருந்தார். பத்திரிகையில் பல வருஷகாலம் உழைத்தும், நடைமுறையில் அவர் கண்ட பலன் தீராத தொண்டைப்புகைச்சலும் ஓயாத மனப் புகைச்சலும்தான்.

எனவே 'வாழ்வா, இலக்கியமா?' என்னும் கேள்வி தான் அவர் முன் கொக்கியிட்டு நின்றது. அவர் இரண் டையும் விரும்பினார். வாழ்வும் செழிக்கவேண்டும்; இலக் கியமும் செழிக்கவேண்டும். ஆனால் இலக்கியம் செழிக்க வேண்டுமானால், முதலில் எழுத்தாளனின் வாழ்வு செழிக்க வேண்டும்; செழிப்பதற்கான நம்பிக்கையாவது வேண்டும். புதுமைப்பித்தன் இவ்வாறெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பார்த் தாலும் பார்க்காவிட்டாலும், இந்த எண்ணம்தான் அவ ரது மனத்தை ஆட்கொண்டது. எனவே முதலில் வாழ்வு செழிக்கவேண்டும். அதற்கான தொழில் என்ன? இது புதுமைப் பித்தனின் சிந்தனை; பிரச்னை.

வாழ்வு செழிக்க, உன்னதம் பெற, திருப்திகரமாகக் கொண்டு செலுத்தப்-பணம் வேண்டும். தொட்டும் துடைத்தும் ஒரு மாதிரியாக வாழ்வை ஓட்டிவர உதவிய கொஞ்ச நஞ்ச வருவாயும் பத்திரிகைத் தொழிலை விட்டு விலகியவுடன், தானும் விலகிவிட்டது. பணம் எப்படி வரப்போகிறது என்பதே அவரது அன்றாடக் கேள்வி; கவலைக்கும் மன உளைச்சலுக்கும் எல்லையே காட்டாமல் அந்தக் கேள்வி குறுக்கே நின்றது. இந்தச் சந்தர்ப்பத் தில்தான் அவரது மனசில் சினிமாத் தொழிலைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் உரம் பெற்றது.

'சினிமாவுக்குக் கதை வசனம் எழுதினால் என்ன? நமக்குத் தெரிந்த ஒரே தொழிலான இலக்கியத்தை உபயோகப் படுத்தவும் இடமுண்டு; பணவசதிக்கும் வரு வாய்க்கும் இடமுண்டு: லட்சியம் லட்சியம் என்று கூறி வயிற்றை இறுக்கிக் கட்ட முடியாது; இலக்கியத்தைவிலை பேசாமல், விற்காமல் முடியாது. சுவர் இருந்தால்தான்

சித்திரம் வரைய முடியும்;முதலில், சுவர் நிலைக்கவேண்டும் அதற்குப் பணம் தேவை. பணம் வந்துவிட்டால் பிறகு லட்சியத்தையும் அதன் துணைகொண்டு நிறைவேற்றப் பார்க்கலாமே! பணம் எந்தத் தொழிலால் வருகிறது என்பது இப்போது பிரச்னையல்ல. பணம்தான் தேவை. நாய் விற்ற காசு குரைக்கவா செய்யும்? பெரிய பேச்சுப் பேசி புராணமே பிடிக்காது என்று சொல்பவர்களே திரைமறைவிலிருந்து திரைப்படங்களுக்குக் கதை வசனம் எழுதத் துணியும்போது நாம் மட்டும் ஏன் துணியக் கூடாது?...'

புதுமைப்பித்தன் சினிமா உலகத்துக்குள்புகும்போது இப்படியெல்லாம் யோசித்ததுண்டு. கடைசியில் அவர் சினிமாவுக்குக் கதை வசனம் எழுதுவதையே தொழிலாக மேற்கொள்ள விரும்பினர். சினிமாவுக்குக் கதை வசனம் எழுதுவதுஇலக்கிய சேவைக்குப் புறம்பட்டதல்ல. ஆனல் இன்று தமிழ் நாட்டில் சினிமாவுக்குக் கதை வசனம் எழுதும் தொழில் இருக்கின்ற நிலைதான், அதாவது மக்களுக்கு நல்லறிவு புகட்ட வேண்டும் என்பதைவிட, தமது பாங்க் இருப்பில் எத்தனை லக்கத்தைக் கூட்டமுடியும் என்றுபட முதலாளிகள் கருதுகின்ற நிலைதான் புதுமைப்பித்தனை இத்தனை தூரம் சிந்திக்கச் செய்தது. அவர் எவ்வளவு தான் சிந்தித்தாலும், இன்றைய சமுதாய அமைப்பில் அவர் உயிர் சுமந்து வாழவேண்டுமென்ருல் பணத்தின் சந்நிதியில் தலை வணங்குவதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் அவருக்குக் கிடையாது; தனி மனிதனின் லட்சியம்செல்லு படியாகாது. எனவே புதுமைப்பித்தன் கதை வசனம் எழுத முன் வந்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

வாழ்வுப் பிரச்னைக்கு புதுமைப்பித்தன் சினிமாவை ஒரு வழியாகக் கண்டார்; ஆனல்; அதே சமயம் அவர் தமது இலக்கியப் பிரச்னையையும் மறந்து விடவில்லை. பத்திரிகைத் தொழிலை விட்டு விலகினரே ஒழிய, இலக்கியத்தைக் கைகழுவி விடவேண்டும் என்று அவர் விரும்பியதில்லை. காலமும் வசதியும் ஏற்படும்போது, அதாவது சினிமாத் துறையின் மூலம் கையில்காசுபணம் நன்குபுரள ஆரம்பித்தால், சொந்தத்திலேயே ஒரு பத்திரிகை வெளி

யிட்டு, அதில் தமது அற்புத சிருஷ்டிகளை வெளியிட்டு வரவேண்டும் என்ற ஆசையும் அவருக்கு இருந்தது. ஒரு தடவை அவர் என்னிடம் சொன்னார்: ‘ராசா, கையில் பணம் சேரட்டும். நாம் ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிப்போம். இலக்கியப் பத்திரிகை. பத்திரிகையின் பெயர் என்னதெரியுமா? ‘சோதனை!’

‘சோதனை’யைப் பற்றிய எண்ணம் அவரை மிகவும் ஆட்கொண்டிருந்தது. 1946-ம் வருஷம் அவருக்குத் தமது வாழ்க்கை நிலையை ஓரளவு கவலையற்றதாக்கிவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையும், பத்திரிகையை ஆரம்பிப்பதற்கான செளகரியங்கள் வாய்ப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் பெருகிவந்தன. அந்தச் சமயத்தில் நான் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றிருந்தேன். அப்போதுபுதுமைப்பித்தன் ஒரு கடிதம் எழுதினார்:

“...நமது யோசனைகள், திட்டங்கள் யாவும் ஆசைப் பருவத்திலிருந்து ஏழாவது மாசக் கரு மாதிரி உருவமும் உயிர்ப்பும் பெற்று வருகின்றன. சீராகப் பிரசவமாகும் என்பது பூரண நம்பிக்கை. நீ அங்கிருந்து கொண்டு மனசில் ஆயிரம் ‘அழிவு–கோட்டை’ கட்டிக் கொண்டு அவதிப் படாதே. இங்கே எனக்கு மேலுக்குமேல் வேலை வருகிறது. நமது பத்திரிகையின் மீது என் கவனம் குறையுமோ என நானே பயப்படுமபடியாக இருக்கிறது...”

எனவே புதுமைப்பித்தன் பணத்தாசையினால்தான் சினிமாத் துறையில் புகுந்தார் என்று எவரேனும் கருதினால், அது தவறு. புதுமைப்பித்தனுக்குக் குபேரப் பிரபுவாகி, கோயில் கட்டவேண்டும் என்ற பேராசை இருந்ததே கிடையாது. பின்னொரு சமயம் அவர் பணக்கஷ்டத்துக்கு ஆளானபோது, ஒரு நண்பரிடம் தமது துயரத்தை வெளியிட்டார். அப்போது அவர் சொன்னது இதுதான்; “எனக்கு விளையாடப் பணம் வேண்டாம்; ஆனால் வேளா வேளைக்குச் சாப்பிடவாவது பணம் வேண்டாமா?” புதுமைப்பித்தனின் இந்தக் கூற்றிலுள்ள வேதனை இருக்

கட்டும். அவர் விரும்பியது தேவைக்குப் பணம்; சொகுசுக்குப் பணம் அல்ல.

ஆனால், அவரது பிற்கால வாழ்க்கை அவரை ஏமாற்றி விட்டது. அவரது 'சோதனை' ஆசைக் கருவிலேயே அழிந்தும் போயிற்று; அதற்குப் பதிலாக அவரது வாழ்வே பெருஞ்சோதனையாக மாறிவிட்டது!

அத்தியாயம்—13

சினிமாத் துறையில்

புதுமைப்பித்தன் சினிமா துறையில் புகுவது என்று முடிவு கட்டினார். ஆனால், யாரை அணுகுவது, எப்படி அணுகுவது என்பதே அடுத்த பிரச்னையாக இருந்தது. ஆனால், இந்தப் பிரச்னை தீர்வதற்கு அவருக்கு வெகுநாள் பிடிக்கவில்லை. புதுமைப்பித்தன் தினசரியை விட்டு விலகி விட்டார் என்பதும், அவர் நல்ல எழுத்தாளர் என்பதும், சினிமாத் துறையில் புக விரும்புகிறார் என்பதும் ஊர் அம்பலமாகாத ரகசியம் ஒன்றுமல்ல. எனவே சினிமாத் துறையில் இடம் கிடைப்பதில் அவருக்குச் சிரமம் ஒன்று மில்லை. எடுத்த எடுப்பிலேயே, இவராகப் போவதற்கு முன் சீதேவி இவரைத் தேடி வந்தாள்.

அப்போது மாம்பலத்தில் ஒரு புதிய சினிமாக் கம்பெனி உருவாகியது. அதன் பெயர் பாலகோபால் சினிமாக் கம்பெனி என்பது; அதன் உரிமையாளர் பால கோபால் நாயுடு என்பவர். அவர் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவரிடம் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வந்து சேர்ந்த வேளை புதுமைப்பித்தனுக்கு வறட்சிக் காலம். வந்தவர் புதுமைப்பித்தனை ஒரு சினிமாக் கதை எழுதித் தரும்படியாகச் சொல்லி ஐந்நூறு ரூபாய் அட்வான்சும் கொடுத்துவிட்டுப் போனார். வறண்ட பூமிக்குத் தூவானமே பெரிதல்லவா? செழிப்பு வரத் தொடங்கிவிட்டது, நல்லகாலம் பிறந்துவிட்டது எனக் குதூகலம் கொண்டார் புதுமைப்பித்தன். ஆனால், பால

கோபால் நாயுடுவின் விஷயம் திரிசங்கு நிலையாகிவிட்டது. அதற்குக் காரணம் நாயுடுவல்ல; புதுமைப் பித்தன்தான்!

சினிமா டைரக்டர் 'முருகதாஸா' (ஏ. முத்துஸ்வாமி) அப்போது ஜெமினி ஸ்டூடியோவில் வேலை பார்த்து வந்தார். மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்திலும், மறுமலர்ச்சி இலக்கிய கர்த்தாக்களிடமும் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டு. இன்று ஜெமினி கதை இலாகாவிலிருக்கும் கி. ரா., வசன கர்த்தாவாகவும் டைரக்டராகவும் மாறிவிட்ட பி. எஸ். ராமையா போன்ற மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களைச் சினிமாத் துறையில் இழுத்துவிட்டவர் அவரே. புதுமைப் பித்தனின் சிருஷ்டிகளில் 'முருகதாஸா'வுக்கு அமோகக் கவர்ச்சி; ஈடுபாடு. கி. ரா. புதுமைப்பித்தனோடு மணிக்கொடி என்ற சத்திய சோதனைக் காலத்தில் பசியையும் பட்டினியையும் பகிர்ந்துகொண்ட நண்பர்களில் ஒருவர். எனவே புதுமைப்பித்தனுக்கு ஜெமினி ஸ்டூடியோவி லிருந்து அழைப்பு கிடைத்ததில் வியப்பில்லை. ஜெமினியில் அவ்வையார் சரித்திரத்தைப் படமாக்கத் திட்டமிட்டார்கள். புதுமைப்பித்தனை அவ்வையார் படத்துக்கு கதை வசனம் எழுத அழைத்தார்கள். கி. ரா. வும் புதுமைப் பித்தனுமாகச் சேர்ந்து எழுதுவதாகத் திட்டம். ஜெமினி யில் புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒப்பந்தமும் ஆயிற்று. ஜெமினி ஒப்பந்தத்தின் மூலம் புதுமைப்பித்தனுக்குக் கிடைத்த தொகை, பெருந்தொகை என்று சொல்ல முடியாது. என்றா லும், புதுமைப்பித்தனை இரண்டு விஷயங்கள் மயக்கின. ஒன்று: அவ்வையாரின் சரித்திரத்தை எழுத நேர்ந்ததில் ஒரு திருப்தி; பிடித்தமான விஷயம் என்ற ஆத்ம சாந்தி. இரண்டு: ஜெமினி ஸ்டூடியோ நல்ல ஸ்தாபனம்; முன் னேற்றத்துக்கு வழி உண்டு என்ற நம்பிக்கை. இத்தனைக் கும் மேலே தேவை என்ற நிர்ப்பந்தம். புதுமைப்பித்தன் அவ்வையை உருவாக்குவதில் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார். இதன் காரணமாகத்தான் பாலகோபால் நாயுடுவின் கதை திரிசங்கின் கதியை அடைந்தது.

அவ்வைக்குக் கதை வசனம் எழுதும்போது நான் புதுமைப்பித்தனுடன் இருந்தேன்; அவ்வப்போது அவர்

எழுதி முடிந்ததையெல்லாம் என்னிடம் காட்டாமல் அவர் அனுப்புவதில்லை. அவ்வையில் அவர் எழுதிய வரிகள் பல எனக்கு இன்றும் ஞாபகம் இருக்கின்றன. அவ்வையை அவர் அறிமுகப் படுத்துகின்ற முதல் காட்சியைப் படிக்கும் போதே உடம்பு புல்லரித்தது. அவ்வை சோழராஜ்யத்திலுள்ள பாழ்மண்டபத்தில் குடியிருந்த பேயை 'எற்ருே மற்றெற்ருே மற்றெற்று' என்ற ஈற்றடியுடன் நான்கு வெண்பாக்களால் விரட்டுகிருளே, அதில்தான் காட்சி ஆரம்பம். இருட்டிலே ஆரம்பம். அவ்வை இருட்டிலே அறிமுகமாகிருள். சோழன் நகர் சோதனைக்காக இருட்டிலே வருகிருன். இருவரும் இருளில் ஒருவரையொருவர் இனம் தெரியாமல் சந்திக்கிருர்கள். பேயை விரட்டிய காட்சியை மன்னன் பார்க்கிருன். இருட்டிலே முகம் தெரியாமற் போனுலும் அவ்வையின் அகத்தை உணர்கிருன். 'தாயே, இந்தப் பாழ்மண்டபத்திலா தங்க வேண்டும்? அரண்மனைக்கு வாருங்கள்' என்கிருன் சோழன். 'பாழா? இந்த உலகமே பாழிலிருந்து பிறந்தது தானே' என்கிருள் அவ்வை. அவ்வையின் கதையை புதுமைப்பித்தன் இப்படித்தான் ஆரம்பித்திருந்தார். இது போலவே அதியமான் அவ்வைக்குச் சாகாவரம் தரும் நெல்லிக்கனியைத் தர முனையும்போது, அவ்வை அவனைப் பார்த்துக் கேட்கிருள்: 'மன்னு! உலகத்துக்குள் வர ஒரு வழிதான் உண்டு; போவதற்கோ பல வழிகள் இருக்கின்றன. அத்தனை வழிகளையும் இந்த நெல்லிக்கனி அடைத்து விடுமென்று எதிர்பார்க்கிருயா?'

உதாரணத்துக்குதான் இவற்றைச் சொன்னேன். புதுமைப்பித்தனின் 'அவ்வை' இம்மாதிரி பொருள் ஆழம் மிகுந்த வசனங்களால் செழிப்புற்று விளங்கியது. புதுமைப்பித்தனின் 'அவ்வை' வசனத்தை ஜெமினி ஸ்தாபனத்தார் பயன்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. ஆனுல், அவர் எழுதிய அவ்வையின் சரித்திரம் புத்தக உருவிலாவது வெளிவருமானுல் அது ஒரு சிறந்த இலக்கியப் பொக்கிஷமாகவே தமிழர்களுக்குப் பயன்படும் என்பது உறுதி.

புதுமைப்பித்தன் அவ்வைக்கு வசனம் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் காலத்திலேயே முருகதாஸாவின் ஆதரவினுல்,

வேறொரு படத்துக்குக் கதை வசனம் எழுதும் பொறுப்பும் புதுமைப்பித்தனுக்குக் கிட்டியது. பாஸ்கர் பிக்சர்ஸின் முதலாளி நந்தலால் என்பவர் புதுமைப்பித்தனோடு 'காமவல்லி' என்ற படத்துக்குக் கதை வசனம் எழுதித்தர ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார். புதுமைப்பித்தனுக்குக் காமவல்லியில் கிடைத்த பணம் ஜெமினியிலிருந்து கிடைத்ததைவிட அதிகம்.

'காமவல்லி' திரைக் கதைக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில், ஒரு ருசிகரமான சம்பவம் நடந்தது. காமவல்லி படத்தின் டைரக்டரும், புதுமைப் பித்தனும், நானும் அந்தப் படத்தில் நடிக்கவிருந்த ஒரு நடிகையின் வீட்டுக்கு புறப்பட்டுச் சென்றோம். அந்த நடிகையோ தெலுங்கு பேசும் நபர். தமிழ் நாட்டிலே தமிழ்ப் படத்தில் தமிழ் நடிகைகளைவிட, நன்றாகத் தமிழ் பேசும் தெலுங்கு நடிகையர்கள் சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால், அந்த நடிகையோ சுத்தத் தெலுங்கு; கொச்சைத் தமிழ்; கொலைத் தமிழ்! புதுமைப்பித்தன், அவளோடு கதை சம்பந்தமாக ஏதோ பேசுவதற்காகச் செல்ல நேர்ந்தது. அவளது வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து காரில் ஏறியவுடன் புதுமைப்பித்தன் டைரக்டரைப் பார்த்துச் சொன்னார்: "டைரக்டர் ஸார்! எனக்கு ஒரு யோசனை தோணுது. இந்த அம்மாதான் கதாநாயகியாக நடிக்கணும்னா, நான் என் கதாநாயகியை ஊமையாகவே மாற்றிவிடுகிறேன். வீணாகத் தமிழ் சாகவேண்டாம்!" ஆனால் கதாநாயகியை ஊமையாக மாற்றுவதோ, அல்லது வேறு யாரையேனும் கதாநாயகியாக நடிக்க வைப்பதோ இவர்கள் இருவர் அதிகாரத்திலா இருக்கும்? எனவே புதுமைப்பித்தனின் வயிற்றெரிச்சல் நிறைந்த ஹாஸ்யத்தைக் கேட்டுச் சிரித்ததோடு எல்லோருமே அதை மறந்து விட்டோம்.

அவ்வை, காமவல்லி என்னும் இரண்டு படங்களுக்கு வசனம் எழுதும் சந்தர்ப்பம் 1946-ம் வருஷத்தின் முன் பாதியிலேயே புதுமைப்பித்தனுக்குக் கிட்டியது. இதனால், தமக்கு இனி மேலும் மேலும் சந்தர்ப்பங்கள் பெருகும் என நம்பினார் புதுமைப்பித்தன். எனவே தமது எதிர்

காலத்தைப் பற்றிப் பெரிதும் நம்பிக்கைகொண்டார், அவர். புதுப்பணம். கையில் இதற்கு முன் இவ்வளவு பணம் புரண்டு பார்த்ததில்லை. கிடைத்த பணத்தை என்ன செய்வது என்று தெரியாமல், சந்தோஷத்தினுல் திகைத்தார் புதுமைப்பித்தன். மனைவிக்கு பட்டும் சேலையுமாக எடுத்தார்; அந்த வருஷத்தில் பிறந்த தம் குழந்தைக்கு—தினகரிக்கு—உயர்ந்த விலையில் ஒரு பதக்கம் வாங்கினுர். சௌகரியமாக இருந்தார்.

ஆனுல், 1946-ம் வருஷத்தைப்போல் அடுத்த வருஷம் இருக்கவில்லை. சினிமாத் துறையே ஒரு தினுசான பிரபஞ்சம். ஷேர் மார்க்கெட் நிலவரத்தின் ஏற்ற இறக்கங்களைக்கூட, பொருளாதார ரீதியில் கணித்தறிந்து, அதற்குத் தக்கபடி நடந்துகொள்ள முடியும். ஆனுல் பட முதலாளிகளின் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு எந்த அளவுகோலும் இல்லை; க்ஷணப்பித்தம், க்ஷணச்சித்தம் என்பார்களே, அது இந்த நாட்டுப் பட உலக கர்த்தாக்களின் நிலை. எனவே புதுமைப்பித்தனுக்கு 1946-ம் வருஷத்தைப் போல் 1947-ம் வருஷமும் இருக்கவில்லை என்பதில் அதிசயப்படத்தக்கது ஒன்றுமில்லை.

காமவல்லி, அவ்வை—இரண்டிற்கும் பிறகு, புதுமைப்பித்தனை யாரும் நெருங்கவில்லை எனச் சொல்ல முடியாது. கோயமுத்தூரிலிருந்து குப்புராஜ் என்பவர் வந்தார். லக்ஷ்மி விஜயமோ, சரஸ்வதி விஜயமோ—எனக்கு ஞாபகமில்லை. 'லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி—இருவரில் யார் சிறந்தவர்' என்பதைக் கருத்தாகக் கொண்டு புதுமைப்பித்தனை கதை எழுதக் கேட்டுக் கொண்டார். புதுமைப்பித்தன் கதையும் எழுதினுர்; படப் பிடிப்பு சம்பந்தமாக மதுரை சித்ரகலா ஸ்டுடியோவுக்கு ஷியாருடன் புறப்பட்டுச் சென்றுர். மதுரையில் ஒரு ஹோட்டலில் தங்கி, புதுமைப்பித்தன் கதை வசனம் எழுத ஆரம்பித்தார். ஆனுல், அங்கு நிலைமை எதுவும் சீர்ப்பட்டு வராததாலோ, நம்பிக்கை தராததாலோ, திடீரென்று ஒருநாள் புதுமைப்பித்தன் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அவரது வருகையை எதிர்பார்த்திராத நான், விஷயம்

என்ன என்று கேட்டேன். 'ருசிகரமான விஷயம் இருக்கு' என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

"ஆசாமி வரவே காணோம். நான் புறப்பட்டு வந்து விட்டேன். வரும்போது, அவர் வந்தால் பார்க்கட்டு மென்று ஒரு பாட்டு எழுதி, வைத்துவிட்டு வந்தேன். நீ பாட்டைக் கேள். மற்ற விஷயம் ஒன்றும் சுவாரசிய மில்லை" என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தன் மதுரை ஹோட்டலில் விட்டு விட்டு வந்த பாடல் நறுக்கு இதுதான்:

வருகின்றேன் சென்னைக்கு; வந்தவுடனே கதையைத்
தருகின்றேன், தவணை சொலித் தப்பாதே—உருவான
பாதிக்கதை இங்கே, பஞ்சணையின் கீழிருக்கு:;
மீதிக்கதை அங்கே வந்து!

பாட்டைக் கேட்டவுடனேயே எனக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது.

புதுமைப்பித்தன் அந்தப் படக் கதையை எழுதி முடித்து விட்டார்; பெரும்பாகம் வசனமும் எழுதி முடித் தார். ஆனால் படம்தான் உருவாகவில்லை; எனவே புது மைப்பித்தனுக்குப் பணமும் ஒழுங்காகக் கிடைக்கவில்லை. இந்தப் படக் கதையைத்தான் சென்னை ஸ்டார் பிரசுரத் தினர் 'வாக்கும் வக்கும்' என்ற தலைப்பில் புத்தகமாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். படத்தைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காத பாவத்துக்கு, அதன் கதையாவது படிக்கும் பாக்கியத்தைக் தமிழர்கள் பெறக்கூடுமல்லவா?

'லக்ஷ்மி விஜயம்' என்ற கதை புதுமைப்பித்தனின் பொறுப்பில் எப்படி வருவதுபோல் காட்டி ஓடிப் போய் விட்டதோ, அதுபோலவே லக்ஷ்மி கடாக்ஷமும், அதாவது பொருள் வருவாயும் புதுமைப்பித்தனை ஆசை காட்டி மயக்கி விட்டுப் பின்வாங்கி விட்டது. 1947-ம் வருஷத்தின் முன்பகுதியில் புதுமைப்பித்தனிடம் மீண்டும் வறட்சி குடி புகுந்து விட்டது: இதற்குக் காரணம் புதுமைப்பித்தனின் ஊதாரித்தனம் என்று குற்றம் கூற முடியாது. புதுமைப் பித்தன் கைப்புருவை வைத்து மணிப் புருவைப் பிடிக்கும்

ஓர் அசட்டுக் காரியத்தில் இறங்கினார்; அதன் பலனாக மணிப்புறு சிக்காதது மட்டுமல்ல, கைப்புறுவும் பறந்தோடி விட்டது. அது ஒரு சோகக் கதை.

நட்சத்திரம் திடீரென்று பாய்ந்து விழுவதுபோல், புதுமைப்பித்தனின் பொருளாதார வாழ்வில் ஒரு பிரகாச மான ஒளி தோன்றியது; ஆனால் கொஞ்ச காலத்திலேயே அது மறைந்து விட்டது' கைமுதலையும் இழந்து எந்த வித மான வரும்படியுமற்ற வறிய நிலையில் புதுமைப்பித்தன் பட்ட துயரங்கள் கொஞ்சமல்ல. இம்மாதிரியான நிலை யில் அவர் பலமாதம் காலம் தள்ளினார்.

இந்த நிலைக்கும் ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது. பாலகோபால நாயுடு மீண்டும் வந்தார், புதுமைப்பித்தனை தாம் கேட்டிருந்த கதையை முடித்துத்தர வேண்டுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். அவசரப் படுத்தினார். ஆனால் பாலகோபால நாயுடு வரும் சகுன பலன் புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒரு நல்ல காலத்தையும், நாயுடுவுக்கு ஏமாற்றத்தையும் கொடுக் கின்ற ராசியோ, என்னவோ? முதலில் அவர் வந்தபோது, புதுமைப்பித்தனுக்கு ஜெமினியில் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இரண்டாம் தடவை அவர் வந்தபோது, புதுமைப் பித்தனுக்கு வேறொரு அரிய சந்தர்ப்பம் எதிர் நோக்கி வந்தது.

அந்தச் சந்தர்ப்பம்தான் புதுமைப்பித்தன் கடைசி யாக எழுதிச் சென்ற 'ராஜமுக்தி' என்ற படம்.

'ராஜமுக்தி' எம். கே. தியாகராஜ பாகவதர் எடுத்த சொந்தப்படம்; பாகவதரின் ஆட்கள் புதுமைப்பித்தனை 'ராஜமுக்தி' படத்துக்கு கதை வசனம் எழுதுவதற்காகக் கேட்க வந்தனர். புதுமைப்பித்தனும் ஒப்புக்கொண்டார். வந்தவர்களின் நடவடிக்கைகள் அனைத்துமே ஒரே மர்ம மாக இருந்தன. புதுமைப்பித்தனோடு பேசியதுகூட ரகசிய மாகவே நடந்தது. புதுமைப்பித்தனை பாகவதரின் இருப் பிடமாகிய திருச்சிக்கு அழைத்துச் சென்றதும் ரகசியமாக நடந்தது; ரயிலில் புதுமைப்பித்தனுக்கு இடவசதி 'புக்' செய்தது கூட, வேறு யார் பெயரிலேயோ நடந்தது. இதெல்லாம் எதற்கு என்பது சம்பந்தப்பட்டவர்களின்

தொழில் ரகசியம். புதுமைப்பித்தன் திருச்சி சென்ருர். திருச்சியில் ராஜமுக்திக்கான ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாயிற்று; கையில் முன்பணம் வந்தது. புதுமைப்பித்தன் சென்னை திரும்பினுர். வாடிக் கிடந்த கொடி தலை நிமிர்வதற்குச் சிறு தூற்றல் போதாதா? புதுமைப்பித்தனின் மனம் நிமிர்ந்தது; மகிழ்ச்சி துள்ளாடியது. அந்த உற்சாகத்தில் சென்னையில் வசதியுள்ளவர்கள் தங்கும் ஹோட்டலான உட்லண்ட்ஸில் மனைவியோடு தங்கினுர். அங்கிருந்து கொண்டு ராஜமுக்தி வேலையைப் பார்க்கத்தொடங்கினுர்.

இந்தச் சமயத்தில் பாலகோபால் நாயுடு வந்து சேர்ந்தார். அவர் புதுமைப்பித்தனிடம் முன்பணம் கொடுத்து கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. எனவே அவரும் கண்டித்துக் கதையைக் கேட்க முனைந்தார். புதுமைப்பித்தனுக்கோ எரிச்சல்தான் மூண்டு வந்தது. காரணம், பாலகோபால் நாயுடுவை அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. மறுநாள் காலையில் அவர் பாகவதரின் சகாக்களோடு புனுவுக்குப் புறப்பட வேண்டும். ஒரே ஒருநாள் இரவில் ஒரு சினிமாக் கதையை எழுதி முடிப்பதென்பது, மகாபாரதத்தை எழுதிய யானைக் கொம்பன் வந்தாலும் முடியாத காரியம்; மேலும் புதுமைப்பித்தனின் மனநிலை அந்த வேலையை எடுத்துச் செய்யக்கூடிய ஸ்திதியில் இல்லை. இருந்தாலும் தமக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் "உங்க ஸ்கிரிப்டை நாளைக்கே முடித்துத் தருகிறேன், வந்து வாங்கிக் கிடுங்க!" என்று சொல்லிவிட்டார். இரவு முழுவதும் கண்விழித்து பாலகோபால் நாயுடுவுக்குக் கதை எழுத உட்கார்ந்தார். சுக்குக் கண்ட இடத்தில் பிள்ளை பெற முடியாது; அப்படியே பெற்ருலும், அந்தப் பிள்ளையும் சுக்குப் போலவேதான் இருக்கும். புதுமைப்பித்தன் நாயுடுவுக்காக எழுதிய கதையும் அப்படித்தான் இருந்தது. காலையில் அவர் தமது மனைவியிடம், "கமலா, நாயுடு வந்தால் இதைக் கொடு" என்று கூறிவிட்டு, ரயிலேறி விட்டார்.

காலையில் நாயுடு வந்தார். எழுதியிருந்த கதையைப் பார்த்தார். "என்னம்மா இது? அட்வான்சு வாங்கிய கடனைத் தொலைக்கவா இப்படி எழுதியிருக்கிருர்? பாருங்

கம்மா. சினிமா ஸ்கிரிப்ட் அஞ்சு பக்கத்தில் முடிஞ்சா இதை வச்சிக்கிட்டு என்ன செய்ய?'' என்று அங்கலாய்த் தார். ஆனல் நாயுடுவோ தும்பையும் விட்டு விட்டார்; வாலையும் விட்டு விட்டார். எனவே வேறு வழியில்லாமல் திரும்பிச் சென்ருர். பாலகோபால் நாயுடுவின் கதை இதற்குமேலும் தொடரவில்லை; ஏனெனில் புதுமைப் பித்தன் புனுவுக்குச் சென்றபோது அவரைத் தொடர்ந்து எமனே செல்ல ஆரம்பித்துவிட்டான்!

அத்தியாயம்—14

பர்வதகுமாரி

பர்வதம் என்ற சொல் புதுமைப்பித்தனுக்குப் புனிதமான திருநாமம்; பக்திமயமான பெயர். காரணம், அது அவரது தாயின் பெயர். தந்தையின் உதாசீனத்துக்கும் சித்தியின் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் ஆளாகி அவதிப்பட்ட புதுமைப்பித்தன் தம்மை இளவயதில் விட்டுவிட்டு மறைந்து சென்ற தம் தாயின் நினைவையும், தாய் இல்லாத குறையையும் வாழ்நாள் முழுதும் நெஞ்சில் வளர்த்து வந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. எனவேதான் அவர் விட்டுச் சென்ற தமது ஒரே ஒரு குழந்தையான தினகரிக்கு, தமது தாயின் பெயரையும் சூட்டியிருந்தார். தினகரியின் மற்றொரு பெயர் பர்வதகுமாரி. இந்த அத்தியாயத் தலைப்பு தினகரியைக் குறிப்பிடவில்லை; இது வேறு. பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ்!

‘பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ்’ என்பது புதுமைப்பித்தன் ஆரம்பித்து நடத்துவதாக இருந்த சினிமாக் கம்பெனி. தினகரி பிறந்த அதே ஆண்டில், அதாவது 1946-ம் வருஷத்தில், புதுமைப்பித்தன் ஒரு ‘புரொடக்ஷன்ஸ்’ ஆரம்பித்தார். ‘சினிமாத் துறையில் புகுந்த ஒரே வருஷ காலத்தில் புதுமைப்பித்தன் சொந்தத்தில் கம்பெனி ஆரம்பித்தாரா? அவ்வளவுக்கு அவரது பணவசதி உயர்ந்து விட்டதா? புதுமைப்பித்தன் முதலாளியானாரா?” என்றெல்லாம் ரசிகர்களும் நண்பர்களும் மூக்கின்மீது விரலை வைத்துக் கேட்கக் கூடும்.

ஆனால், பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ் என்னும் புதுமைப்பித்தனின் அசட்டுத் தனமான அக்னிப் பரீட்சை அவரது எதிர்காலத்தையே சுட்டுச் சாம்பலாக்கி, அவரையும் பொசுக்கித் தள்ளிவிட்டது. பர்வதகுமாரி என்னும் இந்தப் புதிய முயற்சி அவரது ரத்தத்தை உறிஞ்சித் தீர்த்த காட்டு மோஹினி; அவரது உயிருக்கே உலைவைக்க வந்த ஏழரைச் சனி! பர்வதம் என்ற சொல் புதுமைப் பித்தனின் மனத்தில் எவ்வளவு பவித்திரமும் புனிதத் தன்மையும் கொண்டு குடியிருந்ததோ, அதை யெல்லாம் இழந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், கொஞ்ச காலத்தில் நினைத்தாலே குலை நடுங்கும் பேய்க்கனவாக, ரத்தக் காட்டேரியாக மாறிவிட்டது.

1946-ம் வருஷத்தின் பிற்பகுதி என ஞாபகம். அப்போது நான் சென்னையில் நண்பர் ப. முத்தையா நடத்தி வந்த 'முல்லை' எனும் மாசிகையின் ஆசிரியப் பொறுப்பை ஏற்று வேலைபார்த்து வந்தேன். புதுமைப்பித்தனும் நானும் அந்தக் காலத்தில் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாட்களாகக் கருதி, தினம் தினம் பேசிக் கொண்டிருந்ததுண்டு. ஒருநாள் அவர் என்னைப் பார்த்துத் திடீரெனக் கேட்டார்:

"என்ன ராசா, குற்றாலக் குறவஞ்சிக் கதையை சினிமாவுக்கு எழுதினால் எடுக்குமில்லா? என்ன சொல்றே?"

"ஏன், எவனாவது கேட்டிருக்கிறானா? எடுக்குமோ எடுக்கலையோ—பணம் வந்தால் சரிதான்" என்றேன் நான்.

"இது ஊரானுக்கு இல்லையப்பா. சொந்தப் படம்!"

என்னால் பதிலே பேச முடியவில்லை. புதுமைப்பித்தனோடு நான் பழகிய முறையில் எனக்குத் தெரியாத எந்த வித அந்தரங்கமும் அவரிடம் கிடையாது. திடீரென்று சொந்தப் படம் என்று சொன்னதும் எனக்கு அது புரியாத புதிராக இருந்தது.

"என்ன முழிக்கே? இருக்கு. விஷயம் இருக்கு!" என்று மிகவும் நம்பிக்கை தரும் குரலில் அழுத்திக் கூறிவிட்டுத் தலையை ஆட்டினார் புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தனிடம் சொந்தத்தில் படம் எடுக்கும் தன்மையில் கையில் பணம் இல்லை; திடீரென அப்படி ஒரு தன்மை வந்து குதிக்கப் போகிறது என்ற அசட்டு நம்பிக்கைக்கும் கூட, இடம் இல்லை. இத்தனைக்கும் மேலாக, ஐந்து ரூபாய் விலை சொல்லும் ஒரு சாமானைப் பேரம் பேசி நியாயமான விலைக்குக் கூட வாங்கத் தெரியாத புதுமைப்பித்தன், ஐந்து லட்ச ரூபாய் வியாபாரத்தில் இறங்கப் போகிறார் என்று தெரிந்துகொள்வது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம் அல்ல; பரிதாபத்துக்கும் அனுதாபத்துக்கும் உரிய சங்கதி.

பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ் என்ற விஷப் பரிசோதனையின் ஜன்ம ரகசியத்தையோ, அந்தரங்கங்களையோ நான் அன்றும் அறியவில்லை; இன்றும் அறியவில்லை. புதுமைப்பித்தனோடு நெருங்கிப் பழகிய இலக்கிய நண்பர்களான கி. ரா., லோகநாதன் முதலியவர்களுக்கும் கூடத் தெரியாது. புதுமைப்பித்தன் இந்த விஷயங்களை மறைத்தது அவரது சொந்த விருப்பினாலா, அல்லது தூண்டுதலினாலா என்பதும் எங்களுக்கெல்லாம் தெரியாது. சாக்கடை யாகட்டும், சாம்பிராணி யாகட்டும், அது எங்கிருக்கிறது என்பது தெரியாமல் போனாலும் அதன் நாற்றத்தையோ வாசனையையோ பூட்டி வைத்துவிட முடியாது. மற்றவர்களின் புலனுணர்ச்சியை அவை தொடத்தான் செய்யும். புதுமைப்பித்தன் தமது அந்தரங்க முயற்சி என்று சொல்லி வந்த பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸின் போக்கு எங்கள் போன்றவர்களுக்கு ஓரளவு புரிந்தேவந்தது.

சினிமாத் துறையில் நடிகராகவோ, காமிரா நிபுணராகவோ, வசன கர்த்தாவாகவோ புகுந்து விட்ட ஆசாமிகளில் சிலருக்கு சொந்தத்தில் ஒரு படம் எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை திடீரென எழுவதுண்டு. அந்த ஆசை கலையின் மீதுள்ள ஆர்வமாகவும் இருக்கலாம்; காசின் மீதுள்ள காதலாகவும் இருக்கலாம். இப்படித் தோன்றுகின்ற ஆசை சிலருக்கு இஷ்ட பூர்த்தியாகவும், சிலருக்கு நிராசையாகவும், சிலருக்கு நப்பாசையாகவும் பிற்காலத்தில் மாறிவிடுவதுண்டு. புதுமைப்பித்தனின் சினிமா உலகப் பிரவேசத்தால் அவருக்குச் சில கத்துக்

குட்டித் தேவதைகளின் சிநேகம் கிட்டியது. கூளிக்கணங்கள் போல, அவர்கள் புதுமைப்பித்தனைச் சுற்ற ஆரம்பித்தார்கள். மேற்கூறிய ஆசைக்கு அடிமையான இந்தத் தேவதைகள் புதுமைப்பித்தனையும் காலக்கிரமத்தில் 'ஞானஸ்நானம்' செய்து தங்களோடு சேர்த்துக் கொண்டது மட்டும் அல்லாமல், புதுமைப்பித்தனையே தங்கள் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்துவைக்க முன்வரும் கருவியாகவும் பயன்படுத்தி விட்டார்கள். 'அன்பர் பணிக்குத் தம்மை ஆளாக்கி விட்டு விட்ட' புதுமைப்பித்தனும் எப்படியோ இந்தச் சூதாட்டத்தில் சிக்கினார்; சீரழிந்தார்.

'ஆண்டிகள் கூடி மடம் கட்டுவது' என்பது பழமொழி. ஆண்டிகளின் திருக்கூட்டம் உஞ்ச விருத்திக்காகக் கலைந்து செல்லும்போது, அந்த மடமும் காற்றிலே பிறந்தது போலவே காற்றிலேயே மறைந்துவிடும். பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ் ஆண்டி மடமாகப் போயிருந்தால் அதிசயப் படுவதற்கோ, வருத்தப் படுவதற்கோ இடமில்லை. புதுமைப்பித்தனோ எப்பாடு பட்டேனும் மடத்தை உருவாக்கியே தீருவது என்று தீர்மானித்தார். ஆனால் அஸ்திவாரம் வேண்டாமா? படம் எடுக்கப் பணம் வேண்டும். பணத்துக்காக புதுமைப்பித்தனும் அவரது பரிவாரங்களும் அலைந்தார்கள். சிக்கந்திராபாத், திருநெல்வேலி, திருவனந்தபுரம்—இப்படி எத்தனையோ ஊர்கள் இவர்களது இலக்காயின. ஆனால் இங்கெல்லாம் செல்வதற்குப் பணம் வேண்டுமே? புதுமைப்பித்தன் தமது சினிமா உலகப் பிரவேசத்தால் ஏதோ மிச்சம் கண்டிருந்த பணம் இதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பணம் விரயமானதுதான் மிச்சம். கைப்புறாவும் பறந்தோடி விட்டது; மணிப்புறாவும் அகப்படவில்லை.

எனது நண்பர் ஒருவர் சொல்லுவார்: 'பிளேக் கிருமிகள்கூட, மனிதன் செத்தபிறகு அவனிடமிருந்து ஓடிப்போய்விடும். சில மனிதர்கள் அப்படியல்ல. அவன் உயிரோடிருக்கும்போதும் அவனைத் தின்று கொண்டிருப்பார்கள்; செத்த பிறகும்கூட அவனை விடமாட்டார்கள்'. புதுமைப்பித்தனைச் சுற்றியிருந்த இந்தத் தேவதைகள் பிளேக் கிருமிகளின் மறு பிறவிகள். புதுமைப்பித்தன்

ஆடியோடி அயர்ந்துபோன காலத்திலும் அவரை விட்டு நீங்கவில்லை. அவரது மனத்துக்குக் காயகல்பம் செய்து செய்து, தங்கள் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். 'விளம்பரத்தைப் போட்டுவிட்டால், எவனுவது பணம் நம்பித் தருவான்' என்று போதித்தார்கள். 'அதற்கென்ன போட்டால் போகிறது' என்ருர் புதுமைப்பித்தன். பர்வத குமாரி புரொடக்ஷன்ஸ் விளம்பரம் சில பத்திரிகைகளில் விளம்பரப் படுத்தப்பட்டது. முதல் படம்: வசந்தவல்லி, கதை, வசனம்: புதுமைப்பித்தன். பிரதம நடிகர்: நாகர் கோயில் மகாதேவன்—இவைபோல்வன விளம்பர விஷயங்கள்.

விளம்பரம் போடுவதற்கு முன்னுல் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை நினைத்தால், இன்றுகூடத் துக்கம் கலந்த சிரிப்பு வருகிறது. தீபாவளிச் சமயம் என ஞாபகம். புதுமைப்பித்தன் ஊருக்குச் செல்ல நினைத்தார். கையில் பணமில்லை. அன்றிரவு அவர் கிளம்பியாக வேண்டும். அவரது பையில் அன்றிருந்த நிதியின் மொத்தத் தொகை ஒண்ணே காலணு. அந்தச் சமயத்தில் நாகர்கோயில் மகாதேவன், மற்றும் அவரது கணங்கள் யாவரும் புதுமைப்பித்தனது வீட்டில் இருந்தனர். நானும் இருந்தேன். 'விளம்பரத்தில் நாகர்கோயில் மகாதேவனின் பெயரை வெளியிடுவதற்கு முன்னுல் அவருக்கு அட்வான்ஸ் கொடுத்துவிட்டுச் செய்வதுதான் முறை' எனப்புதுமைப்பித்தன் சொன்னுர். அட்வான்ஸாக எதைக் கொடுப்பது? பக்கத்திலிருந்த குட்டித் தேவதை ஒன்று ஒரு வெள்ளி ரூபாயை எடுத்து நீட்டியது. 'பட முதலாளி'யான புதுமைப்பித்தன் அந்த ரூபாயை வாங்கி, நாகர்கோயில் மகாதேவனிடம் கொடுத்தார். மான சிகமான பரஸ்பர நம்பிக்கையோடு ஒப்பந்தம் நிறைவேறியது. இதன்பிறகு புதுமைப்பித்தன் ஊர் செல்லும்விஷயம் யோசிக்கப்பட்டது. மாலை நாலு மணி சுமாருக்குபுதுமைப்பித்தனுக்கு நூறு ரூபாய் எங்கிருந்தோ கடனுகவரவழைக்கப்பட்டது. புதுமைப்பித்தன் ரயிலுக்குக் கிளம்பினுர். ரூபாய் வந்து சேர்ந்த ஒரு மணி நேரத்துக்குள் கையில் மிஞ்சிய பணம் பத்துரூபாய்கூட இல்லை. டாக்ஸி, ஊருக்கு வாங்கிச் செல்லும் பழவர்க்கங்கள் முதலியவற்றுக்குப்

பத்துப் பதினைந்து ரூபாய் ஆகியிருக்கும். இது ஒன்றும் அதிகச் செலவும் அல்ல; அநாவசியச் செலவும் அல்ல. ஆனால் புதுமைப்பித்தன் அன்று ரயிலில் முதல் வகுப்பில்-கிட்டத்தட்ட எழுபத்தைந்து ரூபாய் டிக்கெட்டில்—பிரயாணம் செய்தார். 'பட முதலாளி' அல்லவா?

இந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பங்கள் ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல. எதை நினைத்துத் துக்கப்படுவது, எதை நினைத்துச் சிரிப்பது என்பதே தெரியவில்லை.

"தெரிந்த தொழிலை வைத்து லோகத்திலே பிழைக்க முடியாது போலிருக்கே" என்று புதுமைப்பித்தன் சிருஷ்டித்த கடவுள் கந்தசாமிப் பிள்ளையிடம் பேசுகிறார். புதுமைப்பித்தன் தமக்குத் தெரிந்த தொழிலை வைத்துப் பிழைக்க முயன்றிருந்தால், நன்றாகவே பிழைத்திருக்கக் கூடும். ஆனால், 'தெரிந்த தொழிலை வைத்து ஓரளவாவது பிழைக்கலாம்; தெரியாத தொழிலை வைத்துப்பிழைக்கவே முடியாது' என்ற உண்மையை, பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ் என்ற பகற்கனவு புதுமைப்பித்தனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்து விட்டது.

அத்தியாயம்—15

புண்ணிய பூமி

30—1—48 அன்று வகுப்புவாத வெறியனுன கோட்ஸே மகாத்மா காந்தியைச் சுட்டுக்கொன்ருன். அந்த வகுப்புவாதி புனு நகரவாசி; புனு நகரப் பத்திரிகை ஒன்றின் ஆசிரியன். காந்திஜியின் கொலை நடந்த சமயத்தில் புதுமைப்பித்தன் பம்பாயிலிருந்த கே. டி. தேவர் என்னும் நண்பருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினுர். கே. டி. தேவர் ஆர்வம் மிகுந்த தமிழ் அன்பர். இப்போது அவர் கோயமுத்தூர் சக்திக் காரியாலய அதிபராக இருக்கிருர். புதுமைப்பித்தனின் புனு நகர வாசத்தின்போது அவரது நட்பைப் பெறும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர் தேவர். தேவருக்கு எழுதிய தமது கடிதத்தில் புதுமைப்பித்தன் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்:

"...மகாத்மாவின் மேனி எரியுமுன்னம் புனு எரிய ஆரம்பித்து விட்டது. புனு என்ற வார்த்தை 'புண்ய' என்பதன் சிதைவு என்று சொன்னுர்கள். அதன் அர்த்தம் புரிய இத்தனை நாட்கள் ஆயிற்று. இருகண் குருடனைத் தானே நல்ல கண்ணுப்பிள்ளை என்பார்கள்! அதே மாதிரி சரித்திரத்தின் பாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டது இந்த வூர். எனக்கு இங்கு இருக்கப் பிடிக்கவில்லை..."

காந்திஜியைக் கொன்றவனைப் பிறப்பித்துவிட்ட பாவத்தால் புண்ணிய பூமி பாவ பூமியாக மாறியதைக் கண்டு புதுமைப்பித்தன் மனம்புழுங்கி எழுதியிருக்கிருர். ஆனுல், புனு நகரம் வகுப்புவாத வெறியனைப் பிறப்பித்து விட்ட

பாவத்தை மட்டும் செய்யவில்லை; புதுமைப்பித்தனின் உயிரைக் குடிக்க வந்த க்ஷயரோகத்தையும் வளர்த்து விட்ட பாவத்தையும் அள்ளிக் கட்டிக் கொண்டது.

புதுமைப்பித்தன் சென்னையிலிருந்தபோது அவருக்கு இருமல் அவ்வளவாக இருந்ததில்லை. ராயப்பேட்டை ஹை ரோடில் அவர் குடியிருந்த சமயத்தில் சில சமயங்களில் கொடூரமாக இருமுவதுண்டு. ஆனால் அந்த இருமலை அவர் க்ஷயரோகம் என்று சந்தேகப்படவில்லை. மேலும், சித்த வைத்திய சோதனையில் பெரிதும் நம்பிக்கைகொண்ட புதுமைப்பித்தன், தம்மைச்சோதித்துப் பார்த்துவிட்டதாகவும் அது க்ஷயரோகம் அல்லவென்றும், ஆஸ்துமாக் கோளாறு தான் என்றும் சொலலிக் கொண்டார். மேலும், அந்த இருமல் எப்போதும், அல்லது தினம் தினமும் வருவதில்லை. என்றாவது ஒருநாள் அதிகமாகச் சுற்றி யலைந்துவிட்டு வந்தால் அல்லது அதிகப்படியாக சிகரெட் குடித்துவிட்டால் தான் வந்து தொலைக்கும். இரும ஆரம்பித்தால், விடாமல் கண்ணீர் தெறித்துப் பொங்கும்வரை இருமுவார். அந்த இருமலை அவரோ, அவருடன் பழகிய நண்பர்களோ க்ஷயம் எனச் சந்தேகப்படவில்லை. மேலும், க்ஷயத்துக்குரிய சர்வ சாதாரணமான அறிகுறிகள் எதுவும்கூட அப்போது தென்படவில்லை.

ஆனால், புதுமைப்பித்தன் அந்தச் சமயத்தில் தமது உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்திருந்தால், பின்னால் அவர் க்ஷயரோகக் கொடுமைக்கு ஆளானதைத் தடுத்திருக்க முடியும். தம் உடம்பு விஷயத்தில் அத்தனை கவனம்செலுத்தாத புதுமைப்பித்தன் வெறுமனே சித்த வைத்திய பக்குவமான சியவனப் பிராசத்தையும், இருமலுக்கும் புகைச்சலுக்கும் உபசாந்தி அளித்துச் சமனப்படுத்தும் சில ஆங்கில மருந்துகளையும் உட்கொண்டதோடு சரி. முறைப்படி வைத்தியம் செய்து கொள்ளவில்லை. அது மட்டும் அல்ல. சென்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்ட அக்னிப்பரீட்சையான பர்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸின் பிறப்பு புதுமைப்பித்தனின் இறப்புக்கும் ஓரளவு வழி கோலிவிட்டது என்றே சொல்லலாம். ஏற்கெனவே நொம்பலப்பட்டு நோஞ்சானாகப்போன உடல்; எனவே, அதில் க்ஷயரோகம்

போன்ற ஆட்கொல்லி வியாதிகள் பற்றுவது சுலபம்" புதுமைப்பித்தன் நல்ல சாப்பாடும் நல்ல தூக்கமும் ஓய்வும் பெற்று, உடம்பைக் கவனித்திருந்தால் அவரை நோய் அணுகாமல் போயிருக்கலாம். ஆனால் பார்வதகுமாரியோ அவரது பணத்தை மட்டும் உறிஞ்சினாள் என்று சொல்ல முடியாது; ரத்தத்தையே உறிஞ்சினாள். கைப்பணம் கரைந்தது; சாப்பாட்டுக்குக்கூடத் திண்டாட்டம்; பல நேரம் பட்டினி; எனினும்பட்டினியை வெளியில் காட்டிக் கொள்ள முடியாத, கடன் வாங்கக் கை நீளாத அந்தஸ்து; அதாவது சொந்தப்படம் எடுக்கும் முதலாளி அவதாரம்; அந்த அவதாரத்தைப் பரிபூரண மாக்குவதற்காக, படம் எடுக்கப் பணம் சேகரிப்பதற்காக, ஊர் ஊராய் வெட்டி அலைச்சல்; அலைந்தும் வெற்றி கிட்டாததால் ஏற்படும் சோர்வு; விரக்தி; இதன் காரணமாக ஏற்படும் மன உளைச்சல்; தூக்கமின்மை—இத்தியாதிச் சூழ்நிலைக்கு ஆளான புதுமைப்பித்தனின் உடலும் உள்ளமும் ஒடிந்து போனதில் ஆச்சரியமில்லை. பார்வதகுமாரி புரொடக்ஷன்ஸ் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பணத்துக்கு வகை செய்யாவிட்டாலும், நோய்க்குப் பாதை வகுத்துக் கொடுத்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

எனவே புனா நகரத்துக்குச் சென்றபோது புதுமைப்பித்தனின் உடல்நிலை மிகவும் நொம்பலப்பட்டுப் போயிருந்தது; உடலின் பலவீனத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டு நோய் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கிவிட்டது. மேலும், புதுமைப்பித்தனுக்கு புனாவில் ஓயாத ஒழியாத உழைப்பு; சரியான கவனிப்பும் இல்லை; சரியான உணவும் இல்லை. எனவே நீறுபூத்த நெருப்புப்போல் உள்ளுக்குள் என்றோ குடிகொண்டிருந்த நோய் அவரை ஆட்டியெடுக்கத் தொடங்கி விட்டது. மரணதேவனின் கர்ப்பக் கிருஹ வாசலுக்குள் அடியெடுத்து வைத்துவிட்ட பிறகும், இனித் தனக்கு வாழ்நாள் அதிகமில்லை என்று உணர்ந்துவிட்ட காலத்திலும், அவர் உழைத்தார். ஆனால், அவர் 'ராஜ முக்தி'க்கான வசனத்தை முழுதும் எழுதி முடிப்பதற்குள் க்ஷயரோகம் அவரை முழுதும் ஆட்கொண்டுவிட்டது. எனவே புதுமைப்பித்தன் உடல்நிலை காரணமாக ஊருக்குக் கிளம்பும்படி நேர்ந்தது.

புதுமைப்பித்தன் புனாவில் இருந்தபோது தமது மனைவிக்கும் நண்பர் சிலருக்கும் எழுதிய கடிதங்களே அவரது நோயின் பயங்கரத்தை எடுத்துக் கூறும். புதுமைப்பித்தன் புனாவில் எவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டார் என்பதையும் முழுதும் அறிந்த நண்பர்கள் இல்லை; அந்தப் பரிதாபத்தைப் பார்க்கும், பார்த்துக் கண்ணீர் வடிக்கும், துர்ப்பாக்கிய நிலை அவரது நண்பர்களுக்கோ உறவினர்களுக்கோ லபிக்கவில்லை. எனவே அவரது கடிதங்கள்தான் அவரது புனா வாசத்தின் நிலையைத் தெரிவிக்க வெண்டும்.

புதுமைப்பித்தன் புனா போய்ச் சேர்ந்த புதிதில் அவரது மனைவிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தமது கஷ்டங்களைத் தெரிவித்திருந்தார். அதைத் தொடர்ந்து எழுதிய கடிதங்களிலும் தெரிவித்தார். பின்வரும் பகுதிகள் அவர் தமது மனைவிக்கு எழுதிய கடிதங்கள் சிலவற்றிலிருந்து எடுத்தவை. புதுமைப்பித்தனை க்ஷயரோகம் பற்றிய கொடுமையை இவை கூறும்.

தேதி: 7—11—47

"...புனா நகரம்; இங்கு நான் படும் அவதி சொல்லி முடியாது. ஒரு நாள் இருந்த இடம் மறுநாள் இல்லை. மராட்டி பிராமணச் சாப்பாடு. அதைத் தெய்வந்தான் மெச்சவேண்டும். குளிக்கவோ, மற்ற காரியங்களுக்கோ வசதி கிடையாது. வந்து இரண்டு நாளாச்சு. கட்டிட வேலை நடக்கிறது. கக்கூஸ் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ...போஷணைக்குக் குறைவில்லை என்றாலும் உடம்பில் வலு குறைகிறது. கை வீக்கம் வலி அப்படியேதானிருக்கிறது. குணம் இல்லை. என் தொல்லைகளை உனக்கு வருணித்துக் கொண்டிருப்பதால் யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை..."

தேதி: 20—12—47

"...நான் என்னைப்பற்றி நினைப்பதைவிட மோசமாக உன்னால் என்னைப்பற்றி நினைக்க முடியாது...உனது சமீபத்திய கடிதம் வந்த பிறகு எழுதாமலிருந்ததற்குக் காரணம் உண்டு. நான் என்னைப் பார்த்துப் பயந்தேன். உன்னைப் பயப்பட வைக்க விரும்பவில்லை. அதனால் என்ன

செய்வது எனத் தெரியாமல் தத்தளித்தேன். உடம்பு நோய் என்னவென்று சொல்லத் தயங்கினேன். எனக்கு வந்திருக்கும் நோய் T. B.......''

தேதி: 4—1—48

''...எனது நோயைப் பற்றி ஒரு டாக்டருடைய தீர்ப்பினுல் திருப்தி யடைந்து விடாமல் வேறு இரண்டு டாக்டர்களைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறேன். முடிவு தெரிவதற்காகக் காத்திருக்கிறேன். டாக்டர்கள் தப்பிதம் செய்வதும் உண்டு. இங்கே உள்ள வேறு ஒரு எக்ஸ்ரே டாக்டரிடம் செல்லுகிறேன். இங்கு பிரபல ஆயுர்வேத டாக்டர் ஒருவர் இருக்கிருர். அவரையும் கலந்துகொள்ளப் போகிறேன். இது தவிர உடம்பில் பலவீனம்தான் ஜாஸ்தி. அதற்காக இருந்த இடத்திலிருந்தே வேலை பார்க்கிறேன். சாப்பிட்டுவரும் ஒரு மருந்தால் கபம் வருவது நின்றிருக்கிறது. மூச்சடைப்பு இளைப்பு ஜாஸ்தி. பழம், பால், ஹார்லிக்ஸ், சாப்பாடு ஆகியவைதான் உணவு. மீன் எண்ணெய் உடம்பில் தேய்த்துக் குளிக்கச் சொன்ஞர்கள். அது நாளை முதல் ஆரம்பம். முட்டை சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. அதற்குப் பதில் தேடுகிறேன். நிறையச் சத்துள்ள ஆகாரம் சாப்பிட வேண்டும், மலச்சிக்கல் வராமல் பார்க்கவேண்டும் என்பது டாக்டர் உத்தரவு. அடிக்கடி வந்த காய்ச்சல் இரண்டு நாளாக இல்லை. இங்கே அருகில் சிம்மகட் என்ற இடம் (காட்டுப் பிரதேசம்) உண்டு. அதிலுள்ள சுனைநீர் T. B. க்கு மருந்து. அதைத் தினம் சாப்பிடு என்று டாக்டர் சொல்ல, அதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அது இங்கு கொண்டு வந்து விற்கப் படுகிறது. சற்றுக் குணம் இருந்தால் உன்னையும் குழந்தையையும் வரவழைத்து அங்கு போய்த் தங்க உத்தேசம்......''

''பலவீனத்தால்தான் ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. தலைக்கு எண்ணெய் கிடைத்தால் தேவலை. இங்கு கிடைப்பதில்லை...ஆரம்பத்தில் கவனிக்கவே இவ்வளவு அவசரப் படுகிறேன். நீ பயந்துகொண்டு கிடப்பதைப் போல, கவலைப்பட அவசியமே கிடையாது. குழந்தைக்கு

என்னைக் கூப்பிடத் தெரிவதால் உன் மனம் கலங்குகிறது. அத்தனையையும் கேட்டுக்கொண்டு ஆயிரம் மைலுக்கு அப்பால் கிடந்து கவலைப்படுவது எப்படி இருக்கும்?...''

தேதி: 24—1—48

''...நீளமாக எழுத கையில் வலுவில்லை. மூன்று நாளாக 102 டிகிரி வரை வந்து போகும் ஜுரம், இருமல். இன்று சாயங்காலம் **X-Ray** போட்டோவும் டாக்டர் அபிப்பிராயமும் கிடைக்கும். இது **T. B.** தானு என்பது தெரிய வேறு டாக்டர்களையும் கலந்துகொள்ளப் போகிறேன்...என்னைக் கவனிக்க ஆள் தேவை. ஆனுல் உன்னைப் போட்டு இழுத்தடிக்க எனக்குப் பிரியமில்லை. மேலும் குழந்தையைக் கவனிக்கிறவள் என்னிடம் வரக் கூடாது...''

தேதி: 26—1—48

''...மேலும் சுவாசப்பை இரண்டிலுமே கபம் பற்றியிருக்கிறது. வியாதி ஒட்டுவாரொட்டி. ஆகையால் கூடு மானவரை தனிச் சாமான் புழங்கவும் வாயிலே துணி மூடிப் பேசவும் உத்தரவு. படுக்கையை விட்டு எழுந்து நடமாடக்கூடாது. மற்றபடி அளவாக வேலை செய்யலாம் என்பது டாக்டர்களின் யோசனை. இவைகளைத் தெரிந்து கொண்டு மருந்து வாங்கித் திரும்பும்போது மறுபடியும் ஜுரம் 103. காய்ச்சல் இப்படி வந்து போவது இந்த நோயின் குணம்...''

தேதி: 5—2—48

''...நாலு நாட்களாக எனக்கு வெற்றிலை இல்லை என்ருல் நிலைமை எப்படி என்று யோசித்துப் பார்...எனக்கு இன்றும் ஜுரம் வருகிறது. 102 டிகிரி ஜுரத்துடன் எழுதுகிறேன். இந்த மாதக் கடைசியில் அங்கு வந்து சேர முடியும். நான் அங்கு வந்த பிற்பாடு பரிதாபம் தெரியும்...''

தேதி: 9—2—48

"...காந்தி கொல்லப்பட்டார். ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டு நடமாட்டத்தைத் தடுத்து விட்டதால் மூன்று நாட்களாக வெளியே போகவில்லை. ஸ்டுடியோவுக்குப் பக்கத்தில் லாட்ஜ் இருக்கிறது. ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்தில் ஹோட்டல் இருக்கிறது. இடையில் தூரம் 6 மைல்; ஜனப் போக்கு வரத்து நடமாட்டம் தடை. யார் கேலி செய்தாலும் மருந்துகளையும் தெர்மா மீட்டரையும் போர்வையையும் எடுத்துச் செல்லும் வழக்கம் இருந்ததால் நோயைக் கவனித்துக் கொள்ள முடிந்தது. கைவசமிருந்த மருந்து காலி. மகாத்மா காந்தி அஸ்தி கரைக்கும் வரையில் கடை அடைப்பு. எங்கும் தீப்பற்றி எரிவதால் வெளியே போகவே முடியாது. இன்று காய்ச்சல் இல்லாத தனுல் கொஞ்சம் நிம்மதி. நான் இப்போது சிகிச்சை செய்துகொள்ளும் டாக்டர் ரொம்பக் கெட்டிக்காரர். அவர் மருந்தின் விசேஷம் காய்ச்சலை நிறுத்தி இருக்கிறது. மூன்று மாதம் படுத்த படுக்கையில் இருந்தால் குணப் படுத்த முடியும் என்று சொல்கிருர். பேசக்கூடாதுஎன்பது உத்தரவு. குணமாகிவிடும்; பயப்படாதே. வீண் பயங்கர நினைவுகளால் மனசை அலட்டிக் கொள்ளாதே..."

தேதி: 19—2—48

"எனக்கு உடம்பு வரவர மோசமாகிக் கொண்டுதான் வருகிறது. சென்ற சில தினங்களாக சாப்பாடு வெளி வந்து விடுகிறது. பலவீனம் உண்டு. உடம்பில் வலு இல் லாததனுல் நடமாட்டம் கஷ்டம்; என்னுல் மூன்று மாடி ஏற முடியாததால் என்னை இங்கு கொண்டுவந்து வைத் திருக்கிருர்கள்..."

தேதி: 8—4—48

"...உடல் நிலை மோசமாகி விட்டது. அதனுல்தான் போட்ட பிளான்கள் எல்லாம் பொய்யாகி விட்டன. வந்த பிறகு என் உடம்பு தேறினுல் அது உன் அதிருஷ்டம் தான்..."

புதுமைப்பித்தன் எழுதிய மேற்கண்ட கடிதங்களி லிருந்து அவரது துயரம் நிறைந்த சுய சரித்திரத்தின் சோகக் குரலைத்தான் நாம் கேட்க முடிகிறது. நாளுக்கு நாள் நோயின் நிலைமை வெகுவாக முற்றி வந்தது. அதன் பின்னர்தான் புதுமைப்பித்தன் ஊருக்குத் திரும்பிவிட யோசித்தார்.

1948-ம் வருஷ ஆரம்பத்தில் தலை தூக்கிய அவரது நோய் மூன்று மாத காலத்துக்குள்ளாக அவரை மிகவும் குலைத்து விட்டது. ஏப்ரல் மாதத்தில் நிலைமை படுமோசம். எனவே அவர் ஊருக்குப் புறப்பட்டார். 1948-ம் வருஷம் மே மாதம் 5-ந் தேதியன்று அவர் வந்து சேர்வதாக அனுப் பிய தந்தி அவரது மனைவியின் கையில் கிடைத்தது.

புனா என்ற புண்ணியபூமி புதுமைப்பித்தனின் உயிரை முடிக்கும் பாவத்தையும் சுமந்து கொள்ளாது, அவரை அவரது அந்திம காலத்தில் திருவனந்தபுரத்துக்கு வழி அனுப்பி வைத்துவிட்டது.

அத்தியாயம் 16

அந்திம காலம்

"புதுமைப்பித்தனுக் கென்ன? நல்ல சான்ஸ். பாகவதர் படத்துக்கு எழுதப் போயிருக்கிறுர். இனி என்ன கவலை?'' என்று எழுத்தாள நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

"பாகவதர் உனக்குப் பத்தாயிரம் கொடுத்ததாகக் கேள்வி. அதை ஏதாவது நிலத்தில் போடு'' என்று புதுமைப்பித்தனுக்குக் கடிதம் எழுதினுர், அவரது சித்தப்பா.

"அவனு?கிடைத்த பணத்தைப்பெண்டாட்டி வீட்டில் கொண்டு போய்க் கொடுத்திருப்பான். நிலமாவது வயலாவது?'' என்று அவரது உறவினர்கள் சலித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆனுல், 1948-ம் வருஷம், மே முதல் வாரத்தில் திருவனந்தபுரம் ஸ்டேஷனில் வந்திறங்கிய புதுமைப்பித்தன் சம்பாதித்துக் கொண்டுவந்தது காசல்ல; காசநோய்! இந்த நிலைமை ஏன் என்பது பலருக்குப் புரியாத புதிராக இருக்கலாம். புதிரை விடுவிப்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை. ஆனுல், திருவனந்தபுரத்துக்குத் திரும்பி வந்த புதுமைப்பித்தனின் உண்மையான நிலை என்ன என்பதைப் பின்வரும் கடிதமே காட்டும். யாழ்ப்பாணம் 'ஈழகேசரி' பத்திரிகை ஆசிரியரான ராஜ அரியரத்தினம் புதுமைப்பித்தனிடமும் தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்களிடமும் பேரன்பு கொண்டவர். தமிழிடம் அவர் காட்டும் ஆர்வத்தைவிட, தமிழன்பர்களிடம் அவர்

காட்டிவரும் ஆர்வம் பெரிது. அவருக்குப் புதுமைப் பித்தன் தமது அந்திமகாலத்தில் ஒரு கடிதம் எழுதினர்:

தேதி : 17—6—48

"...கடந்த இரு வருடங்களாக எனக்குப் பொல்லாத காலம். இப்போது நோய் என்னைப் படுக்கையில் போட்டு விட்டது. துரதிருஷ்டமான இந்த நோய் உடல் நிலை தளர்ந்திருந்த காலத்தில் என்னைப் பீடித்துக்கொண்டது. நான் அப்போது பாகவதரின் படத்துக்காக புனு சென் றிருந்தேன். இப்போது எனது பணநிலை மகா மோசமாகி விட்டது. நான் நோயினின்றும் குணமடைவதற்காக யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் எனக் குப் பண உதவி செய்ய முடியுமா? இதைப் பற்றிச் சிந்தித்து உடனே பதில் எழுதுக..."

இதேபோல் சென்னை, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், கண. முத்தையாவுக்கும் புதுமைப்பித்தன் ஒரு கார்டு எழுதி யிருந்தார். அதுவும் மே மாத மத்தியில்தான். "எந்தச் சிறு தொகையும் இந்த நேரத்தில் பேருதவியாயிருக்கும்" என்று அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இதற்குப் பிறகு, 24-6-48-ந் தேதியன்று திருவனந்த புரம் எஸ். சிதம்பரம் என்னும் நண்பர் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். நான் அப்போது திருநெல்வேலியில் இருந் தேன். வந்தவர் எனக்கும் இதுபோன்ற ஒரு செய்தியைத் தான் புதுமைப்பித்தனிடமிருந்து கொண்டு வந்திருந்தார்.

"தமிழ் நாட்டுக்கு நான் செய்த சேவை தகுதியானது. மறுக்க முடியாதது. ஆனல் நான் இன்று சாகக் கிடக் கிறேன். வறுமையால் சாகக் கிடக்கிறேன். எனவே தமிழ் நாட்டாரைப் பார்த்து 'நீங்கள் எனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும்' என்று கேட்க எனக்கு உரிமை உண்டு நீ மற்ற எழுத்தாளர்களோடு கலந்து கொண்டு என் நிலை யைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளில் அறிக்கை வெளியிட்டு

எனக்கு உதவி தேடு. என் நிலையைப் பற்றி நானே வேண்டுமானாலும் எழுதித் தருகிறேன்...''

இதுவே அவர் அனுப்பியிருந்த செய்தி; கட்டளை.

எண்ணற்ற சிறுகதைகளையும், சிறந்த கட்டுரைகளையும், அருமையான பாடல்களையும் எழுதி எழுதிக் குவித்தும் சலியாத புதுமைப்பித்தனால் தமது அந்திம காலத்தில் ஒரு வரிகூட எழுத முடியவில்லை; அதாவது, அவராக இருந்து எதுவும் எழுதக் கூடவில்லை. அவரது அந்திம காலத்தின் கடிதங்கள் எல்லாம் அவர்தம் கைப்பட எழுதியவையல்ல; யாரையோ விட்டு எழுதச் சொல்லி, அவர் கையெழுத்து மட்டும்தான் போட்டிருந்தார். எனவே புதுமைப்பித்தனின் அந்திம தசையில் இருந்த அவரது உடலின் பலவீனத்துக்கும், நிதி நிலைமையின் பலவீனத்துக்கும் இந்தக் கடிதங்களே தகுந்த அத்தாட்சிகள்.

புதுமைப்பித்தன் திருவனந்தபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்த போது அவருக்குத் துணை அவரது மனைவி, மகள், உறவினர்கள் தாம்; திருவனந்தபுரத்து நண்பர் சிதம்பரம் புதுமைப்பித்தனின் அந்திம காலத்தில், அவர் சாகும்வரை உடன் இருந்தவர். அவர் பெற்றது பாக்கியமா, துர்ப்பாக்கியமா என்பது பார்க்கின்ற கோணத்தைப் பொறுத்தது. திருவனந்தபுரம் சிதம்பரம் புதுமைப்பித்தனிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டவர். புதுமையான இலக்கியங்களில் விருப்புக்கொள்பவர். அவரது இலக்கிய ஆர்வத்தின் பயனாக 'கவிக்குயில்' என்ற பெயரில் இரண்டு வருஷ காலமாக, இரு இலக்கியக் கதம்பங்களை வெளியிட்டார். அவரும் எழுதி வந்திருக்கிறார். புதுமைப்பித்தனின் அந்திம காலத்தைப் பற்றி அவரும், புதுமைப்பித்தனின் மனைவி கமலாம்பாளும் தெரிவித்த செய்திகளை இன்று நினைத்தாலும்கூட, மனம் நடுங்குகிறது; ஒரு நிலைப்பட மறுக்கிறது...

புதுமைப்பித்தன் ஏற்கெனவே மிகவும் நோஞ்சான் பிறவி; ஒல்லியாகக் குச்சிபோலத்தான் இருப்பார். அதிலும் உடலை உருக்கிக் கரைக்கும் க்ஷயரோகமும் பீடித்துக்

கொண்டால், அவரது உடல் இன்னும் எப்படிக் கரைய முடியும் என்பதைக் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்க முடியாது. விறகுக் கட்டைபோல் முட்டும் முடிச்சுபாக வெளியே துருத்தித் தோன்றிய எலும்புக் கூட்டம்தான் மிச்சம். 'என்பு தோல் போர்த்த உடம்பு' என்பார்களே, அது வார்த்தைக்கு வார்த்தை உண்மை. அதில் சதைக்கு இடமே கிடையாது தாடி வளர்ந்து முகத்தை விகாரமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. இத்தனைக்கும் மேலாக ரத்தத்தையும் கபத்தையும் உதைத்து வெளித் தள்ளும் ஓயாத இருமல்; ரோகத்தின் கொடுமையால் உண்டாகும் ஜுரம்.

புதுமைப்பித்தன் வீடுவந்து சேர்ந்தார். நடக்க இயலாமல் கம்பூன்றி நடந்துகொண்டு ரயிலைவிட்டு இறங்கினார். கைத் தாங்கலாகத்தான் அவரை வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்க முடிந்தது. சுற்றியிருந்தவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லக்கூட அவருக்குத் திராணியில்லை பேசுவதற்கு வாய் அசைந்தது வார்த்தை அசையவில்லை. வீட்டுக்குள் வந்து ஒரு தம்ளர் காப்பி சாப்பிட்டார்; காப்பி சாப்பிட்ட தெம்பில் அவர் பேசியது இதுதான்: "இன்னைக்குத் தாண்டா நல்ல காப்பி கிடைச்சது." பிறகு மௌனம்.

அவர் வந்து சேர்ந்த மறுநாள் நண்பர் சிதம்பரம் அவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். புதுமைப்பித்தனின் தேக நிலையைக்கண்டதும் அவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது அந்த ஆச்சரியத்தில் அவர் கேட்டது இதுதான்: "உடம்பு இப்படி இருக்கையில் இவ்வளவு தூரம் எப்படி வந்தீர்கள்?"

புதுமைப்பித்தன் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்:

"எல்லாத்துக்கும் துணிஞ்சிதான் வந்தேன். உணர்ச்சிதானப்பா காரணம். அதோ நிற்கிறாளே அவ நினைப்புதான் (தினகரியின் ஞாபகம்) என்னை இங்கே இழுத்து வந்தது" என்று கூறிவிட்டு தினகரியைப் பக்கத்தில் அழைத்து அவள் தலையை அருமையோடு தடவிக் கொடுத்

தார்; பிறகு, "என்னைப்போல் இருக்கிறவன் எல்லாம் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் காரியத்தைச் செய்றது. அபாயத்தையோ உணர்வதில்லை. பிறகு அதன் பலாபலன்களை அனுபவித்து வருகிறது. சரிதானேப்பா?" என்று கேட்டார்.

புதுமைப்பித்தன் திருவனந்தபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்த போதே அவருக்குத் தம் வாழ்வில் நம்பிக்கை யற்றுப் போய்விட்டது. ஆனால் சுற்றியுள்ளவர்களோ எப்படியும் வைத்தியம் செய்து குணமாக்கிவிட வேண்டும் என்று முயன்றார்கள். வந்தவுடனேயே டாக்டரைப் பார்த்தார்கள். "நோய் முற்றிவிட்டது. நாகர்கோயில் போய்ப் பாருங்கள்" என்று கையை விரித்துவிட்டார் டாக்டர். 'நாகர்கோயிலுக்குப் போவதைவிட, பெங்களூர் நல்லது' என்று சிலர் அபிப்பிராயம் சொன்னார்கள். பெங்களூர் வைத்தியரோ ஆங்கில வைத்திய முறையில் அவரைக் குணமாக்கும் சக்தி கிடையாதென்றும், பேசாமல் ஊர் திரும்பி ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் இல்லை என்றும் கூறிவிட்டார். புதுமைப்பித்தன் மீண்டும் திருவனந்தபுரம் வந்து சேர்ந்தார்.

மரணம் நெருங்கி விட்டது என்பதைப் புதுமைப்பித்தன் உணரத் தொடங்கிவிட்டார். ஆனால் புதுமைப்பித்தன் தமிழாக்கி எழுதியிருக்கிறாரே, அமெரிக்க ஆசிரியர் ஜாக் லண்டனின் 'உயிராசை' என்ற கதை, அதில் காணும் உயிராசையைப் போலத்தான் அவரது மனநிலை இருந்தது. சாவதில் துன்பமில்லை; வாழ்வதில்தான் துன்பமிருக்கிறது. எனினும் மனிதன் வாழத்தான் விரும்புகிறான்! புதுமைப்பித்தன் வாழத்தான் விரும்பினார். எனவே பெங்களூரிலிருந்து திரும்பி வந்தவுடன் ஆயுர்வேத சிகிச்சை செய்துகொள்ள ஆரம்பித்தார்.

புதுமைப்பித்தனை அடிக்கடி போய்ப் பார்த்து வந்தார் சிதம்பரம். அவர் ஒரு நாள் போனபோது அங்கு புதுமைப்பித்தனுக்கு சந்தனக்கல்லில் ஏதோ மருந்து அறைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைச் சிதம்பரம் கண்டார்.

"டி. பி.க்கு ஆயுர்வேத சிகிச்சையான்னு ஆச்சரியப் படாதே, சிதம்பரம். பெங்களூர் டாக்டர் 'லங்சே' (சுவாசாசயங்கள்) இல்லேன்னு சொல்லிவிட்டான். இந்த ஊர் டாக்டர் என்னுலே முடியாதுன்னு சொல்லிவிட்டார். கடைசியிலே இந்த சிகிச்சை" என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார் புதுமைப்பித்தன்.

"சரி. மிஞ்சிறை தெரியுமா, சிதம்பரம்?"

புதுமைப்பித்தனே சொல்ல ஆரம்பித்தார்:

"மிஞ்சிறைன்னு நைடதம் மாதிரி ஒரு நூல் இல்லே. ஒரு ஊர். அஞ்சே ஒரு வைத்தியன் இருக்கான். அவன் சிகிச்சைதான் இப்போ."

புதுமைப்பித்தன் தமது அந்திம காலத்தில் ஒருபுறம் வேதனையுடனும் ஒரு புறம் சிரிப்புடனும்தான் பேசினார். புனா விஷயத்தைப் பற்றி அவர் சொன்னது இதுதான்: "உலகம் ஒரு மாதிரியானது. நேரிலே கேட்டாலே பணம் வராது. நோயோடு படுத்துவிட்டால் கேட்கவேண்டுமா? பணத்தைக் குடுத்தால் ஆசாமி எங்கே ஓடிப் போயிடுவானேன்னு பயம்...படுக்கையில் விழுவது வரையில்தான் மனுசனுக்கு நிலே கௌரவம் எல்லாம்...ஆனால், அந்தக் கூட்டத்திலே திறமை இந்தச் சீக்குக்கார மனுசனிடம் தானப்பா இருந்தது!"

சுகத்தை விரும்பிச் சென்ற அவரது புனா வாழ்க்கை அவருக்கு வேதனையைத்தான் பரிசாகத் தந்துவிட்டது. ஆனால் அந்த நரக வேதனையைச் சாகும்வரையிலும் தாங்கிக் கொண்டிருந்த புதுமைப்பித்தன் ஹாஸ்யமாக, அவரது வழக்கமான பாணியிலேயே பேசினாரென்றால், அவரது மனப்பண்மையும் துணிவையும் கண்டு பாராட்டுவதைவிட, அஞ்சத்தான் முடியும். சாகும் வரையிலும் அவர் நன்றாகப் பேசினார். அந்த நோயின் வாதையிலும் அவர் கேட்டார்:

"இலக்கிய உலகம் எப்படி இருக்கு? எனக்குப் படிச்சுத் தெரிஞ்சிக் கொள்ளச் சத்தியில்லே. நீ சொல்லியாவது தெரிஞ்சிக் கிடுதேன்" என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

சிதம்பரம் ஏதேதோ சொன்னார்; அதையெல்லாம் கேட்டுவிட்டுப் புதுமைப்பித்தன் பதில் சொன்னார்: "சிதம்பரம், இலக்கிய ஆசை உனக்கு உண்டு. இருக்கட்டும். உன் முழுநேர உழைப்பையும் அதற்காகச் செலவழித்து விடாதே. இலக்கியத்தைத் தொழிலாகக் கொண்டு விடாதே. அது உன்னைக் கொன்றுவிடும். இலக்கியம் வறுமையைத்தான் கொடுக்கும். அதைப் பொழுது போக்காகவே வைத்துக்கொள்."

சாவதற்கு முந்திய நாளில்கூட அவர் இலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசினார்: "இலக்கியம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறதா? பின்னே என்ன செய்யும்? நான் ஒருத்தன் செத்துப் போகிறதாலே, இலக்கியம் சாகணும்னு நினைக்கணுமா? செத்துப் போனா, வேண்டியவர்கள் எல்லாம் கட்டுரை எழுதித் துக்கம் கொண்டாடுவார்கள். கொஞ்ச நாள் கழிஞ்சி போனா, விஷயமே மறந்து போகும்..."

அவரது மனசில் பழைய நினைவுகள், தமது வாழ்க்கைப் பாதையின் நொடி நிறைந்த பயணம்—எல்லாம் உருவாகித் திரண்டிருக்க வேண்டும். புதுமைப்பித்தன் மீண்டும் பேசினார். அது சிதம்பரத்துக்கோ, தம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கோ அல்ல. தமக்குத் தாமே பேசிக்கொண்டார்: "எங்கேயோ பிறந்தேன். எங்கேயோ வளர்ந்தேன். யார் யாரோ என்னை வளர்த்தார்கள். கடைசியில் திருவனந்தபுரத்தில்தான் நம்ம முடிவு போல இருக்கு..."

புதுமைப்பித்தன் செத்துக் கொண்டிருந்தார். 'மகா மசான'மான மவுண்ட் ரோட்டில், யாருடைய கவனிப்புக்கும் ஆளாகாது செத்துக் கொண்டிருந்த துலுக்கப் பிச்சைக்காரனைப் பற்றி, அவர் கதை எழுதியிருக்கிறாரே, அதுபோல் அவர் செத்துக் கொண்டிருந்தார். இலக்கிய சேவகர்கள் புதுமைப்பித்தன் எங்கிருக்கிறார் என்ற விஷயம்கூடத் தெரியாமல், அவர்கள் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; அதே வேளையில் புதுமைப்பித்தன் நிராதரவான நிலையில் நாளுக்குநாள் செத்துக்கொண்டிருந்தார்.

புதுமைப்பித்தன் இருந்த நிலையில் யாரிடமிருந் தேனும் பண உதவி சென்றிருந்தால், அவர் மகிழ்ந் திருக்கக்கூடும் என்று நினைக்கலாம். ஆனால், அந்த மன நிலை அவருக்கு இல்லை; அந்திம தசையில் அந்த மேதை யின் மனப்பக்குவம் வேறு மாதிரி மாறியிருந்தது.

"மணியார்டர் வந்தா, எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக் கும்? நான் இப்போ எனக்கு வரப்போகிற மணியார்ட ரைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். புரியவில்லையா? சாவைத்தானப்பா நான் மணியார்டரை எதிர்பார்ப்பது போல எதிர்பார்த்திருக்கேன்..." என்று கூறிச் சிரிக்க முயன்றார்.

சாவதற்கு முந்தியதினம் புதுமைப்பித்தன் சிதம் பரத்திடம் தமது பாட்டரி விளக்கைக் கொடுத்து, "இதுக்கு பாட்டரி போட்டு அனுப்பு" என்று சொன்னார். விளக்கைச் சிதம்பரத்தின் கையில் கொடுத்துவிட்டு, "எழுத்தாளனுக்கே ஒளி பேரிலேதான் ஆசைபோலிருக்கு. நான் போகிற பாதையையெல்லாம் வெளிச்சமாக்க விரும் பினேன். இப்போ இருட்டிலே நடக்க ஒளியை விரும்பு கிறேன்..."

புதுமைப்பித்தன், வீட்டின் இருட்டில் நடக்கத்தான் பாட்டரியை நம்பினார்; ஆனால், அவரது மனத்தைக் கவிந்த சாவின் நிழலை, மரணத்தின் இருட்டைப் போக்கு வதற்கு அவருக்கு மார்க்கமே இல்லை. அவர் இருட்டிலே மறைந்து போவதற்காகக் காத்திருந்தார். உலகத்துக்குத் தமது இலக்கியத்தினால் ஒளி தந்த புதுமைப்பித்தன் தாம் மட்டும் இருட்டிலே மறைந்து போவதற்கு அஞ்சவில்லை. சாகின்ற காலத்திலேயும் அவர் மரணத்தைச் சிரித்துக் கொண்டுதான் வரவேற்றார்; ஆனால் அவருக்கு இருந்த ஒரே கவலையெல்லாம் தமது மரணம் பிறர் பார்த்துப் பயப்படும்படியாக கோரமாகவோ, விகாரமாகவோ இருந்து விடக் கூடாதே என்பதுதான்.

புதுமைப்பித்தனின் பூதவுடலின் கடைசி வாழ்நாள்; அதுதான் ஜூன் மாதம் 30-ம் தேதி. அன்றிரவு புதுமைப்

பித்தன் தங்கியிருந்த வீட்டின் சூழ்நிலையில், அங்குள்ள வர்களின் முகங்களில், பேச்சு வார்த்தைகளில் சாவின் பயங்கரம் படர்ந்து பரவ ஆரம்பித்தது.

புதுமைப்பித்தன் செத்துக்கொண்டிருந்தார்...

உடம்பெல்லாம் வியர்வை பெருகிப் பெருகி ஓடுகிறது. கமலாம்பாள் துடைக்கிறாள். சுற்றியுள்ளவர்கள் வாய் பேசாது பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். புதுமைப் பித்தன் ஒருவரே அப்போது பேசினார் :

"கமலா, கடைசியாக இந்த உலகத்துக்கு நான் விட்டுச் செல்வது ராஜமுக்திப் படமும், தினகரியும்தான். கவலைப்படாதே, உன்னை நல்ல நிலையில் வைக்க விரும்பி னேன். ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் விதி என்னை இந்தக் கோலத்துக்குத்தான் கொண்டுவந்து விட்டது..."

30-6-48 அன்றிரவுக்குப் பின் உலகுக்கெல்லாம் விடிந்தது; ஆனால் புதுமைப்பித்தனுக்கு அன்றிரவு விடியவே இல்லை. புதுமைப்பித்தன் காலமானார்...

புதுமைப்பித்தன் இறந்தார்; அவரது மனைவியும் உறவினரும் கண்ணீர் வடித்தார்கள்; கதறினார்கள்; புலம்பினார்கள்...

"வானத்து அமரன் வந்தான் காண்;
வந்தது போல் போனான் காண்!"

என்று புலம்பவில்லை. "எழுதி எழுதிக் கையும் வீங் கிற்றே; உயிரும் கொடுத்தாயே!" என்றுதான் கமலாம் பாள் புலம்பினாள்...

அந்தப் புலம்பலே வீடு நிறைந்து ஒலித்தது...

அத்தியாயம்—17

'தென்திசைக்கே சென்றுவிட்டார்!'

இன்றல்லோ கம்பன் இறந்த நாள்; புன்கவிதை
இன்றல்லோ ராச சபைக்கு ஏற்குநாள்—இன்றல்லோ
பூமடந்தை வாழ, புவி மடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூல் வாங்கும் நாள்!

கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் இறந்துபட்டபோது ஒரு கவிஞன் பாடியதாக வழங்கப்படுகிறது, இந்தப் பாட்டு. ஒரு முறை புதுமைப்பித்தன் இந்தப் பாட்டைக் கம்பனே தான் பாடியிருக்கிறான் என்று என்னிடம் வாதித்தார்; சாதித்தார். அவரது வாதம் என்ன தெரியுமா? சரஸ்வதியின் தாலிப் பாக்கியம் தறிபட்டுப் போயிற்று என்று நாக்கில் நரம்பின்றிச் சொல்ல அவன் ஒருவனுக்குத்தான் துணிச்சலும், கலைத்தேவியிடம் அத்தனை தோழமை உணர்ச்சியும் உண்டு என்பதே. 'தனது கவிதையின் மேதா விலாசம் உணரப்படாமல் போவதையும், அதே வேளையில் வரட்டு வெள்ளைக் கவிகள் அம்பலமேறி அட்டகாசம் புரிவதையும் கம்பன் தன் ஆயுட் காலத்திலேயே அனுபவித்திருப்பான்; அந்த வயிற்றெரிச்சலின் காரணமாகவே அவனே இந்தப் பாட்டைப் பாடியிருக்கிறான்' என்று தர்க்க நியாயம் பேசினார் புதுமைப்பித்தன்.

இதை வலியுறுத்துவதற்கு புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பமும் கிடைத்தது. 1946-ம் வருஷம் திருச்சி வானொலி நிலயத்தார் புதுமைப்பித்தனை 'பாட்டு எப்படிப் பிறக்கிறது?' என்ற பொருள் பற்றிப் பேச அழைத்தார்

கள். அந்தப் பேச்சுக்காக எழுதிய எழுத்துப் பிரதியில் கம்பனைப் பற்றிய இந்த அபிப்பிராயத்தைக் கூறி, 'வயிற்றெரிச்சலிலும் பாட்டுப்பிறக்க முடியும்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார், புதுமைப்பித்தன். அத்துடன் நில்லாமல் கம்பனுக்கு ஏற்பட்டதைப்போல், தமக்கேற்பட்ட வயிற்றெரிச்சலையும் ஒரு பாட்டாகச் சொல்லமுடியும் என்பதை அத்தாட்சி பூர்வமாக அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

'திருச்சி ரேடியோ நிலையத்தில் பேசவிருந்த புதுமைப்பித்தன் அதற்கு முன்பே காலமாகிவிட்டால்?' என்ற கேள்வியை அவரே எழுப்பிக்கொண்டு, அப்போது தம் எதிரிகள் எப்படிக்கும்மாளம் அடிப்பார்கள்?'பய,போயித் தொலைஞ்சானா?' என்று எவ்வள்வு நிம்மதியுடன் மூச்சு விடுவார்கள்? புதுமைப்பித்தனின் மிதியடி ஓசையைக் காலனின் அடியோசையாகக் கேட்டுக் கிலியடைந்த இலக்கியப் போலிகள் எப்படி ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்கள்? —என்பதை யெல்லாம் கற்பித்துக்கொண்டு, அந்த வேளையில் புதுமைப்பித்தனின் நண்பர் ஒருவர் இந்தப் போலிகளின் கூத்தைக் கண்டு வயிறெரிந்து, அவர்களைப் பார்த்துப் பாடுவதாக, புதுமைப்பித்தனே ஒரு பாட்டுப் பாடிவிட்டார் :

> திருச்சிக்கு என்றான்; தென்திசைக்கே சென்றுவிட்டான்
> கிரிச்சிச் சடாச் சத்தம் கேட்டாயோ?—உரிச்சி
> வச்ச மடையா! வக்கு அத்த மடையா! எச்சிற்
> காசு மடையா போ டா!

வயிற்றெரிச்சலின் காரணமாக வல்லின ஓசை செவிட்டில் அறைந்தாற்போல் உறைத்து விழுவதோடு, எதுகை மோனை இலக்கணங்களும் தட்டழிந்து தடுமாறித் தறிகெட்டுப் போகின்றனவாம்.

இந்தப் பாட்டுக்கும் திருச்சிக்கும் ஏதோ தெய்வீக சம்பந்தம் இருந்ததுபோல் புதுமைப்பித்தன் சந்தர்ப்ப பேதத்தால் திருச்சிக்குப் போக முடியவில்லை. அவரது பேச்சும் ஒலிபரப்பப் படவில்லை!

புதுமைப்பித்தன் தமது அந்திம காலத்தில் திருச்சிக்குச் செல்லவில்லை, அதற்கும் தெற்கேயுள்ள திருவனந்தபுரத்துக்குத் தான் சென்றார். ஆனால் தமிழ் நாட்டின் சாபத்தீடு அவரை அதற்கும் தெற்கே—சென்றவர்கள் மீளாத தென் திசைக்கே—வழியனுப்பி வைத்துவிட்டது. தமிழ் நாட்டுச் சிறு கதை உலகின் தனிக்காட்டு ராஜாவாக விளங்கிய புதுமைப்பித்தன் 1948-ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 30-ம் தேதியன்று அர்த்த சாமத்தில் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றார்.

அத்தியாயம் 18

குடும்பமும் குழந்தையும்

புதுமைப்பித்தனின் 'செல்லம்மாள்' என்ற கதை ஞாபக மிருக்கிறதா? அதில் வரும் கதாநாயகர் பிரம நாயகம் பிள்ளையைப்பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் பின்வரு மாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்:

"...(பிரமநாயகம் பிள்ளை) வாழ்வின் மேடுபள்ளங் களைப் பார்த்திருக்கிறார் என்றால் அவர் ஏறிய சிறு சிறு மேடுகள் யாவும் படிப்படியாக இறங்கிக்கொண்டே வரும் பள்ளத்தின் கோளாறுகளே யாகும். வாழ்வு என்ற ஓர் அனுபவம் அவருக்கு ஏற்படும்போது அவர் மேட்டிலிருந்து தான் புறப்பட்டார்."

புதுமைப்பித்தன் திருநெல்வேலியைவிட்டு, தமது பிறந்த வீட்டைவிட்டு வெளியேறியதிலிருந்து, பிரம நாயகம் பிள்ளையைப் போலத்தான் வாழ்க்கையை அனுப வித்தார் என்று சொல்லவேண்டும். வாழ்க்கை முழுதும் சுக வாழ்க்கைக்கு உத்தரவாதமோ நம்பிக்கையோ தராத மத்தியதர வர்க்கத்தின் கஷ்டநஷ்டங்களும், பொருளா தாரச் சங்கடங்களும் அவரது வாழ்க்கையைப் பாதித்தே வந்தன. எனவே சிரம ஜீவனம் நடத்தும் மத்தியதர வர்க் கத்தின் குடும்ப வாழ்வைப் போலவே புதுமைப்பித்தனின் குடும்ப வாழ்வும் இருந்துவந்தது.

"எழுத்தாளனைக் கட்டிக்கொள்பவள் துணிச்சல் காரியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்!" என்று நண்பர்

ஒருவர் சொன்னார். மற்ற நாட்டு எழுத்தாளர்களின் நிலை எப்படியோ? ஆனால் நமது அருமைத் தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளனை மணந்து கொள்ளும் மகராசி நிச்சயம் துணிச்சல் காரியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். 'எங்கள் தமிழ், எங்கள் தமிழ்' என்று நாம் எவ்வளவுதான் நீட்டி முழக்கிக் கூச்சல் போட்டாலும், இருப்பது ஒரு முழத் தமிழ்நாடு—இதில் கீறல் பேர்வழி யல்லாது கையெழுத்துப் போடத் தெரிந்த அளவிலிருந்து கணக்கிட்டுப் பார்த்தாலும் எழுத்து வாசனை உள்ளவர்களோ 'அஞ்சுக்கு இரண்டு பழுதில்லை' என்ற கதையில்தான் இருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. தமிழ் நாட்டில் எழுதிப் பிழைப்பது என்பது ஒரு எமப் பிரயத்தனம். இந்த நிலையைச் சாபத்திடு என்று ஒதுக்கி விடுவதற்கில்லை. இன்றைய சமுதாய நிலையில் எழுத்தாளன் மட்டுமல்ல, மத்தியதர வர்க்கத்தின் நிலை முழுவதுமே இப்படித்தான் இருக்கிறது; இருக்கும். சமுதாய அமைப்பு சீர்பட்டால் ஒழிய, நாட்டில் கல்வி வளராது; கலை வளராது; எழுத்தாளன் வளர மாட்டான். அந்தச் சீர்பாடு ஏற்படுகின்ற காலத்தில் இம்மாதிரியான துணிச்சல் காரியங்களுக்கு இடமிராது. அது வேறு விஷயம்.

கமலாம்பாள் புதுமைப்பித்தனைக் கணவராகக் கைப் பிடித்தபோது, இந்தவிதமான துணிச்சலுக்கு இடமில்லை. பி. ஏ. படித்தவர், தாசில் சொக்கலிங்கம் பிள்ளையின் குமாரர், செயலுள்ள குடும்பத்தின் தலைப்பிள்ளை—இந்த மாதிரிதான் கமலாம்பாளுக்கு புதுமைப்பித்தனைத் தெரிந்திருக்குமே ஒழிய, அவர் ஒரு எழுத்தாளர் என்பது தெரிந்திருக்க முடியாது. அதுமட்டுமல்ல. அந்த எழுத்தாளரோடு சேர்ந்து தானும் கதை எழுத ஆரம்பித்து விடுவோம் என்பதும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத விஷயம்.

திருவனந்தபுரத்தில் 'ராமகிருஷ்ண ஹவுஸ்' என்ற வீடு ராமகிருஷ்ண பிள்ளை என்பவர் கட்டியது. அதில் கமலாம்பாள் சுப்பிரமணிய பிள்ளையின் புதல்வியாய்ப் பிறந்தாள். கமலாவின் தந்தை இப்போது உயிரோடு

இல்லை. தாய் மாத்திரமே ஜீவிய வந்தராக இருக்கிறாள். கமலாம்பாளுக்கு உடன்பிறந்த சகோதர சகோதரிகள் உண்டு. சகோதரர்கள் இருந்தும் கமலாம்பாளுக்கு எந்தச் சுகமும் இன்றும் இல்லை. அன்றும் இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. சகோதரர்களுக்குள் குடும்பப் பாகப் பிரிவினை விஷயமாகப் பல வருஷ காலமாகக் கோர்ட்டு வழக்கு நடந்து,சமீபத்தில்தான் முடிவு கண்டது கோர்ட்டு வாசல் ஏறிக் குலைந்த குடும்பம், அது. புதுமைப்பித்தனின் தந்தைகூட, புதுமைப்பித்தன் செய்துகொண்ட பாகப் பிரிவினை இந்தக் கோர்ட்டு வழக்கின் எதிரொலிதான் என்று என்னிடம் கூறினார். இந்த மாதிரி நிலைமையில் கமலாம்பாளுக்கு வாழ்வில் அமைதியில்லை. 'பிறந்த ஊரிலே பிறந்த வீட்டிலே எனக்கு அன்பு இல்லை' என்று புதுமைப்பித்தன் சமயங்களில் மனம் நொந்து கூறுவார்; கமலாம்பாளின் நிலையும் அநேகமாக அப்படித்தான். கமலாம்பாள் ஒருத்தி மட்டும்தான் புதுமைப்பித்தனுக்கு ஆறுதலாக இருந்ததாகச் சொல்ல வேண்டும். அவரே ஒரு முறை தம் மனைவியிடம், "கமலா, நீ மட்டும் என் பக்கத்தில் இல்லையென்றால், நான் என்ன சம்பாதித்தாலும் கடைசியில் பிச்சை எடுக்கும் ஆண்டியாகத்தான் ஆகிவிடுவேன்" என்று கூறினார். புதுமைப்பித்தனோடு குடியும் குடித்தனமுமாய் வாழ்ந்த கமலாம்பாளுக்கோ, அவர் சாகிற வரையிலும் அவரைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இலக்கிய ரசிகர்கள் அவரது கதைகளைப் புரிந்துகொள்ள எப்படித் திணறினார்களோ, அது போலவே கமலாம்பாள் தன் கணவரைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் திணறினாள்.

"அவருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டதிலிருந்து அவரைப் புரிந்து கொள்ளவே முயன்றேன். அவர் செய்கின்ற காரியங்களை மாற்றவும் முற்பட்டேன். வாழ்வை நம்பும்படியும் விரும்பும்படியும் அவரை நான் தூண்டினேன். என் முயற்சி எதுவுமே அவரிடம் பலிக்கவில்லை. கடைசியில் அவருடன் நான் வாழ்ந்த காலம் முழுவதும், நான் அனுபவித்தது துன்பமா இன்பமா என்பது எனக்கு அன்றும்

தெரியவில்லை; இன்றும் தெரியவில்லை'' என்று கமலாம்பாள் கூறுகிருள்.

உண்மையில் கமலாம்பாள் மிகவும் மனம் நொந்து தான் போனுள். அவருடன் வாழ்ந்த நாளிலும் அவளுக்கு இன்பம் இல்லை; அவர் மறைந்த பிறகும் துன்பமே மிஞ்சி நிற்கிறது. "நான் பிறந்த வீடும் புகுந்த வீடும் நல்ல இடங்கள்; செயலுள்ள குடும்பங்கள். எனினும் எனக்கும் அவருக்கும் வாழ்நாள் முழுதும் கிடைத்தவை ஏமாற்றம், தோல்வி, துன்பம் இவைதான்...'' என்று சொல்கிருள் கமலாம்பாள்.

கஷ்டங்கள் அனுபவிக்கப் பிறந்தவளைப் போலவே வளர்ந்த கமலாம்பாளும், அன்பையே காணுத காரணத்தால் வீட்டை விட்டு வெளியேறிய புதுமைப்பித்தனும் வாழ்க்கையை நாடிச் சென்னைக்கு வந்தனர். மற்ற கதைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!

புதுமைப்பித்தனது 'சித்தி' என்ற சிறு கதையில் மனைவியைப்பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிருர் புதுமைப்பித்தன் :

"...சம்சார பந்தத்தில் மனிதன் எப்படி நடந்துகொள்கிருன் என்பதைப் பரிபூர்ணமாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு ஒருவருக்குத்தான் முடியும். அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து ஊரறிய ஒரே தலையணையில் தலைசாய்க்கச் சம்மதித்துக்கொண்ட ஜீவனுக்குத்தான் அன்று தொடங்கிய ஒழுங்கு எந்தக் கதியில் எந்த நியதியில் செல்லுகிறது என்பதைப் பரிபூரணமாகத் தெரிந்துகொள்ளச் சௌகரியம் உண்டு. விவேகிகள் தெரிந்துகொள்வார்கள். அந்த வசதி பெருதவர்கள் தலையைத் தாங்கிய தலையணையைப் போல், பாரத்தைத் தாங்கியதால் விழுந்த குழியைத்தான் மனவுலகில் பெற்றிருக்க முடியும்.''

இந்த சூத்திரத்தின்படி பார்த்தாலும், புதுமைப்பித்தனது குடும்ப வாழ்க்கை 'எந்தக் கதியில் எந்த நியதியில்' சென்றது என்பதை அறிவிக்கக்கூடிய ஜீவன் கமலாம்பாள் ஒருத்திதான். ஆனல் கமலாம்பாளோ 'நான் அவரைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை' என்று கைவிரிக்கும்

போது, என்னைப் போன்ற நண்பன் - அதிலும், புதுமைப் பித்தன் சம்சார பந்தத்தோடு இல்லறம் நடத்திய காலத் தில் அதிகமாக அவரோடு பழகும் வாய்ப்புப் பெறாத நண் பன் - அந்த நியதியையோ கதியையோ தெரிந்துகொள்ள முடியாது; உங்களுக்கும் தெரிவிக்க இயலாது. போகட்டும்.

எனினும் புதுமைப்பித்தன் தமது மனைவியோடு எப் படிப் பழகினார், எவ்வளவு வாஞ்சையோடு இருந்தார் என் பதற்குச் சில சம்பவங்கள் உபசாந்தியாக இருக்கும்; ருசி கரமாகவும் இருக்கும். கமலாம்பாள் புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதி யிருக்கிறாள் :

"அவரோடு பேசிக்கொண் டிருந்தால் பொழுது போவதே தெரியாது. வெற்றிலைச் செல்லமும் கையுமாக அடுப்பங்கரையிலேயே வந்து உட்கார்ந்துவிடுவார். ஒரு சமயம் நண்பர்கள் வரவை எதிர்பார்ப்பார். 'இல்லை என்று விடு' என்பார். சிலசமயம் அவர் பேச்சைக் கேட்டு நான் வாசல் கதவைத்திறந்து 'இல்லை' என்பேன். உடனே உள்ளே இருந்துகொண்டு, 'இருக்கிறேன் சார்' என்று என்னைத் தலைகுனியும்படி செய்துவிடுவார்...

"எனக்கு வேண்டிய, பதம் பிரித்து எழுதியிருக்கும் புத்தகங்களை விலைகொடுத்து வாங்குவார். அவருக்கு எதி லெல்லாம் விருப்பம் இருக்கிறதோ அதையெல்லாம் நானும் விரும்பும்படி செய்வார். 'மனைவி என்றால் கணவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் அடிமை' என்ற மனப்பான்மை சிறி தளவுகூட அவரிடம் காண முடியாது. எனக்கு எவ்வ ளவோ சுதந்திரம் கொடுத்தார். 'வாழ்வில் தனக்கு ஒரு நியதி, மனைவிக்கு ஒரு நியதி' என்ற வித்தியாசம் அவரி டம் கிடையாது. கையில் பணமிருந்தால் தாராளமாகச் செலவு செய்வார். இல்லாதபோது இல்லையே என்று வருத்தப்படவும் மாட்டார். இந்த மனப்பான்மையைப் பார்க்கும்போது என்னால் சகிக்க முடியாது; 'இப்படிப் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்கிறீர்களே' என்பேன். 'நான் இருக்கும் போது நீ எதற்காக மண்டையை உடைத் கொள்ள வேண்டும்? நாளைக்குப் பார். எல்லாம் சரியாகி விடும்' என்பார்...

"இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தால் குடித்தனம் சீர்ப்பட்டாற் போலத்தான் என்று குடும்ப நிர்வாகத்தையும் நானே ஏற்றுக்கொண்டேன். சம்பளம் வாங்கி என் கையில் கொடுத்து விடுவார். அவருக்கு ஏதாவது வேண்டுமானால் என்னைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்வார்...

"ஒளிவு மறைவின்றி நாலு பேர் முன்பு வைத்துக்கூட அவர் என்னிடம் அன்பாகப் பேசிப் பழகுவார். இதைப் பார்க்கும் உறவினர்கள்கூட, 'இவ்வளவுக்கு அவன் அவளிடம் என்ன விசேஷத்தைக் கண்டான்?' என்று சொல்லிக் கொள்வார்கள்...

"ஒரு சமயம் அவர் தகப்பனாரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில், 'நீ பனைவிக்கு ரொம்ப Freedom கொடுக்கிறாய். அது நமது இந்து சமுதாயத்துக்கே, நம் குல ஆசாரத்துக்கே, கெடுதல்' என்று எழுதியிருந்தார். இதைப் பார்த்து விட்டு சகிக்க முடியாத வேதனை அடைந்தேன்.

" 'ஏன் இப்படி எழுதினார்கள்? எனக்குப் புரியவில்லையே!' என்றேன்.

" 'அட அசடே! நான் உன்னோடு Freeயாகப் பழகுகிறேன் அல்லவா? அது அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவுதான். அதற்காகவா இந்த வருத்தம்?' என்று எனக்குச் சமாதானம் சொல்வதோடு நிறுத்திக் கொள்ளக் கூடாதா? நான் எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டும் கேளாமல், தம் தகப்பனாருக்கே, 'உங்களுடைய அபிப்பிராயம் கிழவனை மணந்துகொள்ளும் பெண்களுக்குத்தான் சரி. நான் அப்படியில்லை. நான் பொம்மைக் கலியாணமும் பண்ணவில்லை...' என்று எழுதிவிட்டார். தம் மனத்துக்குச் சரியில்லை என்று தோன்றும் எந்த விஷயமானாலும் யாரானாலும் அவர் இப்படித்தான் பதில் சொல்வார். இது தான் அவர் பிறவிக் குணம்..."

புதுமைப்பித்தன் தினமணியில் வேலை பார்த்து வந்த காலம் அது. புதுமைப்பித்தனின் மனைவி கமலாம்பாள் ஊரிலிருந்தாள். வீடு தேடிக்கொண்டு அழைத்து வருவதாகப் புதுமைப்பித்தன் சொல்லியிருந்தார். வீடு கிடைத்த

பிறகும் என்ன காரணத்தினுலோ—வீணுகத் தன் மனைவி யும் வந்து கஷ்டப்படவேண்டாம் என்ற நினைப்பினுலோ என்னவோ—புதுமைப்பித்தன் 'வீடு கிடைக்கவில்லை; இப்போது வரவேண்டாம்' என்று மனைவியின் கடிதங் களுக்கெல்லாம் பதில் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். கமலாம் பாளுக்கும் கணவனைப் பிரிந்து இருக்க முடியவில்லை. அவரது சம்மதம் வரும் வரையில் பொறுமையும் இடங் கொடுக்கவில்லை. எனவே, கமலாம்பாள் 'நான் வருகிறேன். ஸ்டேஷனில் சந்திக்கவும்' என்று ஒரு தந்தியைக் கொடுத்து விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாள். மறுநாள் காலையில் எழும் பூரில் மூட்டை முடிச்சுகளோடு புதுக் குடித்தனத்துக்கு வேண்டிய தட்டுமுட்டுச் சாமான்களுடன் வந்திறங்கினுள். ஆனுல் ஸ்டேஷனில் புதுமைப்பித்தனைக் காணுேம்!

வேறு வழியின்றி கமலாம்பாள் ஒரு வண்டியமர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டாள். ஆனுல் எங்கே போவது? வீடு எங்கே? இது தெரியாத நிலை, கடைசியாக காலை எட்டு மணிக்கு தினமணி ஆபீஸ் முன்னுல் வந்து இறங்கினுள். மூட்டை முடிச்சுக்களையே துணையாக விட்டுவிட்டு வண் டிக்காரனும் போய்விட்டான். ஆபீஸோ பத்து மணிக்கு. நடுத்தெருவில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித் துக்கொண்டு நின்றுள், கமலாம்பாள். ஆபீஸ் பையன் வந்தான். கதவு திறந்தது. தகவல் கொடுக்க ஆளில்லை. போன் பண்ணிப் பார்த்தும் யாரும் தகவல் கொடுக்க இயலவில்லை.

கடைசியில் புதுமைப்பித்தனே பத்து மணிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

"நடுத்தெருவில் விட்டு விட்டீர்களே. இது என் தலை விதியா?" என்றுள் மனைவி.

"தந்தி கொடுக்காமல் ஏன் புறப்பட்டாய்?" என்றுர் கணவன்.

"கொடுத்தேனே!"

பிறகுதான் தந்தி கிடைக்காத செய்தியும், அதனுல் ஏற்பட்ட அல்லல்களும் வெளியாயின. புதுமைப்பித்தன்

ஆபீஸில் கேட்டார். 'என் பெண்டாட்டி தெருவில் நிற்பதா?' என்று குதித்தார். கடைசியில் அது யார் பிசகும் இல்லே, தன் பிசகுதான் என்பதை உணர்ந்தார், புதுமைப் பித்தன்.

புதுமைப்பித்தனும் கமலாம்பாளும் கணவன் மனேவியாகச் சுமார் பதினேந்து வருஷகாலம் வாழ்ந்து வந்தார்கள். என்றாலும் இந்தப் பதினேந்து பதினறு வருஷ காலத்தில் கமலாம்பாள் புதுமைப்பித்தனே விட்டுப் பிரிந்து பிரசவத்துக்காகவும், ஓய்வுக்காகவும் பல தடவை திருவனந்தபுரம் சென்றதுண்டு. ஊருக்குப் போன மனேவியை லகுவில் போய் அழைத்து வரமாட்டார் புதுமைப்பித்தன். தமது கஷ்டங்களில் தமது மனேவிக்கும் பங்கு கொடுத்துக் கஷ்டப் படுத்த வேண்டாம் என்ற எண்ணமே இதற்குக் காரணம். அவரது மனேவி அவரிடம் எவ்வளவோ கோபித்துக் கொண்டாலும் அதை லகுவில் சமாளித்துச் சிரிக்க வைத்துவிடுவார், புதுமைப்பித்தன். அதற்கு ஒரு உதாரணமாக விளங்குவது பின்வரும் கடிதம். புதுமைப் பித்தன் ஊரிலிருந்த தம் மனேவிக்கு 1943-ல் எழுதிய கடிதம் இது:

"...நேற்று ஸ்டாம்பு ஒட்டாமல் நீ அனுப்பிய கடிதம் வந்தது. போடு போடு என்று பொரித்துத் தீர்த்து விட்டாய். உனக்கு நான் பணம் அனுப்புகிறேன் என்ற தவணே தவறினல் அதற்கு நான் குற்றவாளியா? கொடுக்கிறவனிடமிருந்து வந்தால் அது உன்னிடம் பறந்து கொண்டு ஓடி வராதா? நீ இன்னும் சிறுபிள்ளே மாதிரி 'டூ' போடுவதில் கெட்டிக்காரி என்பது தவிர வேறு ஒன்றுமில்லே. ஸ்ரீ...கடிதம் கொண்டுவரும்போதே எனக்குப் பணம் வரவேண்டிய நிலேமையிலிருந்தது. அதனுல்தான் பணத்துடன் கடிதம் எழுதினல் உனக்கு ஏமாற்றமும் கசப்பும் கொஞ்சம் குறையுமே என்றிருந்தேன். அதற்குள் அங்கிருந்து 'டக்'கென்று குண்டு போட்டமாதிரி ஸ்டாம்பு இல்லாத கடிதம் அனுப்பினய். அந்தக் கடிதம் வந்தபோது ஆபீஸில் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் 'ஊடலோ' என்று சிரித்தார்கள். நானும் சிரித்துக் கொண்டேன். எனக்கு உன்னுடைய கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன் சிரிப்புத்தான்

வந்தது; கோபம் வரவில்லை. உனக்கு மூக்குக்கு மேல் கோபம் வந்தால் அப்புறம் எதிராளியை ஓட ஓட விரட்டு வாய். அப்புறம் 'விரட்டினேனே விரட்டினேனே' என்று சங்கடப் படுவாய். உன் குணம் பூராவும் எனக்கு மனப் பாடம். என்னுடைய பொறுமை மெத்தனமாக நான் நடந்து கொள்வதாக உன்னை நினைக்கும்படிச் செய்துவிடு கிறது. அதிலிருந்து ஒரு கோபம். அப்புறம் ஒரு ரோஷம். அப்புறம் பழைய கதைகள் ஒன்றுக்குப்பத்தாக, பெரிசாக மனக்கண்களுக்குத் தெரியும். உடனே பேனாவைத் தூக்க வேண்டியது. மனசில் முதலில் என்ன தோன்றுகிறதோ அதை எழுதித் தீர்த்து விடுவாய். இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்த பிறகு உன் முகம் எப்படி இருக்கும் என்று நினைக்க வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கிறது. ஓங்கி அடிப் பதற்குக் கை விசையாக வரும்போது விலகிவிட்டால் எப் படியோ அப்படித்தான். இன்னும் சிறு குழந்தை மாதிரி வீண் சந்தேகங்கள் பட்டுக்கொண் டிருக்காதே. வேறு என்னத்தைச் சொல்ல? 'சிறு பிள்ளை, சிறு பிள்ளை' என்று உன் முகத்தில் முத்தமிடத்தான் வேண்டும். நான் கொஞ்சநாள் கடிதம் எழுதாமலிருந்ததைப் பெரிய குற்ற மாகப் பாவிக்கிறாய். பணத்துக்காக நான் ஏற்பாடு செய் யும்போது, ஒவ்வொருவனும் 'இன்று, நாளை' என்று தவணை சொல்லும்போது அதை எதிர்பார்த்துச் சற்று ஏமாற்றம் ஏற்பட்டது. இந்த நாளில் நான் அடைந்த ஏமாற்றங்களையெல்லாம் ஒன்றரையணா தபால் செலவில் உனக்குப் பார்ஸல் பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் உனக்கும் ஏமாற்றம். என் வார்த்தையே இப்படித்தான் என்று எழுதுவாய். பண விஷயத்தைப் பற்றிக் காரியம் கைகூடி னதும் எழுதலாம் என்று நினைத்து மற்றக் காரியங்களை மட்டும் எழுதினாலோ, 'நான் எழுதுகிற கடுதாசியைப் படிப்பதுண்டா? பணமில்லை என்று எழுதுகிறேன். பதில் ஏன் இல்லை? உங்களுக்கு அங்கே என்ன? ஆ - ஊ' என்று சொல்லுவாய். பணம் உனக்கு அனுப்பாதவரை நான் எந்தமாதிரி உனக்கு எழுதினாலும் உன்னிடமிருந்து பதில் எப்படி வரும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஏன் என்றால் நானும் உன் போன்ற நிலையிலிருந்தால் கோபம் கோபமா கத்தான் வரும். தவணை சொல்லுகிறவனைக் கண்டு எனக்

குக் கோபம் வரத்தான் செய்கிறது. உனக்குக் கோபப் பட உரிமையுண்டு. நான் அப்படி அவனிடம் செய்ய முடியுமா? அது செல்லாத இடத்தில் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். அந்த மாதிரி நான் பொறுத்துக் கொண்டுதான் வருகிறேன். ஆனால் நீதான் நாளுக்குநாள் சின்னக் குழந்தையாகி வருகிறாயே ஒழிய வளர்ச்சி தென் படவில்லை. நீ என்னதான் கோபப்பட்டுக் கொண்டிருந் தாலும் எப்படியோ முக்கித் தக்கி உனக்கு ஏற்படுகிற கோபம் முடிகிறதில்தான் எனக்குச் சந்தோஷம். காலைக் காலைப் போட்டு உதைத்துக் கொண்டு முகத்தில் துப்பிக் கிள்ளித் துள்ளி மறியும் ஒரு குழந்தையை மடியில் இருத்தி அமுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு முத்தமிடுகின்ற சுகம் அதில் இருக்கிறது. என்ன மாதிரி நீ கோபப்பட்டாலும் அது அந்த நிமிஷத்துடன் போச்சு......''

* * *

புதுமைப்பித்தனுக்குக் குழந்தைகள் என்றால் மிகுந்த பிரியம். குழந்தைகளின்மீது அவருக்குள்ள ஈடு பாடும் ஆனந்தமும் அளவிட முடியாது. புதுமைப் பித்தன் குழந்தைகளிடம் எவ்வளவு தூரம் ஈடுபட்டிருந் தார் என்பதை அவரது கதைகளில் வரும் குழந்தைப் பாத்திரங்கள்—குறிப்பாக 'சிற்றன்னை' என்னும் நூலி லும், 'கடவுளும் கந்தசாமிப் பிள்ளையும்' என்ற கதையி லும் வரும் குழந்தைப் பாத்திரங்கள்—மூலம் நாம் ஓரளவு தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் குழந்தைகளிடம் இத் தனை ஆர்வம் காட்டும் புதுமைப்பித்தன் தமது வாழ்க்கை யில் பெற்று வளர்த்துச் சீராட்டிய குழந்தைகளைவிட, பெரியாழ்வார் கண்ணனைப் பாசுரங்களால் சீராட்டிய மாதிரி, கதைகளிலே சீராட்டிய குழந்தைகள்தான் அதி கம் எனச் சொல்ல வேண்டும். புதுமைப்பித்தன் இன்று விட்டுச் சென்றிருக்கும் ஒரே குழந்தை தினகரி என்ற பெண் குழந்தை. ஆனால் அவருக்கு தினகரி பிறப்பதற்கு முன்பு ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு வாரிசுகள் பிறந்த போதிலும் பிறந்த சிறிது காலத்திலேயே அவை மறைந்து விட்டன.

புதுமைப்பித்தன் தமது தலைக்குழந்தை இறந்துபோன சமயத்தில் ஊருக்குக்கூடப் போக முடியாத நிலைமையி லிருந்தார்; பணக் கஷ்டம்தான். அதுபற்றி அவர் என் னிடம் ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்.

'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' வெளிவந்த காலம். அப் போது அவரது குழந்தை தவறிவிட்டது. குழந்தையைப் போய்ப் பார்க்கக்கூட அவரிடம் பணவசதி இல்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தமது புத்தகத்தை வெளியிட்ட பதிப்பா சிரியரிடம் புதுமைப்பித்தன் பணம் கேட்டார், பதில், வெறும் கைவிரிப்பு. அதே பதிப்பாசிரியர் பின்னொரு தடவை புதுமைப்பித்தனை அணுகி ஒரு உதவி கோரினார். கம்பெனியில் தமக்குள்ள பற்று வரவுக் கணக்கில் துண்டு விழுவதைச் சரிக்கட்டுவதற்காக புதுமைப்பித்தனிடம் ஒரு நூலின் உரிமையைக் கேட்டார். புதுமைப்பித்தன் அதன்படி ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத் தார். அதன் பின்னர் வேறொரு சமயம் அதே பதிப்பா சிரியர் புதுமைப்பித்தனிடம் பண உதவி பெறுவதற்காக வந்தார். அப்போது புதுமைப்பித்தனுக்குப் பெருங்கோபம் வந்துவிட்டது.

அவர் சொன்ன பதில் இதுதான்:

"உம்மால் என் பிள்ளையைக் கொன்றேன்.

உமக்காக என் புத்தகத்தைக் கொன்றேன்.

உமக்காக நான் என்னையே கொன்று கொள்ளத் தயாராயில்லை!"

இன்று புதுமைப்பித்தன் கமலாம்பாளுக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கும் ஒரு சொத்தான தினகரி சித்திரை வருஷப் பிறப்பன்று பிறந்தாள். அவள் பிறந்தது 1946-ம் வருஷம். அந்தச் சமயத்தில்தான் அவர் சினிமாத் துறையில் பிர வேசித்திருந்தார். 'பிள்ளை பிறந்திருக்கிறது' என்ற தந்தி கிடைத்தபோது நான் அவருடன் இருந்தேன். புதுமைப் பித்தனுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்! ஏராளமான சாமான் களும், பந்து முதலிய விளையாட்டுப் பொருள்களும் வாங் கிக் கொண்டு அன்றிரவே குழந்தையைப் பார்க்கப் புறப்

பட்டுப்போனர். இந்தப் பிரசவம் சுகப் பிரசவமா யிருக்குமா என்ற கவலை அவருக்கு ரொம்ப நாட்களாக இருந்ததுண்டு. எனவே தந்தி கிடைத்து ஊருக்குக் கிளம்பிய போது குழந்தை பிறந்தது என்பதில் ஒரு சந்தோஷம்; தாயும் சேயும் சௌக்கியமா யிருக்கிருர்களா என்பதை அறியாத ஒரு ஆதங்கம். புதுமைப்பித்தன் தமது குழந்தையைப் பார்ப்பதற்காக திருவனந்தபுரத்துக்கு, தம் மாமியார் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். குழந்தையைக் கண்ட உற்சாகத்தில் அவர் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர்:

"...நீளமான கடுதாசி எழுதவேண்டும் என்று மனசு வளைகிறது. உடம்புதான் வளையமாட்டேன் என்கிறது. சாப்பிடும்போ தெல்லாம் உன்னை நினைத்துக்கொண்டு தான் சாப்பிடுகிறேன். எப்படித்தான் ஒன்ருகக் கட்டிப் புரண்டாலும் வாயும் வயிறும் வேறுதானே! நேற்று மாலையிலிருந்து நான் கம்யூனிஸ்ட் ராஜாங்க ஏற்பாட்டுக்கு விரோதி. ஏனென்ருல், மாமியார் வீடு என்கிற ஒரு **Institution** அதில் இருக்க முடியாதல்லவா? வெகுதூரம் நொடித்து வதங்கி யாத்திரை செய்துவிட்டு வந்தவனுக்கு வென்னீரும் சாப்பாடும் பரமபதமாகத் தோன்றும். அதை மாமியார் வீடுதான் அக்கறையோடு செய்யும். என்ன, தாயார் வீட்டை மறந்துவிட்டாயா என்று கேட்காதே, தாயார் வீடு பெயலுக்கு இந்த மாதிரி கவனிக்கிற விவகாரமாக இருந்தால், தாயார் மகனைச் செல்லப் பிள்ளையாக நடத்தி ஒன்றுக்கும் ஆகாமல் அடித்து விடுவாள். தாயார் மடி கவலையைப் போக்கலாம். மாமியார் வீடு உடம்பு வலியைப் போக்கி, பூலோகத்தில் தீமைக்கு இடம் எப்படி இருக்க முடியும் என்று நினைக்கப் பண்ணுகிறது. அது தான் மாமியார் வீடு...

"இங்கே உள்ள காரியங்களைப் பற்றி எழுதாமல் கதை வளர்த்தால் உனக்கு நியாயமான கோபம் வரத் தானே செய்யும்! பிரசவம் நான் பயந்து கொண்டிருந்ததற்கு எல்லாம் மாருக, ரொம்ப சுகப்பிரசவம். குழந்தை சவுக்கியம், காச்சு காச்சு என்று கத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுதுதான் ஆஸ்பத்திரியில் விட்டுவிட்டு,

வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன். இப்பொழுது உனக்கு அடுத்த படி குழந்தைதான் மனசைக் கவ்வுகிறது...''

புதுமைப்பித்தனுக்கு தமது மகள் தினகரியின் மீது மிகுந்த பிரியம். தினகரியின் மீது அவர் எவ்வளவு பிரியம் கொண்டிருந்தார் என்பதை அவர் புறுவில் காச நோயால் அல்லற் பட்டபோது எழுதிய சில கடிதங்களே நன்கு கூறும். பின்வரும் கடிதப் பகுதிகள் அவர் தம் மனைவிக்கு எழுதியவற்றில் காணப் படுபவை:

''என்னைப் பற்றி நீ பயங்கொண்டு கிடப்பதைப் போல கவலைப்படும் படியாக இல்லை... தினகரியைக் கவனி. பெரும் விதியைப் பற்றி யோசிப்பதை நம்மோடு வைத்துக் கொண்டு அவளுடைய உடம்பைக் கவனி... அவளுக்காக வாங்கிய சாமான்கள் கட்டிலுக்குக் கீழே இருக்கிறது. நாளைக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்கிறேன். சில பொம்மை வாங்க உத்தேசம்...

''...அன்பு கண்மூடித்தனமாக இருப்பது விவேகம் அல்ல. நீ என் பக்கத்தில் இருப்பதானல் குழந்தையை உத்தேசித்தாவது நீ ஜாக்கிரதையுடன் இருக்கவேண்டும். நான் சாகிறேன், பிழைக்கிறேன். அது விதிபோல. ஆனல் அதற்காக ஒன்றுமறியாத ஜீவனையும் என் நோயைக் கொடுத்து அவஸ்தைப் படுத்துவதா? யோசித்துப் பார். அன்பு அறிவோடு சேர்ந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் விபரீதம்தான்...

''தினகரிக்கு எனது புதுவருஷப் பொய்முத்தம். அவள்கதி இப்படியாகும் என்று கனவிலும் நினைக்கவில்லை...

''தினகரிக் குட்டி என்னைத் தேடுகிருளா? சாயங்காலத்தில் அவளை வெளியே எடுத்துப் போகிருயா? அல்லது அழ விடுகிருயா? ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அவள் என் கண் முன்பு நிற்கிருள். இங்கு வந்தீர்களானல் என் கவலை தீரும்...''

புதுமைப்பித்தன் தமது அந்திம காலத்தில் திருவனந்தபுரத்துக்கு நோயின் கொடுமையையும் பாராது

தன்னந் தனியாகப் புறப்பட்டு வந்ததும், தினகரியைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஒரே ஆவலோடுதான். தினகரியின் மீது அவருக்கிருந்த பாசம் அளவு கடந்தது. அதனல்தான் தம்மை இளவயதில் விட்டுப் பிரிந்த தாயின் பெயரை, பர்வதகுமாரி என்ற பெயரை, தினகரிக்குச் சூட்டியிருந்தார், புதுமைப்பித்தன். விடிவுகாலம் பிறந்து விட்டது என்று புதுமைப்பித்தன் கருதிய அந்த நாளில் தினகரி பிறந்ததால் அவருக்கு அவள்மீது ஒரே பிரியம். தாம் ஆரம்பித்து நடத்த முயன்ற சினிமா முயற்சிக்கும் கூட பர்வதகுமாரி என்ற பெயரையே சூட்டியிருந்தார்.

புதுமைப்பித்தன் தினகரியின் மீது இத்தனை வாஞ்சை கொள்வதற்கு அவருக்குக் குழந்தைகள் மீதுள்ள ஈடுபாடு மாத்திரம் காரணமல்ல. இதற்குமுன் அவருக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தும், அவற்ருேடு கொஞ்சிக் குலவக் கொடுத்துவைக்க வில்லை. 'ஆசைக்கு என்று காலம் தப்பிப் பிறந்த கருவேப்பிலைக் கொழுந்து!' என்று கந்தசாமிப் பிள்ளை கடவுளிடம் தமது குழந்தையை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிருரே, அந்த மாதிரியான கருவேப்பிலைக் கொழுந்துதான் தினகரி. புதுமைப்பித்தன் தினகரிதான் தமக்குக் கடைசிக் குழந்தையாக, ஒரே குழந்தையாக, இருப்பாள் என எண்ணினுர். அதனல்தான் அவர் ஒருமுறை தம் புத்திரியை ஒரு நண்பருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும்போது, "தினகரி இருக்காளே, அவள் வழிச்சுவிட்ட தோசை மாதிரி. புரியலையா? தோசை சுடும்போது கடைசியிலே தண்ணி விட்டுக் கழுவி கடைசி மாவையும் தோசையாகச் சுடுவாஹ. எனக்குப் பிறந்ததெல்லாம் தவறிப் போச்சு. இது என் கடைசிக் காலத்திலே வந்தது. அதனுலேதான் வழிச்சு ஊத்தின தோசைன்னேன்..." என்று குறிப்பிட்டார். "அவளுக்கு என்ன வயது" என்று அதே நண்பர் கேட்டபோது, "அவளுக்கா? அவளுக்கு வயசே கிடையாது. அவள் அறிவை வைத்துப் பார்த்தால் எனக்கு அவள் அம்மைப் பிராயம்" என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார், புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தன் நினைத்த மாதிரியே தினகரிதான் அவரது கடைசிக் குழந்தையாக, ஒரே வாரிசாக, நிலைத்து விட்டாள்; எமனும் அவரது எண்ணத்தை ஊர்ஜிதப் படுத்துவதுபோல் தினகரி பிறந்த இரண்டாவது வருஷத் திலேயே அவரைக் கொண்டுபோய் விட்டான்!

அத்தியாயம் 19.

"சோவி"

புதுமைப்பித்தனை பெரும்பாலான வாசகர்கள் அவரது கதைகளின் மூலமே அறிந்திருக்கிருர்கள். அவர் எப்படி இருந்தார், ஆள் எப்படிப்பட்டவர் என்பதைப் பலர் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். அவரது இதயத்தைக் கதைகளிலே கண்டு களித்த வாசகர்கள் பலருக்கு,நேரிலும் அவர் எப்படி இருந்தார் என்பதை அறிய ஆவல் எழுவது தர்ம விரோதமல்ல. எனக்கு ஒரு காலத்தில் அந்தமாதிரி ஆவல் எழுந்ததுண்டு. எனவே இந்தப் பகுதியில் புதுமைப் பித்தன் எப்படி இருந்தார், எப்படிப் பழகினர், அவரது குணநலங்களும் குணதோஷங்களும் என்ன என்பதை ஓரளவு கூறுவதே என் முயற்சி.

புதுமைப்பித்தன் நிதானமான உயரமுள்ளவர். சுமார் ஐந்தே முக்கால் அடி உயர மிருப்பார். ஆனல் உயரத்துக் குத்தக்கபடி உடம்பில் சதைப்பிடிப்புக்கிடையாது. மிகவும் ஒல்லியான சரீரம். தொளதொளத்துத் தொங்கும் வெள்ளைக் கதர் ஜிப்பாதான் அவரது உடலின் 'ஒட்டெலி'த் தன்மையை மூடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கும். ஒடிசலான, கீரைத்தண்டுபோல் மெலிந்த உடல். தலைமயிரை அதிக மாக வளர்த்துப் பின்புறமாகச் சீவி விட்டிருப்பார். ஆனல் அவர் தலைமயிரைச் சீவிவிட்ட சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அது கலைந்துபோய்விடும். அவரது தலைமயிர் குத்திட்டுச் சிலிர்த்து நிற்கும் முரட்டு ரோமம் அல்ல, தொய்வும் மென்மையும் பொருந்திய பிள்ளைமுடிதான். இருந்தாலும் அவர் தாமே தன் தலைமயிரைக் கலைத்து விட்டுக் கொள்

வார். மெலிந்து பிஞ்சாய் இருக்கும் தமது கைவிரல்களால் அடிக்கடி தலைமயிரைப் பின்னுக்கிக் கோதிவிட்டுக்கொள் வார் எனவே அவரது கிராப் வரிசை குலைந்து தொள தொளத்துச் சரிந்து கிடக்கும். அதில் இங்கும் அங்குமாக வெள்ளிய நரை லேசாகப் புரையோடிப் போயிருக்கும். அகலமான நெற்றி; எனினும் பாளம் பிளந்த கரிசல் காட் டைப்போல் நெற்றியில் கீறல் விழுந்த மாதிரிச் சுருக்கங்கள் படிந்திருக்கும். அவரது கண்கள் கடலாழத்தின் மடியிலே கிடந்து புரளும் முத்துக்களைப்போல் ஆழக் குழிக்குள் அமிழ்ந்து கிடந்து ஒளிவீசும் கண்கள். கண்களிலே ஏதோ ஒரு ஏக்கம் கலந்த வெறி தெறிப்பதுபோல் தோன்றும்; லேசாகக் கிழடு தட்டிப்போன பிரமை தட்டுப் படும். அவரது கண்களை 'போரிஸ் கார்லோவ்' கண்கள் என்று சொல்லவேண்டும்; போரிஸ் கார்லோவின் கண்கள் எப்படி இருக்கும் என்று தெரியாவிட்டால், புதுமைப்பித்தன் மொழிபெயர்த்துள்ள 'பிரேத மனிதன்' என்ற புத்தகத் தின் அட்டைப் படத்தில் உள்ளதைப் போல், ஆனால் கொஞ்சம் அமித ஒளி நிறைந்த கண்கள் என்று சொல்ல லாம். கண்களிலே தீராத ஏக்கமும் பித்தமும் ஒளியும் தீக்ஷண்யமும் நிறைந்திருக்கும். சில பேருடைய கண்களை எவ்வளவு நேரமானாலும் கண்கூசாமல் பார்த்துக் கொண் டிருக்கலாம். புதுமைப்பித்தனின் கண்களை அப்படிப் பார்க்க முடியாது. அதன் பார்வை பார்க்கிறவர்களின் கண்களைச் சீக்கிரம் உறுத்தி விடும். அவரது மூக்கு சிறி தளவு ஏந்திவிட்டாற்போல் நிமிர்ந்து தோன்றும். அவரது பற்கள் மிகவும் பெரியவை. வெற்றிலைக் காவியேறிக் கறுத் துப் போகாவிட்டாலும், பளபளப்பு இழந்து மஞ்சள் பாரித்திருக்கும் பெரிய பற்கள் 'எனக்குப் பல் முளைத்த மாதிரி, (மாவிலைகள்) கோணல் மாணலாகத் தொங்கின' என்று அவர் 'விநாயக சதுர்த்தி' என்ற கதையில் எழுதி யிருக்கிறாரே, அதை நீங்கள் நம்பிவிடக் கூடாது. மாவிலை களைப்போல் வெளியே தெரியும் நீண்ட பற்கள்தான்; என் றாலும் கோணல்மாணலாக இராது. அவரது உதடுகள் பெரியவை. கீழுதடு மிகவும் தடித்துப்போன உதடு. அதிலும் வெற்றிலையைப் போட்டுப் போட்டு கீழுதடு மேலும் தடிப்பேறி, ஓரளவு சரிந்து தொங்குவதுபோலிருக்

கும். எனவே வாயின் முன்வரிசைப் பற்கள் அநேகமாக வெளியே தெரிந்த வண்ணமே இருக்கும். நெஞ்சு பிரம்புக் கூடை மாதிரி சதைப் பற்றற்று கூடாடிப்போய் தட்டையாக இருக்கும். கைகால்கள் எல்லாம் மிகவும் ஒல்லியாகி, வயதுக்கு மீறிய முதுமை தட்டித் தோன்றும்.

புதுமைப்பித்தன் பேசும்போது தலையை ஆட்டியாட்டிப் பேசுவார். எதிரிலுள்ளவர்கள் பேசும்போதும் அந்தத் தலையாட்டம் நிற்காது. ஊமைக் கனவு கண்டு தலையை ஆட்டிக்கொண்டேயிருக்கும் ஒருவனைப்போல் இருக்கும், அவரது தலையசைப்பு. தலையசைப்போடு அடிக்கடி தலைமயிரையும் கோதிவிட்டுக் கொள்வார். அவரது வாயில் எப்போதும் சிரிப்பும் சிவப்புமாகவே இருக்கும். வெற்றிலையைப் போட்டு அண்ணாந்து இருந்து கொண்டு கடகடவென்று சிரிப்பார். அவரது சிரிப்பு பொய்ச் சிரிப்பல்ல. மனந்திறந்த பிள்ளைச் சிரிப்பு. எனினும் புதிதாகக் கேட்பவனுக்கு ஒரு கணம் எரிச்சலையோ, அருவருப்பையோ தரும் பேய்ச் சிரிப்பு. வெடிக்க வெடிக்கச் சிரிப்பார். அவரது சிரிப்பு சில நாசூக்கான மேனா மினுக்கிப் பேர்வழிகளுக்குக் காட்டுத்தனமான காரியமாகக்கூடத் தோன்றும். அவரது சிரிப்பு வெறும் மகிழ்ச்சியின் அறிகுறியாக மட்டும் விளங்குவதில்லை. சமயங்களில் தம்முடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் எதிர் நபரின் அறிவை அளந்து பார்க்கும் அளவு கோலாகவும், எதிரி விடுத்த கேள்விக்கு என்ன பதில் அளிப்பது என்பதை, அடுத்துச் சிந்திக்கும் முயற்சியை வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல் மறைக்கும் திரையாகவும் பயன்படும்.

பேச்சு—பேச்சு—பேச்சு—எப்போது பார்த்தாலும் அவர் பேச்சிலே சளைக்கமாட்டார். தலைக்குமேல் எழுத்து வேலைகளோ இதர வேலைகளோ இருந்தாலும்கூடப் பேச்சுக்குமட்டும் பின்வாங்கமாட்டார். சில சமயங்களில் அவருக்குப் புகையிலைக் கமறலாலோ, அதிகப் பேச்சினாலோ தொண்டை கமறலெடுத்து, இருமலும் புகைச்சலும் எழும்பி, கண்விழியில் நீர் பிதுங்கும். அப்படியிருந்தாலும் கூட, இருமல் நின்ற பிறகு ஒரு மடக்குத் தண்ணீர் குடிப்பார். வெற்றிலை போடுவார். மீண்டும் பேச்

சைத் தொடங்கி விடுவார். அவரோடு பேசிக்கொண் டிருப்பது என்பது ஒரு தனி இன்பம். ஏனெனில் அவருடன் பேசும்போது அடிக்கடி வயிறு குலுங்கும்படி நாமும் சிரிக்க ஆரம்பிப்போம். சுவாரசியமான பேச்சாளி. பேசுவதற்கு இதுதான் விஷயம் என்ற நியதி அவரிடம் கிடையாது. பழைய இலக்கியம், புதிய இலக்கியம், சங்கீதம் சோதிடம், சித்தவைத்தியம், சித்தர் பாட்டுக்கள், திருமந்திரம், கம்பராமாயணம், காம சம்பந்தமான இலக்கியங்கள், விவகாரங்கள், ஊர்வம்பு—எதைப் பற்றித்தான் பேசுவது என்பதில்லை. ஒன்றுமற்ற விவகாரத்தைப் பேசினாலும் வாய் ஓயாமல் பேசுவார். அதே மாதிரி, கேட்கிறவர்களின் தலையே கிறுகிறுத்துப் போகும்படி மிகவும் நுண்மையான அபூர்வமான விஷயங்களையும் தத்துவங்களையும் பற்றியும் அவர் பேசுவார். ஒரு தடவை ஐன்ஸ்டீனின் உறவு நிலைத் தத்துவத்தைப் பற்றி என்னிடம் பேசியது எனக்கு இன்னும் ஞாபகமிருக்கிறது. அவருக்கு எல்லா விஷயங்களும் தெரியுமோ இல்லையோ—ஆனால், கேட்கிறவர்களிடம் ஆணித்தரமாக, அறைந்தாற் போலத் தான் பேசுவார். சோதிடம், வைத்தியம் முதலிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசும்போது அவருக்கு அதில் மிகுந்த பரிசயமும் நம்பிக்கையும் இருப்பது போலத் தோன்றும். ஒருவனுடைய ஜாதகத்தையே கேந்திர பாத்திரமாகக் கொண்டு ஒரு நாவல் எழுதவேண்டும் என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அதற்காகத் தமது கதாநாயகனின் வாழ்க்கையைத் தாம் எப்படி எப்படி எழுதத் தீர்மானித்திருந்தாரோ, அதற்கு ஏற்றபடி அவனது ஜாதகமும் இருக்கவேண்டும் என்று கருதி, ஒரு சோதிடரிடம் பொய்யான ஜாதகக் குறிப்பு ஒன்று கூடத் தயார் செய்யச் சொல்லியிருந்தார். இதையெல்லாம் காண்பவர்கள் அவருக்குச் சோதிடத்தில், வைத்தியத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது என்றே நினைக்கக்கூடும். ஆனால், உண்மையில் அவருக்கு அதில் நம்பிக்கையும் ஈடுபாடும் இருந்ததா என்பது அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய என் போன்றவர்களுக்கே அன்றும் தெரியவில்லை; இன்றும் தெரியாது.

அவரோடு பேசும்போது அவரைப் பேச விட்டுவிட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதுதான் நல்லது. எதிராளி

ஏதாவது குறுக்கிட்டு வேறு விஷயத்தைப் பேசினுல், உடனே தம் பேச்சை நிறுத்திவிடுவார். அவர்கள் அப்படிக் குறுக்கிட்டுப் பேசுவதைக் கேட்டு வருத்தப்பட மாட்டார். அவர்கள் சொல்லும் விஷயத்தையும் கவனித்துக் கேட்பார். குறுக்கிட்டவர் பேசி முடிந்த பிறகு, தாம் பேசிக் கொண்டிருந்த விஷயத்தை அப்படியே விட்டுவிடுவார்; மீண்டும் விட்ட இடத்தில் தொட்டுப் பிடித்துப் பேசும் வழக்கம் அவரிடம் கிடையாது. அதைப் பற்றி எதிராளி நினைவுறுத்தினுலன்றி அதைப் பற்றிப் பேச மாட்டார்; நினைவுறுத்தியும்கூட, சமயங்களில் அந்தப் பேச்சை அந்தரத்தில் விட்டதோடு நின்று விடுவார். இந்தக் குணத்தை உணராத சிலர் அவரிடம் திடீரென்று தங்களது ஞானவிலாசத்தைக் காட்டிக்கொள்ள எண்ணி குறுக்கிட்டுப் பேசி, எத்தனையோ அருமையான விஷயங்களைப் பேசி முடிக்கவிடாதபடி, அந்த விஷயங்களைத் திரிசங்கு நிலைக்கு ஆளாக்கியிருக்கிறுர்கள். அவரது பேச்சு வெறும் பேச்சாகவே இருப்பதில்லை. எதைப் பற்றிப் பேசினுலும் மின்னல்வெட்டைப் போல் அபூர்வமான உண்மைகளும், ஆழ்ந்த மேதா விலாசமும், சிறந்த ஹாஸ்யமும் புரண்டு புரண்டு வரும்.

பேசும்போது அவர் ஆங்கிலம் கலந்துதான் பேசுவார். ஆனுல் அவர் பேசுகின்ற தமிழ் அசல் திருநெல்வேலித் தமிழாகவே இருக்கும். அநேகமாக ஊர்விட்டு ஊர்வந்து ‘மெட்ராஸில்’ பழகிப் போனவர்களுக்கு, சென்னைத் தமிழ் முழுக்கமுழுக்கப் படியாவிட்டாலும், ஓரளவேனும் அதன் சாயை படிந்து போவதுண்டு. ஆனுல் புதுமைப்பித்தன் திருநெல்வேலியை விட்டு, சென்னைக்கு வந்த பிறகும் அவர் திருநெல்வேலித் தமிழிலேயே, திருநெல்வேலிப் பண்போடு பேசுவார். ‘ராசா’, ‘அவுஹ’, ‘வந்தாஹ’, ‘மேசை’ — இதுபோன்ற திருநெல்வேலி உச்சரிப்பே அவரது பேச்சில் ஒலிக்கும். அடிக்கடி ‘விவகாரம்’, ‘இருக்கு’, ‘Position’ முதலிய சில வார்த்தைகள் அவரது பேச்சில் தலைகாட்டிக் கொண்டே யிருக்கும்.

அவர் நடப்பது ஒரு தினுசாக இருக்கும். மெதுவாகத் தான் நடப்பார். இருந்தாலும் பட்டத்தார் கட்டியவன்

மாதிரி காலே அகட்டி முன்னே இழுத்துப் போட்டு, ஓரளவு முன்புறமாகக் குனிந்தவாறே, முட்டப்போகிற கிடாவைப் போல் பாய்ந்து பாய்ந்து நடப்பார். அநேகமாக ரோட்டில் நடந்து செல்லும்போது வேட்டியை மடித்து, திருநெல்வேலிக்காரன் மாதிரி முழங்காலுக்குமேல் கட்டிக் கொள்வார். எதிரே யாராவது நண்பர் வந்தால், அட்டகாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, தமது ஒல்லிக் கைகளைப் பட்டென்று ஒன்று கூட்டி நமஸ்காரம் செய்வார். எங்கு சென்றாலும் எங்கு உட்கார்ந்தாலும் அவர் உட்காருவது ஆசனத்தைப் பொறுத்ததல்ல. வீட்டிலே தரையிலே தாழம்பாய் விரித்து உட்கார்ந்திருந்தாலும் சரி, ஹோட்டலில் அல்லது ஆபீஸில் அல்லது நண்பர்கள் வீட்டில் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தாலும் சரி, அவர் சம்மணம் கூட்டி சட்டமாகத்தான் உட்கார்ந்து பேசுவார். நாற்காலியும் தரையும் அவருக்கு இது விஷயத்தில் ஒன்று போலத் தான் பயன்படும்.

புதுமைப்பித்தன் இரவு எவ்வளவு நேரம் கண் விழித்தாலும் சரி, அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிடுவார். இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருதரம் காலையில் எழுந்தவுடனேயே முதல் சோலியாக க்ஷவரம் செய்துகொள்வார். பிறகு பல் தேய்க்கச் சென்றால் அவருக்குச் சுமார் அரைமணி நேரம் பிடிக்கும். டூத் பேஸ்ட்; இல்லையென்றால் கருவேலம் பற்பொடி எதையாவது வைத்துப் பல்லை விளக்கி விளக்கி, வெற்றிலைக் காவியைப் போக்க முனைவார். பிறகு தென்னம் ஈர்க்கியைக் கொண்டு நாக்கை வழித்து விடுவார். அது ஒரு பயங்கரமான காட்சி. ஓங்கரிப்பும் வறட்டும் வாந்தியும் இருமலும் கிளம்பும்; கண்விழி பிதுங்கி நீர் தெறிக்கும். என்றாலும் பல் தேய்ப்பது என்பது அவரைப் பொறுத்தவரையில் அப்படிப்பட்ட காரியம். பிறகு குளிக்கப் போவதற்கு முன்னால், ஏதாவது மூலிகைத் தைலத்தைத் தலையில் அரக்கி இறக்குவார்; கால் கையிலும் எண்ணெய் தடவிக் கொள்வார். குளிக்கும்போது சோப்பு மட்டும் அல்லாமல், பீர்க்கங்கூடு, சீயக்காய்ப் பொடி முதலியவற்றையும் உபயோகித்துக் கொள்வதுண்டு. காலையிலேயே குளித்துவிட்டு, ஒரே ஒரு சிட்டுத் துண்டைமட்டும் அரையில் கட்டிக் கொண்டு சட்டமாக வந்து உட்கார்ந்து

வெற்றிலையைப் போடுவார். வெற்றிலைக்குப் பிறகுதான் காலைக் காப்பி எல்லாம்.

சுத்தத்தில் அவருக்கு மிகுந்த கவனம். தமது உடம்பையும் ஆடையணிகளையும் மிகவும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதில் அரும்பாடு படுவார். குளிக்காமல், தலைவாரிக் கொள்ளாமல், மூன்றுநாள் தூக்கமும் அசடும் முகத்தில் அழுது வழிய, வரும் பேர்வழிகளிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசவே அவர் கூசுவார். நோயாளிகளைக் கண்டால் வெறுத்து ஒதுங்குவார். தொத்து நோய்க்காரரைக் கண்டால் அவருக்கு மிகுந்த பயம். ஓடியே போய் விடுவார். அவரது வீட்டுக்குத் தொத்து நோய் பீடித்த எழுத்தாளர் ஒருவர் ஒரு சமயம் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். வந்தவர் வீட்டிலுள்ள ஆசனத்திலோ கட்டிலிலோ இருந்தால், புதுமைப்பித்தன் தமது வெறுப்பைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே புழுங்குவார். அவருக்கு என்று தண்ணீரோ காப்பியோ கொடுத்த கிளாஸ் தம்ளரை எங்கோ ஒரு மூலையில் தூக்கி எறிந்துவிட்டார். அதுமட்டுமல்லாமல் கிருமிநாசினி எண்ணெயை வாங்கி வைத்து, அந்த எழுத்தாளர் எழுந்துபோன பிறகு, பம்பில் ஊற்றி வீடு முழுதும் தெளித்தடித்து வைத்தார். தொத்து நோய் என்றால் அவருக்கு அவ்வளவு வெறுப்பு, பயம் என்பதற்குத்தான் இதைக் குறிப்பிட்டேன். சுத்தத்திலும் தூய்மையிலும் இத்தனை அக்கறை காட்டி வந்த புதுமைப் பித்தன் கடைசியில் தொத்து நோயான க்ஷயரோகத்தால் மரணம் அடைந்ததுதான் ஒரு பெரிய விந்தை!

புதுமைப்பித்தனுக்குச் சாப்பாட்டைவிட, பேச்சில் தான் பிரியம் அதிகம்; அதைவிட வெற்றிலை போடுவதில் மிகுந்த பிரியம். வெற்றிலை, காப்பி, பேச்சுத் துணைக்கு ஆள்—இத்தனையும் இருந்துவிட்டால், சாப்பாட்டில்கூட அவருக்கு நாட்டம் செல்லாது. 'என்ன, சாப்பிட வேண்டாமா?' என்று கேட்டால், 'ஓஹோ, அப்படி ஒரு விஷயம் பாக்கி யிருக்கா?' என்று கேட்டுக்கொண்டே சாப்பிடக் கிளம்பினாலும் கிளம்புவார்; மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தாலும் ஆரம்பிப்பார். அவர் சாப்பிடுவதும் அப்படி ஒன்றும் அதிகமாக இராது. காக்கைக்குச் சோறு வைத்த

மாதிரி இரண்டு கவளம் சாப்பிடுவார்; இருந்தாலும் சுசி ருசியாக இருக்க வேண்டும் என எண்ணுவார். இதற்காக வீட்டை விட்டு வெளியே சென்ருல், நல்ல சாப்பாடோ நல்ல பலகாரமோ எங்கு கிடைக்குமோ, அந்த இடம் வெகு தூரத்திலிருந்தாலும், அங்கு சென்றுதான் சாப்பிடு வார். காப்பி சாப்பிடுவதற்கு மட்டும் நேரம் காலம் என்று எதுவும் அவருக்குக் கிடையாது. ஆனல், அதற் காகக் கண்ட இடத்திலும் காப்பி சாப்பிட்டுவிட மாட் டார். 'இங்கேயா காப்பி சாப்பிடுவது? இங்கே கழனித் தண்ணியை யில்லா கொதிக்க வச்சுக் குடுப்பான்?' என் பார். நல்ல காப்பி, காப்பியின் சுயம்புவான மணம் கம ழும் காப்பியைத்தான், அதுவும் சர்க்கரை அதிகம் சேராது 'ஸ்ட்ராங்'காக இருந்தால்தான் சாப்பிடுவார்.

வெற்றிலை போடும் பழக்கம் அவரை இளமையிலேயே பிடித்துக் கொண்டது. வெற்றிலையைத் தவிர எப்போ தாவது சிகரெட்டோ, நல்ல உயர்ந்த ரகச் சுருட்டோ குடிப்பார். சிகரெட் குடிப்பதில் அவருக்கு அதிகப்படி யான பழக்கமோ ரசிப்போ இருந்ததாகச் சொல்ல முடி யாது. இருந்தாலும் நல்ல உயர்ந்த ரகமான சிகரெட்டுக் களையே பிடிப்பார். ஒருதடவை நான் அவரிடம் 999 என் னும் சிகரெட் பிராட்வேயில் ஒரு கடையில் இருந்தது என்று கூறிவிட்டேன். அது மிகவும் உயர்ந்த ரக சிகரெட். புதுமைப்பித்தன் 'அப்படியா?' என்று வியந்துபோய், உடனே நான் குறிப்பிட்ட கடைக்கு ஒரு பையனை டிராம் சார்ஜ் கொடுத்து அனுப்பினர். போனவன் அந்தக் கடை யில் ஒரே ஒரு சிகரெட்தான் இருந்தது என்று அதை வாங் கிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். அந்த சிகரெட்டையும் அவர் குடிக்கவில்லை. 'பாவம், நீ ஏமாந்து போவாய்!' என்று என்னிடம் தள்ளி விட்டுவிட்டார்! சிகரெட் குடிப் பது அவரது விலக்க முடியாத பழக்கமும் அல்ல; நித்ய கருமமும் அல்ல. ஆனல் வெற்றிலை போடுவது மட்டும் அவரைப் பற்றிப் பிடித்துவிட்ட தீராத பழக்கம்.

புதுமைப்பித்தனின் 'கருச் சிதைவு' என்ற கதையைப் படித்திருக்கிறீர்களா? அதில்வரும் சுந்தரம் பிள்ளையைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகிருர்:

"அவருக்கு வெற்றிலே போடுவது வெறும் சம்பிரதாய மல்ல—மகாயக்ஞம்!...

"தென்புலத்தில் அதாவது எமன் திசையில் சுண்ணும்பு மட்டிலும் இருக்கும். காரைக் கட்டியாகவாவது. அதைச் சூரணமாக, அல்லது அவகாசமிருந்தால் மத்தித்து அதன் பூர்வாசிரமத்திற்கு அதைக் கொண்டு வந்தோ வைத்துக்கொண்ட பின வெற்றிலேயை ஒவ்வொன்ருக எடுத்துக் காம்புகளைக் கீறிவிட்டு, சுண்ணும்பைத் தடவுவார். பிறகு அதில் (செல்லத்தில்) சீவல் பாக்கோ அல்லது அது இருந்த இடத்தில் கிடக்கும் தூசு தும்பட்டமோ-இதைச் சுமையேற்றிப் பொட்டலமாக மடித்து ஒரே கவளமாகப் போட்டுக் கொள்ளுவார்...பிறகு புகையிலே தேடுபடலம்..."

புதுமைப்பித்தன் கற்பித்த சுந்தம்பிள்ளை எப்படி வெற்றிலே போட்டுக் கொண்டாரோ, அதுபோலவேதான் இந்த இலக்கிய பிரம்மா பிரம்மபத்திரத்தோடு கலந்த தாம்பூல சுகத்தை ஒருநாளுக்கு இருபது தடவையாவது அனுபவித்து வந்தார். நண்பர் ஆ. முத்துசிவன் குறிப்பிடுகிற மாதிரி, 'புதுமைப்பித்தனுக்கு வெற்றிலே போடுவதில் அலாதியான வெறி. போட்டோ பிடிக்கிற காலத்தில் கூட வெற்றிலேயுடன் புகையிலேயை ஒரு பக்கமாக வாயில் ஒதுக்கிக்கொண்டு காமிரா முன்ஞல் உட்காருவதென்பது அவரைப் பொறுத்தவரை ஆசாரம் போன்ற ஒரு சத்காரியம்' தான். வெற்றிலே போடுவதற்கு எப்படி நேரம் காலம் என்று ஒரு நியதி கிடையாதோ அதுபோலவே தூங்குவதிலும் அவருக்கு நியதி கிடையாது; விழித்திருப்பதிலும் நியதி கிடையாது. ஆனுலும் இரவு அகாலத்தில் தான் படுப்பார். அதிகாலேயிலேயே எழுந்து ஸ்நான பானங்களை முடித்தாலும், அவை முடிந்த பிறகு சமயங்களில் ஒரு தூக்கம் போடுவார். சிறுபிள்ளை எதற்கோ பயந்துபோய் குப்புற அடித்து ஒண்டிப் படுத்துக்கிடப்பது போல் முதுகு குப்புறப் படுத்து முடங்கித் தூங்குவார். தூங்குவதை 'சேவை' பண்ணுவதாகக் கூறுவார். இரவில் தூங்கும்போதுகூட ஒழுங்காக ஒரேயடியாய்த் தூங்க மாட்டார். சமயங்களில் நடுத் தூக்கத்தில் எழுந்து

ஒரு முறை வெற்றிலை போட்டுவிட்டு மீண்டும் படுப்பார்; இல்லாவிட்டால், என்மாதிரி யாராவது ஒருவர் அவர் வீட்டில் நல்ல தூக்கம் போட்டுக்கொண்டிருந்தால், உரிமையோடு வந்து திடீரென்று எழுப்பி உட்கார வைத்து, 'தூக்கம் வரலை. வா பேசிக்கொண் டிருப்போம்' என்பார். நமக்கு எந்தக் கும்பகர்ணத் தூக்கம் வந்தாலும் சரி, தூங்க விடாமல் கெடுத்து, பேச்சிலும், வெற்றிலை பாக்கிலும் இறங்கிவிடுவார்.

அவரது அரைத் தூக்கம் குறைத் தூக்கத்தைப்பற்றி எழுதும்போது, எனக்கு ஒரு சம்பவம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அப்போது புதுமைப்பித்தன் ஜெமினிக்குக் கதை, வசனம் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அதாவது எழுதிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லி வந்தாரே ஒழிய, உண்மையில் கால்வாசி கூட எழுதி முடிக்கவில்லை. பேனாவையே தொடாமல் இருந்து வந்தார். கடைசியில் கொஞ்சமாவது எழுதிக் காட்டவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்த சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டு அவரை நெருக்க ஆரம்பித்தது. அந்தச் சமயத்தில் ஒருநாள் நானும் அவரும் இரவு இரண்டு மணிவரையிலும் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டோம். பிறகு படுத்துவிட்டோம். காலை ஏழு ஏழரை மணிக்கு நான் எழுந்து வந்தபோது, புதுமைப்பித்தன் கிணற்றடியில் பல்துலக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். மேஜைமீது வரிசை வரிசையாகக் காகிதங்கள்-எழுதப்பட்ட காகிதங்கள்- இருந்தன. சுமார் ஐம்பது அறுபதுக்குப் பஞ்சமில்லை. அத்தனையும் சினிமா வசனம். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமா யிருந்தது. அவரிடம் கேட்டேன். இரவு படுத்தவுடனேயே தூக்கம் பிடிக்காததால் உடனே வசனத்தை எழுத உட்கார்ந்தாராம்! ஆனால் அந்த இரவின் குறைப் பொழுதில் அவர் இத்தனை பக்கங்கள் எழுதியது உண்மையில் அப்படி எழுதிப் பார்த்தவர்களுக்குத்தான் விந்தையாக இருக்கும்.

புதுமைப்பித்தன் எப்படி எழுதுவார் என்று வாசகர்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ள ஆவலாயிருக்கும். புதுமைப்பித்தன் எழுத்து வேலைகளில் ஏகம்பவாணனின் பூதம்

மாதிரியும் வேலே செய்வதுண்டு; கும்பகர்ணனைப்போல் மாதக் கணக்கில் தூங்கிக் கிடப்பது முண்டு. லேசில் பேனுவை எடுக்க மாட்டார்; எடுத்தால் சீக்கிரத்தில் வைக்கவும் மாட்டார். இவரிடம் யாரேனும் வந்து கதை கேட்டுவிட்டு, இவர் சொல்லும் வாக்குறுதியை நம்பி 'அடுத்த இதழில் புதுமைப்பித்தன் கதை' என்று விளம்பரப்படுத்தியும் விடுவார்கள். அப்புறம் அவர்கள் புதுமைப்பித்தனிடம் நடைநடையாய் நடந்துதான் கதை பெறவேண்டும்; அப்படி 'கர்ம யாத்திரை' செய்தும்கூட சமயங்களில் பலன் கிட்டாமல் போய்விடுவதுண்டு. ஆனால் கதைக்காக ஆசாமி வந்து நெருக்குகிறுன் என்பதற்காக அவர் காமா சோமாவென்று எதையேனும் எழுதித் தள்ள நினைக்க மாட்டார். அவரது எழுத்துக்களில் கர்ம சிரத்தையும் மதிப்பும் நாணயமும் அவருக்கே உண்டு. கதை கேட்டு வரும் ஆசிரியரிடம் எவ்வளவுதூரம் முதுகை நெளித்துக் கொடுத்துத் தாமதப்படுத்தி ஏமாற்ற முடியுமோ, அவ்வளவும் செய்து பார்ப்பார். எழுதாமல் தீராது என்ற நிலைமைக்கு வந்துவிட்டால், அதன்பிறகு அவர் புதுமைப்பித்தனல்ல; பூதமாகவே மாறி வேலே செய்வார். கதை கொடுக்காமல் ஏமாற்றுவதைப் பார்த்து அவரிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டால், "ஐயாவிடம் கதை வாங்கிறது என்ருல் லேசா? கொஞ்சம் அலேந்துதான் வாங்கட்டுமே!" என்பார். ஆனால் அவர்களே அலேய வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவருக்குக் கிடையாது; சோம்பேறித் தனத்துக்கு வக்காலத்து வாங்கும் சப்பைக்கட்டாகத்தான் அந்தப்பேச்சு விளங்கும். கதை வாங்க வரும் ஆசிரியர்கள் "என்ன ஸார், கதையைத் தீர்மானித்து விட்டீர்கள் அல்லவா? இல்லே. அதுவே இனி மேல்தானு?" என்று கேட்டால், உண்மையில் கதை எதுவும் தீர்மானித்து வைத்திராவிட்டாலும், "அதெல்லாம் மனசுக்குள்ளே இருக்கு. எழுதவேண்டியதுதான்" என்று கூறிக்கொண்டே, அந்த க்ஷணத்திலே எதிராளிக்குப் புரியாத வகையில் ஒரு கதை சொல்ல ஆரம்பித்து விடுவார். வநதவர் 'சரிதான், இனி கிடைத்து விடும்' என்று நினைத்துக்கொண்டு புறப்படுவார்; அவருக்குப் பின்னுலேயே அந்தக் கதையும் காற்ருேடு கலந்து புறப்பட்டுப் போய் விடும்.

புதுமைப்பித்தன் கதையோ கட்டுரையோ எழுதும் போது நிதானமாக ஆர அமர இருந்து எழுதமாட்டார். பேனாவை எடுத்துவிட்டால், அந்தப் பேனாவுக்குள் எங்கிருந்தோ ஒரு அசுர வேகம் வந்து புகுந்துவிடும். விறுவிறு என்று மெயில் வேகத்தில் கை ஓடும். இடையிலே வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளும் நேரத்தைத் தவிர, மற்ற நேரங்களில் எழுதுவதில் ஸ்தம்பிப்பே ஏற்படாது. புதுமைப்பித்தனின் ஆரம்பகால சிருஷ்டிகளைப் பற்றிக் கூறுபவர்கள் அவர் தாவித் தாவிச் செல்லும் நடையிலே எழுதுகிறார் என்று குறிப்பிட்டதுண்டு. அவரது பேனா செல்லும் வேகமே அதிவேகம்; அதைவிட, அவரது கற்பனை செல்லும் வேகமோ அதிலும் மிஞ்சிய வேகம்; எனவே அவரது எழுத்துக்கள் தாவித் தாவிச் செல்லும் முறையில் இருந்திருந்தால் அதற்கு எழுதும் சாதனம்தான் குறைபாடுடையது என்று கூற வேண்டும்.

புதுமைப்பித்தனின் கையெழுத்து கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளக் கூடிய பூப்போன்ற எழுத்துகள் அல்ல. என்னவோ சுருக்கெழுத்து எழுதிய மாதிரி இருக்கும். அங்குமிங்கும் கோடுகள் தெரிவது மாதிரிதான் பிரமை தோன்றும். எழுதிய காகிதத்தைக் கொஞ்சம் பக்கத்தில் கொண்டுவந்து கூர்ந்து பார்த்தால்தான் அதில் ஏதோ கொஞ்சம் தமிழ் எழுத்துக்கள் அங்குமிங்கும் தெரியும். சிலருக்குத் தலையெழுத்து நன்றாக இல்லாவிட்டாலும் கையெழுத்துமட்டும் மணி மணியாக இருக்கும். புதுமைப்பித்தனது கையெழுத்தோ அவரது தலையெழுத்தைவிட மோசமாயிருந்தது. அவரது கடிதத்தையோ கதையையோ லகுவில் படித்துவிட முடியாது. கோழி கிண்டிய மாதிரி என்பார்களே, அந்தத் தினுசான கையெழுத்து. 'என்னுடைய கையெழுத்து எனக்குப் புரியும்;என் எழுத்தைக் கம்போஸ் செய்பவனுக்குப் புரியும்' என்பார் புதுமைப்பித்தன். புதுமைப்பித்தனின் கையெழுத்து மிகவும் மோசமாக இருந்ததற்கு அவரது தினசரிப் பத்திரிகையின் அசுரவேகத் தர்ஜுமாத் தொழிலே காரணமா யிருந்திருக்கலாம். புதுமைப்பித்தன் அசுரவேகத்தில் எழுதுபவராதலால், தமது வேகம் தடைப்படக் கூடாது என்பதற்காக அருமையான

விலையுயர்ந்த ஷீபர்ஸ் பேனவைக் கொண்டுதான் எழுது வார். பென்ஸிலால் எழுதும் வழக்கமோ, மைக்கூட்டில் முக்கி எழுதும் வழக்கமோ அவரிடம் கிடையவே கிடை யாது.

சில எழுத்தாளர்களுக்குத் தமது கதையைத் தாமே தான் உட்கார்ந்து எழுதி முடிக்க வேண்டியிருக்கும். வாய் மொழியாகச் சொல்லிப் பிறரைக்கொண்டு எழுதச்சொல்ல முடியாது. அப்படிச் சொல்ல வார்த்தை வராது. புதுமைப் பித்தன் அப்படியல்ல. தாமாகவும் எழுதுவார். தாம் சொல்லச் சொல்ல எழுதுவதற்கு ஆள் இருந்தால், அதே அசுரவேகத்தில் சொல்லிக் கொண்டும் போவார். இது சம் பந்தமாக ஒரு ருசிகரமான சம்பவத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

திருவனந்தபுரம் நண்பர் சிதம்பரம் தமது 'கவிக்குயில்' மலருக்காகப் புதுமைப்பித்தனிடம் ஒரு கதையோ கட் டுரையோ கவிதையோ எழுதித் தரும்படிக் கேட்டுக்கொண் டார். புதுமைப்பித்தன் ஆனமட்டும் கடத்திப் பார்த்தார். சிதம்பரம் விடுகிற ஆசாமியாயில்லை. 'நீங்கள் சொல்லுங் கள். நான் எழுதிக்கொள்கிறேன்' என்றார் சிதம்பரம். 'சரி. புறப்படு' என்று கூறிக்கொண்டே, சிதம்பரத்தின் வீட் டுக்கு வந்து சேர்ந்தார் புதுமைப்பித்தன். சிதம்பரத்தின் வீட்டில் புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒரு தட்டு நிறைய முறுக்கு, ஏத்தங்காய் வற்றல், தளிர் வெற்றிலை, பழக்காப் பாக்கு, யாழ்ப்பாணம் புகையிலை, வாய் கொப்பளிக்கத் தண்ணீர், எழுதுவதற்குத் தாள், பேனா—எல்லாம் காத்திருந்தன. புதுமைப்பித்தன் சிதம்பரத்தின் இந்த ஏற்பாட்டைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போனார். கவிஞர் பாரதியார் குதிரைவண்டியில் செல்லும்போது அவருடன் வந்தவர் சுண்டலையோ கடலையையோ 'தேவாமிர்தமாக இருக் கிறது' என்று சொன்னவுடன், 'விடடா ரதத்தை!' என்று குதிரைக்கார 'மாதலி'யைப் பார்த்து உத்தரவு கொடுத்த தாக நாம் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். புதுமைப்பித்தன் தமக்கு எதிரேயுள்ள அந்தப் பொருள்களைப் பார்த்தார்.

உடனே சிதம்பரத்தைப் பார்த்து, "ஏது, யுத்த தள வாடம் எல்லாம் தயாராயிருக்கே! பிரகடனம் கொடுக் கட்டுமா?" என்று சொன்னார்.

“சரி” என்றூர் சிதம்பரம்.

“சரி. எடு தாளை. எடு பேனுவை. சொல்லச் சொல்ல எழுதிக் கொண்டே வா” என்றூர் புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தன் சொன்னூர்; சிதம்பரம் எழுதினூர். அப்போது அவர் எழுதிய அந்தக் கட்டுரைதான் ‘பாட்டும் அதன் பாதையும்’ என்பது.

கட்டுரை முடிவை நெருங்கும் சமயத்தில் புதுமைப் பித்தன் வெற்றிலையைப் போட்டுக் கொண்டு, மீண்டும் கட்டுரையைத் தொடங்கினூர். ஆனுல் கட்டுரையின் போக் குக்கு மீண்டும் தடை யேற்பட்டுவிட்டது.

“தம்பி தம்பி! கொஞ்சம் நில்லு. கட்டுரை பாதியி லேயே நிற்கட்டும். ஒரு பாட்டு வருது. எழுதிக்கோ!” என்றூர் புதுமைப்பித்தன்.

“காளான் குடை நிழலில்
கரப்பான் அரசி ருக்க
வேளான் குடி யூரில்
வெள்ளெருக்கம் மூட்டருகே...”

விறு விறு என்று சுமார் முப்பது வரிகள் வரையிலும் பாட்டு தட்டுத் தடங்கலில்லாமல் சென்றது; பிறகு பாட் டும் தடைப்பட்டு நின்றது.

“பாட்டு ஸ்டாக் தீர்ந்து போச்சு. இனி கட்டுரையை எடு” என்றூர் புதுமைப்பித்தன்.

அன்று கட்டுரை முடிந்தது; மறுநாள் பாட்டும் முடிந் தது. அந்தப் பாட்டுத்தான் கவிக்குயில் மலரில் வெளி வந்த ‘மாகாவியம்’ என்பது.

என் நண்பர் கு. அழகிரிசாமி புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையில் “அவருடைய கதைகளில் நமக்கு எவ்வளவு மதிப்பு உண்டோ அவ்வளவு மதிப்பு அவருக்கும் உண்டு” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறூர். புது மைப்பித்தனுக்குத் தமது எழுத்துக்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு. தம்முடைய கதைகளை அவர் குழந்தைகளைப் போல் புனித

மாகவும் அன்போடும் மதித்துப் பேசுவார். உண்மையான எழுத்தாளனுக்கு இருக்கவேண்டிய அருங் குணங்களில் இது மிகவும் முக்கியமானது. இந்த நேர்மையும் நாணயமும் பக்தியும் தமது எழுத்துக்களில் இல்லாத காரணத்தால்தான், சில எழுத்தாளர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை விபசாரம் செய்கிறார்கள்; விலை சாட்டுகிறார்கள்; தம்மையே விற்றுவிடுகிறார்கள். புதுமைப்பித்தன் தமது எழுத்தின் மதிப்பை உணர்ந்து பேசுவார். அதை விமர்சனம் செய்தால் கேட்பார். குறைத்துப் பேசுவதாகத் தோன்றினால் சீறி யெழுந்து விடுவார்.

இதுபற்றி எனக்கு இரண்டு சம்பவங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. ஒரு தடவை புதுமைப்பித்தன் நான் வேலை பார்த்த பத்திரிகாலயத்துக்கு என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அதே சமயம் என்னோடு வேலை பார்த்த இன்னொரு எழுத்தாளரிடம் கட்டுரை கேட்பதற்காக, ஒரு பத்திரிகாசிரியரும் வந்திருந்திருந்தார். வந்தவர் புதுமைப்பித்தனைக் கண்டதும் மரியாதைக்காகவும் உபசாரத்துக்காகவும், "நீங்களும் ஒரு கதை எழுதித் தாருங்களேன்" என்று தெரியாத்தனமாகக் கேட்டுவிட்டார். என்னவோ கல்யாணத்துக்கு வந்த இடத்தில் பெண் கேட்கிற பாவனையில், அவர் போகிற போக்கில் கேட்டது ஒரு பக்கம்; அந்தப் பத்திரிகாசிரியரது பத்திரிகை மூன்றாந் தரமான பத்திரிகை என்பது இன்னொரு பக்கம். புதுமைப்பித்தன் உடனே அந்தப் பத்திரிகாசிரியரைப் பார்த்து, "அப்பா, நீ என்னிடம் கதை கேட்காதே. என் கதையை உன் பத்திரிகை தாங்காது. என் கதை நெருப்பப்பா, நெருப்பு! உன் பத்திரிகை சாம்பலாய்ப் போகும்! தெரிந்து கொள்" என்று பதில் கூறினார். இந்தப் பயங்கரமான பதிலில் அவர் தமது எழுத்தைப் பற்றி எவ்வளவு தூரம் மதிப்பு வைத்திருந்தார், விசுவாசம் கொண்டிருந்தார் என்பது தெரியவரும்.

இன்னொரு முறை இரண்டு பதிப்பாளர்கள் புதுமைப்பித்தனைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். புதுமைப்பித்தன் அப்போது ஒரு கதை எழுதி வைத்திருந்தார். அந்தக் கதை சரஸ்வதியைப் பற்றிய கதை. சரஸ்வதி உண்மையின்

சொரூபம். உண்மை கறைபட்டோ திரைபட்டோ மூடிப் போகாதது. எனவே அந்தக் கதையில் புதுமைப்பித்தன் சரஸ்வதியைத் திகம்பர சொரூபமாகவே வருணித்திருந் தார். பயங்கரமான, கொஞ்சம் கண்ணைச் சுழித்துப் பார்க்கவேண்டிய கற்பனை தான். வந்தவர்களிடம் புதுமைப் பித்தன் அந்தக் கதையைப் படித்துக் காண்பித்தார். வந்த வர்கள் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். கடைசியில் போகும் போது, அவர்கள் புதுமைப்பித்தனிடம் அந்த எழுத்துப் பிரதியை வாங்கிப் பார்த்தார்கள். அந்தப் பயங்கரமான கற்பனையைக் கண்டு, தமது உள்ளத்தில் எழுந்த ஆத்திரத் தில் அந்தப் பிரதியைக் கிழித்துத் தும்பு தும்பாக்கி விட் டெறிந்து விட்டு, "என்னய்யா இது, வேறு ஏதாவது எழுதக் கூடாதா? இதுதானா கிடைத்தது?" என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

புதுமைப்பித்தனுக்கோ உள்ளூரப் பெருங்கோபம் கிளர்ந்தது. இருப்பினும் அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்ள வில்லை.

"கிழித்துத்தானே போட்டீர்கள். ஒரு குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டீர்கள். ஆனால் ஒன்று ஞாபகமிருக்கட்டும். நான் ஒன்றும் மலடு அல்ல. இதைவிடப் பலம் பொருந்திய குழந்தையை என்னால் பெறமுடியும். போய் வாருங்கள்" என்று கூறி அவர்களை வழியனுப்பி வைத்து விட்டார். ஆனால் அதன் பிறகு துரதிருஷ்ட வசமாக அந்தப் 'பலம் பொருந்திய குழந்தை' பிறக்கவே இல்லை.

புதுமைப்பித்தன் தமது கதைகளை யாராவது விமர் சனம் செய்தால், அதிலும் விமர்சனம் செய்கின்ற நபர் தகுதியுள்ள நபராக இருந்தால்தான், அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்பார். யாராவது அவரிடம் வந்து முகஸ் துதிக்காக, "ஸார், உங்கள் கதை அற்புதம், அபாரம்!" என்று வாய்ப்பந்தல் வீசினால் அதைப் புரிந்துகொண்டு அதற்குத் தக்கபடி அவர் பதில் கொடுப்பார்.

"வே, நாம் எழுதுவது நல்லா இராமே, வேறுவிதமாக இருக்க முடியாது. ஆகவே நல்லா இருக்கு என்று சொல்

வதே தப்பு. என்னைக் காலைவாரி விடப் பார்க்காதேயும். போய் வாரும்" என்று கூறி விரட்டி விடுவார்.

சிலர் புதுமைப்பித்தனின் கதை எதையாவது எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, தாங்கள் என்னவோ இலக்கியத்தில் அக்கரை இக்கரை கண்டவர்கள் மாதிரி பாவனை செய்து கொண்டு, "ஸார், உங்க கதை புரியலையே!" என்று கூறி அவரது கதையின் மதிப்பைக் குறைக்க முயல்வார்கள். அப்படிக் கூறுகிறவர்களிடம் "ஸார், இது உமக்காக எழுதவில்லையே" என்றுகூறி மடக்கி விடுவார் புதுமைப் பித்தன்.

இதனால் புதுமைப்பித்தன் தமது கதைகளைப் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லவோ, அபிப்பிராயத்தை ஏற்கவோ மாட்டார் என்று சிலர் தவறாக எண்ணியதுண்டு. உண்மை அதுவல்ல. நேர்மையோடு உண்மையோடு ஈடுபாட்டோடு உணர்ந்து பேசுகிறவர்களிடம் அவரும் முகங்கொடுத்து ஒழுங்காகப் பேசுவார். என்னிடமும் வேறுசில நண்பர் களிடமும் புதுமைப்பித்தன் அந்த மாதிரிப் பேசியதுண்டு.

புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிச் சிலருக்கு இன்னொரு அபிப்பிராயமும் இருந்துவந்த துண்டு. 'அவர் ஒரு முசுறுக் குணப் பிறவி. அவரோடு யாரையா பழகுவான்?' என்று கூறியவர்களும் உண்டு. உண்மையில் அப்படிக் கருதிய வர்கள் புதுமைப்பித்தனைச் சரியாக உணர்ந்துகொள்ள வில்லை என்றுதான் அர்த்தம், அவர் பட் பட்டென்று எதையும் வெட்டிப் பேசுவதைக் கண்டு, அதைத் தாங்க முடியாது ஒதுங்கிப் போனவர்கள்தாம் இந்தமாதிரிச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். உண்மையில் புதுமைப்பித்தன் எல்லோருடனும் நெருங்கிப் பழகுவார். இனபேதம், மொழி பேதம், மதபேதம் என்று எந்தவித பேதத்தையும் கவனியாது அவர் பழகுவார். வகுப்புவாதிகளிலும் அவ ருக்கு இருபுறத்து நண்பர்களும் இருந்தார்கள். ஆனால் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிடிக்காதவர்கள் சிலர் உண்டு. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுபவர்கள், சுய விளம்பர ஆசாமிகள், முகஸ்துதிக்காரர்கள், திருட்டு இலக்கியகர்த்தாக்கள், காக்காய் பிடிப்பவர்கள்—இப்படிப்

பட்டவர்களைத்தான் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிடிக்காது. இப்படிப்பட்ட ஆசாமிகளுக்கு, புதுமைப்பித்தன் வைக்கின்ற பெயர்கள்கூட விசித்திரமாயிருக்கும். திருட்டு இலக்கியம் செய்கிறவர்களைப் புதுமைப்பித்தன் காட்டிக்கொடுப்பார். எதிர்த்துப் போராடுவார். புதுமைப்பித்தன் இப்படிப் பட்டவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தாலும், அப்போதும் தம் மனசிலுள்ளதைப் பட்டவர்த்தனமாக மூஞ்சியில் அடித்தாற்போல் கூறிவிடுவார். அவர்களைத் தாம் வைத்திருக்கும் பட்டப் பெயர்களைச் சொல்லியே கூப்பிடுவார். எதிராளி முகம் கோணுவானே என்றுகூடப் பார்க்கமாட்டார். யாராவது ஏதாவது ஒரு விஷயத்துக்குச் சப்பைக் கட்டுக் கட்டினுல், "என்ன வே, பாத்தி பிடித்துப் பம்மாத்துப் பண்ணுதே?" என்று நேராகவே கேட்டு விடுவார். இதனுல்தான் அவரோடு பழகுவதற்குப் பலர் பயந்து ஒதுங்கினுர்கள் என்று சொல்லவேண்டும்.

உண்மையில் புதுமைப்பித்தன் மிகவும் இளகிய மனம் கொண்டவர். பேச்சுத்தான் காரசாரமா யிருக்குமே ஒழிய பழகும்போது வஞ்சனையின்றி, கள்ளங் கவடின்றிப் பேசுவார்; பழகுவார். அவருக்கு யாருடன்தான் பழகவேண்டும் என்ற நியதி கிடையாது. மனித குலத்தின் சகல பிரிவினருடனும் அவர் பழகுவார். மனைவியிடம் எவ்வளவு சுதந்திரமாகவும் பிரியமாகவும் பழகுவாரோ, அதே பிரியத்துடன் ரிக்ஷாக்காரனிடமும் பழகுவார். தாம் சாப்பிடும் ஹோட்டல் ஸெர்வர்களோடும் குஷாலாகப் பேசுவார்; முதலாளியுடனும் பேசுவார்; வெளியே வெற்றிலைப் பாக்குக் கடைக்காரனிடம் அவனது க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்து அன்போடு பேசுவார். எனவே வ ழ்க்கையின் கடைநிலையில் துயரப்படும் மனிதர்கள்கூட புதுமைப்பித்தனிடம் பேசுவதில் ஆனந்தம் கொள்வார்கள். ரிக்ஷாக்காரன் உரிமையோடு வந்து, "ஸாமி, நாஸ்டா பண்ணலே. நாலணு குடு ஸாமி. ஸவாரிலே கழிச்சிக்கோ" என்று கேட்பான். அவனுக்குக் காசு கொடுப்பார். ஒருதடவை ராயப் பேட்டை டிராம் ஷெட் அருகிலுள்ள ரிக்ஷாக்காரன் இரவு பத்து மணிக்கு புதுமைப்பித்தன் வீட்டு ஜன்னலருகே வந்து நின்று "ஸாமி, ஒண்ணுமே துண்ணலே.

பசிக்குது சாமி. சோறு ஏதாச்சும் இருந்தாக் குடு'' என்று கேட்டான். கொடுப்பதற்கு அந்தச் சமயம் அவரிடம் ஒன்றுமில்லாததால் அவன் ஏமாந்து திரும்பினன். ஆனல் மறுநாள் இரவில் நானும் புதுமைப்பித்தனும் ஹோட்டலிலிருந்து சாப்பாடு வரவழைத்துச், சாப்பிட்டோம். சாப்பாடு மிஞ்சி விட்டது. உடனே புதுமைப்பித்தன் அந்தச் சாப்பாட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டார். "நேத்தே கேட்டான். பாவம், காலையிலே யாரிடமாவது போடுவதை இப்போதே அவனுக்குக் கொடுத்தால் என்ன?'' என்று கூறிவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த டிராம் ஷெட் ரிக்ஷா ஸ்டாண்டுக்குச் சென்று, அந்த ரிக்ஷாக்காரனிடம் சாப்பாட்டைக் கொடுத்து விட்டுத் திருப்பி வந்து சேர்ந்தார் புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தன் தம்மோடு பழகும் நண்பர்கள்—அவர்கள் பிரபல எழுத்தாளர்களாயினும் சரி, குட்டி எழுத்தாளன் ஆயினும சரி—யாராயிருந்தாலும் எல்லோரிடமும் ஒரே மாதிரிதான் பழகுவார். சிறியவன், பெரியவன் என்ற வித்தியாசம் கிடையாது. திறமை இருப்பவர்களைப் போற்றுவார்; இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவார். ஆனல் 'உருப்படியாகமாட்டான்' என்று உத்தரவாதமாகத் தெரியும் நபர்களைத்தான் வெறுத்து ஒதுக்குவார். ஆனல் அவரைப் பார்க்க வருபவர்கள் அவரை நண்பராகவே பார்க்க வரவேண்டும். தம்மை அவரது சிஷ்யன் என்றே, பரம ரசிகன் என்றே விளம்பரப் படுத்திக் கொண்டு வருபவர்களை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவே மாட்டார். ஒரு தடவை நண்பர் அழகிரிசாமியை ஒருவர் புதுமைப்பித்தனுக்கு முதன்முதல் இனம் காட்டியபோது "இவர் அழகிரிசாமி. உங்கள் சிஷ்யர்'' என்று கூறினர். "சிஷ்யனென்று சொல்லாதீர்கள். சிஷ்யன் என்றல் மேல்வீடு காலி என்று அர்த்தம். நண்பரென்று சொல்லுங்கள்'' என்று அந்த ஆசாமிக்குப் பதில் கொடுத்தார் புதுமைப்பித்தன். இதுபோலவே இன்னெரு தடவையும் அவர் என்னிடம் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டார். ஒரு எழுத்தாளர் தமது நூலொன்றைப் புதுமைப்பித்தனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து, தம்து 'ஏகலைவ பக்தி'யின் அடை

யாளமாக அதைச் சமர்ப்பித்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந் தார். புதுமைப்பித்தனுக்கு அதைக் கண்டவுடன் எரிச் சல்தான் வந்தது. "ஏகலைவனுவது, பக்தியாவது? சிஷ்ய பரம்பரை யாருக்கு வேணும்? ஆசாமியின் கட்டை விர லைக் காணிக்கை கேட்டால்தான் சரியாய் வருவான்!" என்று அடித்தாற்போல் சொன்னுர், அவர்.

இதேமாதிரி புதுமைப்பித்தன் புனுவில் இருந்த சம யத்தில், பம்பாய் இலக்கிய ரசிகரான கே. டி. தேவர் புதுமைப்பித்தனைத் தரிசிக்க விரும்பி அவருக்கு ஒரு கடி தம் எழுதினுர். அந்தக் கடிதத்துக்குப் புதுமைப்பித்தன் பதில் எழுதும்போது பின் வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்:

"...தாங்கள் இங்கு வருவதுபற்றியோ என்னுடன் ஒருநாள் தங்கிவிட்டுப் போவதைப் பற்றியோ எனக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது என்பதுடன், மகிழ்ச்சியும்கூட.

"தங்களை எனக்கு அறிமுகம் இல்லை. ஆனுல் அது பரிசயத்துக்கும் புதிய நட்புக்கும் என்றும் என்னிடம் தடையாக அமைந்தது கிடையாது. ஆனுல் இரண்டு தலை மாடு, புதிய சினிமா ஸ்டார், நெருப்பை விழுங்குகிறவன், பெரிய மனிதன், ஜெட் புரொப்பெல்லர் விமானம்—இது மாதிரி என்னைக் காட்சிப் பொருளாக மதித்து அல்லது அவைபோன்ற பெரிய இடத்து நோக்கங்களுடன் வரு கிறவர்களை, நானும் விசித்திர ஜீவன்களாக மதித்து விடுவது என் இயல்பு. நண்பர்களுக்கு இடம் உண்டு; புதிய நண்பர்களுக்கு வரவேற்பு உண்டு.

இப்படிக்கு,

தாங்கள் சந்திக்க விரும்பும்

சொ. விருத்தாசலம்."

புதுமைப்பித்தன் நண்பர்களை வரவேற்பதும் உண்டு; தேடிப் போவதும் உண்டு. உதாரணமாக, எனக்கும் புதுமைப்பித்தனுக்கும் பரிசயம் ஏற்பட்டது ஒரு தனிக் கதை. அதை இங்கு விவரிக்கவில்லை. புதுமைப்பித்தன் எப்போதோ திருநெல்வேலிக்குச் சென்றிருந்த பொழுது,

அப்போது திருநெல்வேலியில் இருந்த அ. சீனிவாச ராகவன் வீட்டில் எனது 'பிரிவுபசாரம்' என்ற கதையை யாரோ வாசிக்க, புதுமைப்பித்தன் கேட்டிருக்கிறார். அந்தக் கதை அவருக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. 'யார் இந்த ரகுநாதன்?' என்று கேட்டுவிட்டு, என்னைச் சந்திக்க விரும்பியிருக்கிறார். அப்போது நான் திருநெல்வேலியில் இல்லை. அதன் பின்னர் புதுமைப்பித்தனுக்கும் எனக்கும் நேர்முகப் பரிசயம் கிட்டாத இடைக்காலத்தில், புதுமைப்பித்தன் 'தினசரி'யில் ஒரு ஆசிரியரின் முதல் புத்தக முயற்சியை வரம்பின்றித் தாக்கி எழுதியிருந்தார், அந்த மதிப்புரையைக் கண்டதும் எனக்கு அதற்கு ஒரு மறுப்பு எழுத வேண்டும் எனத் தோன்றியது. அந்த மதிப்புரைக்குப் பலியான நூலாசிரியர் புதுமைப்பித்தனுக்கும் நண்பர்; எனக்கும் நண்பர். அப்போது திருநெல்வேலியில் இருந்த அ சீனிவாச ராகவன், 'துறைவன்' முதலியவர்களும், நானும் இதுபற்றிப் பேசி மறுப்பு எழுதித்தான் தீருவது என்று தீர்மானித்தோம். மறுப்பை எழுதி 'தினசரி'க்கு அனுப்பி வைத்தேன் அந்த மறுப்பு 'தினசரி'யில் வெளிவரவில்லை. வராததற்குக் காரணம் எங்களுக்குள் இலக்கியச் சண்டை மூண்டுவிட்டால் எப்போது முடியும் என்றகவலை 'தினசரி' ஆசிரியருக்கே ஏற்பட்டு விட்டதுதான். எனவே மறுப்பு மட்டும் புதுமைப்பித்தனிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. இதற்குப் பிறகு நான் சென்னைக்கு வந்து 'தினமணி'யில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். புதுமைப்பித்தன் அங்கு வருவார். வந்த இடத்தில் எனக்கும் அவருக்கும் பரிசயம் ஏற்பட்டது. என்னை இன்னுனென்று தெரியாமலே என் 'பிரிவுபசார'த்தைப் பற்றி அவர் புகழ்ந்தார்; அந்த மறுப்பைப்பற்றியும் கூறினர். ஆசாமி நான்தான் என்று தெரிந்ததும், அவர் "நீ தானு அது! அப்போ நீ நம்ம ஆளு. உன்னைத்தான் இத்தனை நாளாய்த் தேடிக் கொண்டிருந்தேன்" என்று ஒரே குஷாலாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்.

இந்தச் சம்பவத்தைக் கூறியதற்குக் காரணம் உண்டு. புதுமைப்பித்தன் யாரிடமாவது ஓரளவு திறமை யிருக்கிறது என்று கண்டால், அந்த நபரோடு—அந்த நபர்

தம்மை எதிர்த்து எழுதியிருந்தாலும் கூட நட்புக் கொள்ள விரும்புவார். இதுபோலவே நண்பர் அழகிரி சாமியைப் புதுமைப்பித்தனுக்கு நான் அறிமுகப் படுத்தி வைத்த சில நாட்களில், அழகிரிசாமியின் 'வெந்தழலால் வேகாது' என்ற கதையைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தனிடம் சொன்னேன். கதை அவருக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது. 'கதையைக் கொண்டா' என்று கட்டளையிட்டார். மறு நாள் அழகிரிசாமியும் நானும் அந்தக் கதையுமாக அவர் வீட்டுக்குப் போனோம். கதையைப் படித்து மகிழ்ந்த புதுமைப்பித்தன் தாமே அந்தக் கதையை 'கலைமகள்' பத்திரிகைக்குக் கொண்டு சென்று வெளியிடச் செய்தார்.

இதுபோலவே எனது 'வென்றிலன் என்றபோதும்' என்ற கதையைத் தமது பத்திரிகையில் வெளியிட விரும்பி ஒரு பத்திரிகாசிரிய நண்பர் என்னிடம்—அதாவது புதுமைப்பித்தன் வீட்டில் நானும் புதுமைப்பித்தனும் அந்தக் கதையுடன் இருக்கும்போது—வந்து சேர்ந்தார். கதை நல்ல கதை; கொஞ்சம் நீளமான கதை. ஒரே இதழில் வெளியிட்டால் பதினறு பக்கங்களுக்குக் குறையாமல் வரும். எனவே பத்திரிகாசிரியர் அந்தக் கதையை இரண்டு இதழ்களில் வெளியிடுவதாகச் சொன்னர். ஒரே இதழில் வெளியிடாவிட்டால் கதையின் ஒருமையும் சுவாரசியமும் கெட்டுப்போகும் என்பது எங்கள் கட்சி. ஆனல் அந்த ஆசிரியரோ ஒரு பெண் எழுத்தாளரின் கதை அந்த இத ழில் வரவேண்டி யிருப்பதால் ஒரே இதழில் போட இட மில்லை என்ருர். அந்தப் பெண் எழுத்தாளரோ எல்லாப் பெண் எழுத்தாளர்களையும் போலவே சாதாரணமான இரண்டாம்தரக் கதைகளை எழுதுபவர். புதுமைப்பித்த னுக்கு ஒரே ஆத்திரம். "நல்ல கதை வேண்டுமென்ருல் ஒரே இதழில் போடு. இல்லாவிட்டால், அந்த அம்மா ளின் கதையைப் போட்டு, மீதிப் பக்கத்திலே பெருக்கல் வாய்ப்பாடு அச்சடித்து விடு. எல்லாம் ஒன்றுதான்!" என்று சீறிவிட்டார். வந்தவருக்கு முகம் சுண்டிவிட் டது. எழுந்து போய்விட்டார்.

இந்தச் சம்பவங்களினல் எல்லாம் புதுமைப்பித்தன் திறமை இருப்பவர்களை ஆதரிக்க வேண்டும், கைதூக்கி

விடவேண்டும் என்று விரும்புவர் என்பது புலனாகிறது. இதைக் கூறவேதான் இந்த சந்தர்ப்பங்களைக் கூறினேன்.

இப்படியெல்லாம் பல அரிய குணங்கள் வாய்த் திருந்த புதுமைப்பித்தனிடம் சில விபரீத குணங்களும் இருந்தன. புதுமைப்பித்தன் தாம் எழுதும் எழுத்துக்களில் எவ்வளவு விசுவாசமும் நேர்மையும் கொண்டிருந்தாரோ, அந்த நேர்மை சமயங்களில் அவரது பேச்சில் இருக்காது. ஒரு எழுத்தாளரை அவர் முகத்துக்கு நேராகவே சமயங்களில் புகழ்வார். அவரது முதுகு மறைந்த பின் 'ஆசாமி தலைசுத்திக்கிட்டுப் போறான். அவன் கதையை அவன்தான் மெச்சிக்கிடணும்' என்பார். 'பின் ஏன் அப்படிச் சொன்னீர்கள்?' என்று கேட்டால், 'சொல்லி வைத்தால் கிடக்கு. அவனைக் காலைவாரி விடுவதற்கு இது தான் வழி என்பார். ஆனால், இந்த மாதிரிப் பேசுவதோ அல்லது புகழ்வதோ, எந்தவிதக் கள்ளத்துடனோ அல்லது அவர் கூறுவதைப்போல் காலைவாரி விடவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனோ கூறும் பேச்சல்ல. அந்தச் சமயத்தில் அவரது வாய் சொல்வதற்கு அவர் பொறுப்பாளியாக மாட்டார். அவரது வாயில் அடக்கம் என்பதே கிடையாது.

புதுமைப்பித்தன் டிராமிலோ பஸ்ஸிலோ பிரயாணம் செய்தால், டிராம், பஸ் டிக்கட்டுகளைக் கசக்காமல் வைத் திருந்து வீடு கொண்டுவந்து சேர்த்து, குப்பைத் தொட்டி யில் போடுவார் 'ஏன் இப்படிச் செய்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டால், 'தூரப் போடுவானேன்?' என்பார். கடைசி யில் ஒருநாள் அத்தனையையும் தூரப் போடத்தான் செய் வார். இந்த விசித்திர குணத்தில் எவ்வளவு அர்த்தம் உண்டோ அவ்வளவு அர்த்தம்தான் அவரது ஏறுக்கு மாறாகப் பேசும் சில பேச்சுக்களிலும் உண்டு. இந்த ஏறு மாறான விசித்திர குணத்தால் புதுமைப்பித்தன் அநாவசிய மாகப் பொய் சொல்லுவார். ஆனால், அந்தப் பொய்கள் எந்தவித லாபத்தையோ பயனையோ கருதிச் சொல்லப் படுபவை அல்ல; வேடிக்கைக்குத்தான் சொல்கிறார் எனச் சமாதானம் கொள்ளவேண்டும்.

அவர் சொல்லும் பொய்களுக்கு இரு உதாரணங்கள்:

புதுமைப்பித்தனின் மனைவி ஊருக்குச் சென்றிருந்தாள். ஒருநாள் திரும்பியும் வந்துவிட்டாள். புதுமைப்பித்தனின் மனைவி ஊரிலிருந்து வந்த மறுநாள் ஒரு நண்பர் "என்ன ஸார், Familyயைக் கூட்டி வரவில்லையா?" என்று கேட்டார். "இல்லை, கூட்டி வரணும்" என்று கூறினார் புதுமைப்பித்தன். பிறகு அந்த நண்பரும் புதுமைப்பித்தனும் பேச்சுவாக்கில் புதுமைப்பித்தனது வீட்டு வரை வந்துவிட்டார்கள். வந்த நண்பர் திடுக்கிட்டுப் போனார். வாசலில் கமலாம்பாள் நின்றுகொண்டிருந்தாள். "என்ன ஸார், பொய்தானே சொன்னேள்?" என்று வியந்தார் நண்பர். "அப்படியா சொன்னேன்?" என்று அடுத்துப் பொய் சொன்னார் புதுமைப்பித்தன்!

இதுபோலவே புதுமைப்பித்தனும் அவரது நண்பர் ஒருவரும் எங்கெங்கோ அலைந்துவிட்டு, திருவல்லிக்கேணி ஜோதி நிலையக் கட்டிடத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். ஜோதி நிலையம் அ. கி. ஜயராமன் அவர்கள் இருவரும் வேர்த்து விதிர்விதிர்த்து வந்திருந்த கோலத்தைப் பார்த்து, என்ன வென்று கேட்டார்.

"உனக்கு விஷயம் தெரியாதா?...(இன்னார்) செத்துப் போயிட்டார். காட்டுக்குப் போய்விட்டு வருகிறோம்" என்று ஒரு பிரபல எழுத்தாளரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுக் கூறி, நம்பும்படியாகக் கதைவிட ஆரம்பித்து விட்டார் புதுமைப்பித்தன்.

பிறகுதான் அது வெறும் பொய் என்று தெரியவந்தது.

மேற்கூறிய சம்பவங்களிலிருந்து புதுமைப்பித்தன் சொல்லும் பொய்கள் எந்தவிதப் பிரதி பலனையும் எதிர் பாராத பொய்கள் என்பதை லகுவில் அறிய முடியும். ஆனால் அவர் ஏன் இந்த மாதிரி பொய் சொன்னார் என்று சிலர் அதிசயிக்கலாம். அதுதான் அவரது விசித்திரம்.

புதுமைப்பித்தன் தமது நெருங்கிய நண்பர்களோடு மிகுந்த உரிமையோடு பழகுவார். தம்மைத் தேடி ஒரு நண்பர் வந்துவிட்டால், இலை முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தால்

கூட எழுந்து வந்து உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பித்துவிடுவார். உரிமையோடு பழகும் நண்பர்களிடம் அவர் கோபப்படுவதும் உண்டு; பின்னர் கோபம் தணிந்து தாமாகவே வந்து குலாவுவதும் உண்டு. ஒருதடவை அவர் ஒரு நண்பரிடம் பண உதவி கேட்டார். நண்பருக்கு அப்போது பண உதவி செய்யக்கூடிய வசதி இல்லை. அதைத் தெரிந்து கொண்டதும் புதுமைப்பித்தன் ஆத்திரத்தில், "......நீ அயோக்கியன். வேண்டியவனுக்குக் கொடுக்கமாட்டாய். கேட்டவனுக்குக் கொடுக்கமாட்டாய்......" என்று தாறுமாருக வாய்க்கு வந்தபடித் திட்டித் தள்ளிவிட்டார். ஆனல் அதே நண்பர் இவரது கோபத்தைத் தாங்க முடியாது மறுநாள் அவருக்கு எங்கோ கொஞ்சம் பணம் பார்த்துக்கொண்டு, அவரது வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அப்போது புதுமைப்பித்தன் அந்த நண்பரைக் கண்டதும், "என்னை மன்னித்து விடு. உன்னை ரொம்பவும் ஏசிவிட்டேன். என்னை மன்னிப்பாயா?..." என்று தழுதழுத்துக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

புதுமைப்பித்தன் கையில் பணமிருந்தால் தாராளமாய்ச் செலவு செய்வார். புத்தகம் வாங்குவதில் அவர் ஒரு கிறுக்கு. சம்பளம் வாங்குகிற தேதியில் புத்தகக் கடைக்குப் போகாமல் வீட்டுக்கு வரமாட்டார். தமக்குப் பிடித்த புத்தகம் என்ன விலையாயிருந்தாலும், மறுநாள் சாப்பாட்டுக்குத் தம்மிடம் வழியில்லை என்ருலும் கூட, கையிலுள்ள பணத்துக்குப் புத்தகம் வாங்கியே விடுவார். வாங்கி வந்த புத்தகத்தை ஒரே மூச்சில் படித்து முடிப்பதும் உண்டு; சமயங்களில் அப்படியே பீரோவுக்குள் தூக்கி வைத்துவிட்டு, 'படித்துக் கொள்ளலாம்' என்ற எண்ணத்தில் அதைப் படிக்கவே மறந்து போவதும் உண்டு. எழுத்தாளராதலால் இந்தப் புத்தகக் கிறுக்கு அப்படியொன்றும் விசித்திர குணமென்று சொல்லமுடியாது. ஆனல், புத்தகத்துக்காக மட்டும் அவர் இப்படிச் செலவழிக்க மாட்டார் செலவழிப்பது எப்படி என்று தெரியாமலே செலவழிப்பார். ஒருதடவை கையில் பணம் நிறைய இருந்தபோது, ஒரு குரோஸ் கில்லெட் பிளேடுகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டார். அந்த ஒரு

குரோஸ் பிளேடையும் எதற்காக வாங்கினர், வியாபாரம் பண்ணப்போகிருரா என்று அதிசயிக்கத் தோன்றும். அவர் வாங்கியதற்குரிய ஒரே காரணம் அவர் கையில் பணம் இருந்துவிட்டதுதான். இதுபோலவே ஏதாவது அழகான சாமான், அநேகமாகத் தேவைக்குப் பயன் படாத சாமான், கண்ணில் தென்பட்டு, கையில் பணமும் இருந்துவிட்டால், பிடித்தது சனி. பணம் காலி. ஒரு முறை இப்படித்தான் வருகிற சம்பளம் வீட்டுச் செல வுக்கே பற்ருதிருந்த போது, ஒரு டாய்லட் கேஸ் ரொம்ப அழகாயிருந்தது என்பதற்காக, பத்துப் பதினைந்து ரூபாய் விலைகொடுத்து வாங்கி வந்துவிட்டார். அப்புறம் அது விஷயமாகக் கணவன் மனைவியரிடையே தகராறு. இந்த மாதிரி காரணங்களால் அவரது குடும்ப நிர்வாகம் குழப்பமடைவதும் உண்டு. பாக்கிக்காக வருபவனிடம் 'ஐயாவைக் கேள்' என்பாள் மனைவி; 'அம்மாவைக் கேள்' என்பார் கணவர். இந்த மாதிரி சங்கடங்களால், புது மைப்பித்தன் தமது 'தினசரி' சேவையின்போது சம்ப ளத்தை முதலில் கமலாம்பாளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தான் தம் செலவுக்கு வாங்கிக் கொண்டார். அது முதற் கொண்டு இந்தத் தகராறு இல்லாம லிருந்தது. பின்னர் அது வழக்கம் போலவே மாறிவிட்டது முண்டு.

இம்மாதிரியான காரணங்கள் ஒருபுறமிருக்க, புது மைப்பித்தனுக்கு நிரந்தரமான பணவசதியும் இருந்த தெனச் சொல்லமுடியாது. ஆனல் பணம் இருந்தாலும்சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி—அவர் ஒரே உற்சாகத்தோடு தான் பேசுவார். அடுத்தவேளைச் சாப்பாடு எங்கே யென்று தெரியாத நிலைமையிலும் அவர் சிரிக்கச் சிரிக்கத் தான் பேசுவார். ஒருமுறை நானும் அவருமே அந்த நிலை யில் இருந்தோம். அந்தச் சமயத்தில் நான் மனம்சோர்ந்து போனல், அவர் சொல்லுவார்:

"ராசா, இதற்கெல்லாம் வருத்தப் படக் கூடாது. இப்படி வெங்கம்பட்டிகளாக இருந்தால்தான் எதைப் பற்றியும் எவனைப் பற்றியும் தயை தாக்ஷண்ய மில்லாமல் எழுதலாம். சொத்து சுகம் என்று வந்துவிட்டால் போலிக் கௌரவமும் வந்துவிடும். அதற்குப் பிறகு

நேர்மையான இலக்கிய சேவை செய்ய முடியாது. இப்போது எவனைத் தாக்கினாலும் கவலையில்லை. வழக்குப் போட்டால் கூட முந்தி வேட்டியை முன்னால் விரித்து விட்டு மல்லாந்து விடலாம்!"

இவை யெல்லாம் சமய சந்தர்ப்பத்துக்காக எழுந்த ஆறுதல் வார்த்தைகள். வறுமைப்பட்டால்தான் எழுத்தாளனிடம் ஜீவ சிருஷ்டி பிறக்கும் என்று அசட்டுத்தனமாக நம்பும் அழுகுணிச் சித்தன் அல்ல, அவர். சுகம் பெறக்கூடிய வாழ்க்கையை ஏன் உதறியடிக்க வேண்டும் என்று தத்துவம் பேசுவார், புதுமைப்பித்தன்.

ஆனால் அந்தத் தத்துவம் அவருக்கு உதவவில்லை. எழுத்தாளர்களின் தீபஸ்தம்பமாக விளங்கிய புதுமைப் பித்தன், நண்பர்களுடன் அருமையோடு பழகிய 'சோவி' (சொ. வி.), வாழ்க்கை முழுவதுமே சுகப்பட்டு வாழ வில்லை.

அத்தியாயம்—20

சங்கீத ஞானம்!

“புதுமைப்பித்தனைச் சிறுகதை ஆசிரியராகவும், கவிபாடும் கவிராயராகவும்தானே கண்டிருக்கிறோம். அவருக்குச் சங்கீத ஞானமும் உண்டா? பாட்டுப் பாடும் கவிராயருக்குச் சங்கீத ஞானமும் இருக்கத்தானே வேண்டும்?'' என்று சில நண்பர்கள் வியப்படையலாம்.

அவரது சங்கீத ஞானத்தைப் பற்றிக் கூறுவதைவிட, ஒரு ரசமான சம்பவத்தைக் கூறலாம்.

புதுமைப்பித்தனுக்கு கணேச சர்மா என்று ஒரு நண்பர் உண்டு. அவருக்குச் சங்கீதத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு. நல்ல ஞானம். மேலும் சங்கீத வித்வான்கள் பலருடனும் அவருக்குத் தொடர்பும் பழக்கமும் உண்டு. சங்கீதக்காரர்களே பொதுவாக ஹாஸ்யமாகப் பேசுபவர்கள். கணேச சர்மாவுக்குப் புதுமைப்பித்தனோடு அரட்டையடிப்பதில் குஷி.

ஒரு தடவை திருவீழிமிழலை சகோதரர்களான நாதசுர வித்வான்கள் சென்னைக்கு வந்திருந்தார்கள். கணேச சர்மா அந்த நாதசுர வித்வான்களுக்கு மிகவும் வேண்டிய நண்பர். எனவே தாராளமாய் எதையும் பேசுவார். அவர் அந்த வித்வத் சிரோமணிகளைப் பார்த்து, “உங்கள் வாசிப்பை யாராரோ கேட்டு ரசிக்கிறார்கள், வெறுமனே தலையை ஆட்டினால் போதுமா? இங்கு ஒரு பெரிய ஞானஸ்தர் இருக்கிறார். என் நண்பர். அவர் சபாஷ் போட்டுவிட்

டால் அப்புறம் உங்களுக்கு வேறு பட்டயமே தேவை யில்லை'' என்று கூறினர்.

அவர்களும் அதிசயித்து, "அப்படியா? அவரைப் பார்க்க வேண்டுமே'' என்ருர்கள்.

கணேச சர்மா அவர்களைப் புதுமைப்பித்தன் குடியிருந்த இடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்.

"என்ன சோவி, திருவீழிமிழலை பிரதர்ஸ் உங்களிடம் வாசித்துக் காட்டவேண்டும்; நாதசுரம்'' என்று பணிவோடு சொன்னர் சர்மா.

"என்னது, நாதசுரமா?'' என்ருர் புதுமைப்பித்தன் "சரி. வாசிக்கட்டும்.''

வித்வான்கள் வாசிக்க ஆரம்பித்தார்கள். புதுமைப் பித்தன் வெற்றிலைச் செல்லத்தை முன்னே இழுத்து வைத்துக்கொண்டு வெற்றிலை போட்டார். ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துத் திருப்ப ஆரம்பித்தார். வித்வான்கள் இருவரும் வெகு நேரம் ராக ஆலாபனைகள் எல்லாம் பண்ணி முத்தாய்ச் சொரிந்து தள்ளினர்கள். ஆனல் புதுமைப்பித்தனின் முகத்தில் எந்த மாறுதலையும் காணேம். 'கம்' மென்றிருந்து படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இதற்குள் அறைக்கு வெளியே இருந்த சர்மா கடகட வென்று சிரித்தார். உள்ளே வந்தார், "இவ்வளவுதான உங்கள் சங்கீதம்? இவரை மயக்க முடியவில்லையே!'' என்று கேலி செய்தார் சர்மா. புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிறகுதான் உண்மை தெரிந்தது. எல்லாம் சர்மாவின் கலாட்டா.

உண்மை என்ன தெரியுமா? புதுமைப்பித்தனுக்கு சங்கீதத்தில் அட்சரம் கூடத் தெரியாது. அந்த ஞானமும் வராது. சங்கீத விஷயத்தில் அவர் ஒரு ஔரங்கசீப். எனவேதான் அந்த வித்வத் சிரோமணிகளின் சங்கீதம் புதுமைப்பித்தனைக் கொஞ்சம்கூட அசைக்கவில்லை.

இதன் பிறகு அந்த நாதசுர சதோதரர்களும் புதுமைப் பித்தனும் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டார்கள். அவர்

கள் சென்னைக்கு வந்தால் புதுமைப்பித்தன் தமது சோம் பலையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு அவர்களைப் போய்ப் பார்ப்பார்; ஆனால், கச்சேரிக்கு மட்டும் போகமாட் டார்! அதுமட்டுமல்ல; அவர்கள் இருவரோடு நேர்ந்த நட்பின் அறிகுறியாக, புதுமைப்பித்தன் அவர்களிடம் ஒரு வெகுமதி கேட்டார். என்ன தெரியுமா? ஒரு நாதசுரம்!

விடாப் பிடியாக நின்று அவர்களிடமிருந்து புத்தம் புதிதான ஒரு நாதசுரத்தை வாங்கி பத்திரமாக வைத் திருந்தார், புதுமைப்பித்தன். ஒருமுறை அவர் என்னிடம் அதைக் காட்டினார்.

''இது எதற்கு?'' என்றேன்.

''வருகிறவனைப் பயமுறுத்துவதற்கு; விரட்டு வதற்கு!'' என்றார் புதுமைப்பித்தன். பிறகு, ''என்ன ராசா, ராசரத்தினம் பிள்ளை பத்திரிகைக்குக் கட்டுரை எழுதும்போது, நான் மட்டும் ஏன் நாதசுரம் வாசிக்கக் கூடாது?'' என்று ஒரு கேள்வியைப் போட்டுவிட்டார்.

புதுமைப்பித்தன் தாம் சொல்லியபடியே நாதசுரத்தை வைத்துக்கொண்டு சிலரைப் பயமுறுத்தியதும் உண்டு. வந்த ஆசாமி எழுந்து போகவில்லையானால், ''கொஞ்சம் நாதசுரம் கேக்கியளா?'' என்று கூறிக்கொண்டே நாத சுரத்தை எடுத்து வந்துவிடுவார். வந்தவர் திகைப்பார். ''இல்லே. நான் குளிககப் போகணும். நீங்க இருக்கிற துன்னா, நம்ப வாசிப்பைக் கேளுங்க'' என்பார். வந்த ஆசாமிக்கு மறுசொல் வேண்டுமா? எழுந்து போய் விடுவார்!

சங்கீதத்தைப் பற்றி எதுவும் தெரியாத, தெரிய விரும்பாத, புதுமைப்பித்தன் ஒரு தடவை சங்கீத விசா ரமே பண்ண ஆரம்பித்து விட்டார். அழகிரிசாமி சங்கீத ஞானமுள்ள சிறந்த எழுத்தாளர். அவரிடம் போய் சங் கீதத்தைப் பற்றித் தர்க்கம் பண்ண ஆரம்பித்தார் புதுமைப்பித்தன்.

தர்க்கத்தில் தோற்றது புதுமைப்பித்தன் அல்ல; அழகிரிசாமிதான். ஏன் தெரியுமா? அவரது வாதத்தை

எதிர்க்கச் சக்தியற்ற புதுமைப்பித்தன், தம் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாமலே வேறு விஷயத்துக்குப் பேச்சைத் திருப்பி விட்டுவிட்டார்!

புதுமைப்பித்தனின் 'பக்த குசேலா' ஞாபகம் இருக்கிறதா?

"...நாதஸ்வரக்காரன் கேதார கௌளை ராகத்தை எடுத்து ஆலாபனை செய்கிறான்; அதே சமயத்தில் பாண்டு வாத்தியம் 'ரூல் பிரிட்டானியா!' என்ற மெட்டை வெளுத்து வாங்குகிறது" என்று கோயில் ஊர்வலக் காட்சியை வருணித்திருக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்!

'கதையிலே ராகத்தின் பெயர்கூடப் போட்டிருக்கிறாரே' என்று நீங்கள் வியக்கிறீர்களா? ஆமாம், கதைதானே, அது!

அத்தியாயம் 21

பிரசங்கி

புதுமைப்பித்தனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தால் பொழுது போவதே தெரியாது. ஆனால் சம்பாஷணையில் மிகுந்த வல்லவராக இருக்கும் புதுமைப்பித்தனை மேடையில் பேசவிட்டால் அது மேடைப் பிரசங்கமாகவே இருக்காது. வந்திருக்கிற மகா ஜனங்கள் அத்தனை பேரும் தம் வீட்டில் தாழம்பாயில் உட்கார்ந்து வெற்றிலை போட வந்திருக்கும் நண்பர் கூட்டமாகவே அவரது கண்ணில் படும். அதாவது மேடை மீது ஏறி நின்று பேசினாலும், அவர் எதிரே இருப்பவர்களிடம் சம்பாஷிக்கும் தோரணையில் தான் பேசுவார்.

1943-ம் வருஷம் திருநெல்வேலிக்கு வந்திருந்த புதுமைப்பித்தனை நெல்லை இந்துக் கல்லூரி மாணவர்கள் கல்லூரி மேடையில் பேச அழைத்திருந்தனர். கூட்டத்துக்கு அ. சீனிவாசராகவன் தலைவர். தலைவர் அறிமுகத்துக்குப் பின் புதுமைப்பித்தன் எழுந்திருந்தார். பலத்த கர கோஷம். அந்தக் கைதட்டலைக் கண்டு அவர் நெகிழவும் இல்லை; அதைப் பொருட்படுத்தவும் இல்லை. அதை ஒரு விளையாட்டாகக் கருதிக் கடகடவென்று சிரித்தார்.

பிறகு பேச ஆரம்பித்தார்.

'தலைவர்களே, நண்பர்களே'—இந்த மாதிரி எந்த ஆரம்பமும் இல்லை. அவையடக்கமும் இல்லை. எடுத்த எடுப்பில் இப்படித்தான் பேசினார்: "இதோ இருக்கிறாரே,

தலைவர்—உங்க வாத்தியார்—இவர், நான், கி. ரா. எல்லோரும் சென்னை மூக்கர் நல்லமுத்துத் தெருவிலே...” என்று ஆரம்பித்தார். பிறகு அங்கு அவர்கள் வெற்றிலை போட்டு வெளியே எச்சில் துப்பியது, இலக்கிய சர்ச்சை பண்ணியது என்று சம்பந்தா சம்பந்தமற்றுப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

‘மூக்கர் நல்லமுத்துத் தெருவிலே...’ என்று ஆரம்பித்த புதுமைப்பித்தன் அப்புறம் வந்திருந்தவர்களோடு சம்பாஷிக்கவே ஆரம்பித்து விட்டார். வந்திருந்தவர்கள் குறுக்கிட்டுப் பேசாததால் அவரது பேச்சு ‘பிரசங்கம்’ என்ற அந்தஸ்தைத் தானே பெற்றுக்கொண்டது!

மேடைமீது நின்ற புதுமைப்பித்தன் பேசிக்கொண்டே குஸ்திக்குக் கிளம்பப் போவது மாதிரி ஜிப்பாக் கைகளைத் திரைத்துச் சுருட்டிக் கொண்டார்; தலைமயிரைக் கோதி விட்டுக் கொண்டார்; ‘ஸைட் பாக்கெட்’டுக்குள் இருந்த கட்டம் போட்ட வெள்ளைக் கைக்குட்டையை எடுத்து உதறினார்; உருவினார்; ‘பட்டணம் சோமாறி’ மோஸ்தரில் அதைக் கழுத்தில் கட்டி ஒரு ‘கிறிக்கி’ முடிச்சுப் போட்டுக்கொண்டார்; மேஜை விளிம்பின்மீது ஏறி உட்கார்ந்தார்; குதித்து இறங்கினார்; சிரித்தார்.

இத்தனைக்கும் நடுவிலே அவர் தாம் பேச ஒப்புக் கொண்ட பொருளான “புதுமைப்பித்தன் கதைகள்” என்பதைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்:

“என்னமோ ‘அதை எழுதக் கூடாது, இதை எழுதக் கூடாது’ அப்படீன்னு பாத்தி கட்டிப் பூச்சி புடுக்கிறுகளே. அவுஹளுக்கு நம்ம கதை பிடிக்காது. நான்தான் கேக்கிறேன். ஏன்யா? எதை எழுதினா என்ன? அதுக்குக்கூட எனக்குச் சுதந்தரம் கிடையாதா? பெரிய வுஹ சொல்றுஹங்கிறத்துக்காக உண்மையை மறைக்க முடியுமா? கருவைத் தடை செய்யலாம்; கருத்தைத் தடை செய்ய முடியுமா?”

புதுமைப்பித்தன் இப்படிக் கூறிவிட்டு ஒருகணம் நின்றார்; பிறகு தொடர்ந்தார்:

"முடியாது. ஆனா, அதுக்காக நான் மட்டும் எதை வேணுமானாலும் சொல்லலாமா? அது கூடாது. பொறுப்பில்லாமல் பிள்ளையைப் பெறலாம்; பொறுப்பில்லாமல் கருத்துக்களைப் பெறக்கூடாது!"

பிறகு மௌனம்.

"எனக்குப் பொறுப்பு தெரியும். விருதாக் கதை எழுதுறவுஹ இருக்காஹளே, அவுஹ மாதிரி எழுதத்தான் தெரியாது!"

அவர் மேலும் பேசினார்:

"நீங்கதான் இப்போ என் கதைகளைப் படிக்கிறீர்களே. எப்படி இருக்கு? கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன். காதல் கதையாம், காதல் கதை! முத்துச் சுடர் போலே நிலா முன்னே வரணும்னு பாரதி பாடிவச்சான் பாருங்க. அது இந்தக் கதாசிரியர்களுக்குத்தான். நம்ம கதாசிரியர்களுக்கு நிலாவும் தென்றலும் இல்லாவிட்டால் கதையே வராது. கிடையாது.

"ஆனால் என் கதையிலே காதல் என்ற சொப்பனாவஸ்தை கிடையாது. என் அம்மாளு புருஷனுக்குக் கஞ்சி காச்சி ஊத்தறதுக்காக, கற்பை விலைபேசுவாள். 'தொழில்' செய்து வாழும் விபசாரிகூட மானமாகப் பிழைப்பாள்; பிச்சை ஏற்கமாட்டாள். என் கதையிலே நிலவும் கிடையாது; தென்றலும் கிடையாது. என் செண்பகராமன் பிள்ளை இருட்டிலே போனார்; இருட்டிலே வந்தார்..."

கோவையற்ற சம்பாஷணைப் போக்கிலே பேசினாலும் கூட மணிமணியான கருத்துக்களை உதிர்த்து விட்டு விடுவார் புதுமைப்பித்தன்.

சென்னை திருவல்லிக்கேணி பெரிய தெருவில் ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் புதுமைப்பித்தன் 'அரசியல்' என்பது பற்றி ஒருமுறை பேசினார். அந்தக் கூட்டத்துக்கு 'கலைமகள்' கி. வா. ஜகந்நாதன் தலைவர். கூட்டமே இல்லை. விரல்விட்டு எண்ணிவிடக்கூடிய ஒரு சிலர்தான். புதுமைப்பித்தன் அங்கும் அப்படித்தான் பேசினார்; சம்பா

ஷித்தார். இடையிலே அவருக்கு ஏதோ ஒரு பெயர் மறந்துபோய்விட்டது. எதிரே நானிருந்தேன். யோசித்துப் பார்த்தார். பிறகு என்னிடம் திரும்பி, "என்ன ராசா, நீதான் சொல்லேன்" என்று கேட்டார். எனக்கு அவர் எதைக் கேட்கிறர் என்பது எப்படித் தெரியும்? வாயைத் திறவாமல் இருந்தேன். பிறகு, அவரே சொன்னர்; "விடுங்கள் அதை. இந்தப் பேர் எழவு ஒரு பேரெழவுதான்!" என்று ஒரு ஹாஸ்யத்தை, எரிச்சலில் பிறந்த ஹாஸ்யத்தைச் சொல்லி நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டுவிட்டார்.

புதுமைப்பித்தன் தமது இளமைக் காலத்தில் திருநெல்வேலியில் இருந்தபோது யாரோ தம்மைப் பேசச் சொன்னர்கள் என்பதற்காகச் சரியென்று தலையாட்டிவிட்டார். பாளையங்கோட்டை நூற்றுண்டு மண்டபத்தில் கூட்டம். பெரிய மண்டபம். சுமார் ஆயிரம் பேர் இருக்கலாம். அங்கு கூடியிருந்த சிறு கூட்டத்தில் புதுமைப்பித்தன் பேசினர்.

'காணுமல்போன பாக்குவெட்டி!' என்பது பிரசங்கத் தலைப்பு.

"விறகு தறிக்க கறி நறுக்க..." என்று ஆரம்பமாகும் தமிழ்ப் பழம் தனிப்பாடல்தான் அவர் எடுத்துக்கொண்ட பொருள்.

ஆனல், மேடையில் ஏறியவுடன் அவரால் பேசவே முடியவில்லை. ஏனெனில் அந்தப்பாட்டு அவருக்கு வாயில் வரவே இல்லை. மறந்து போய்விட்டது. மேடையருகே தமிழாசிரியர் கு. அருணுசலக் கவுண்டர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் புதுமைப்பித்தனின நண்பர். உடனே அவரைப் பார்த்து, "வே. பாட்டும் மறந்து போச்சி! அர்த்தமும் மறந்து போச்சி! கொஞ்சம் சொல்லிக்குடும்வே!" என்று கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இதுதான் புதுமைப்பித்தனின் பிரசங்கம்!

அத்தியாயம் 22

சில ரசமான ஞாபகங்கள்

சென்னையில் ஒரு கவிஞருக்குப் பாராட்டுக் கூட்டம் நடந்தது. அந்தச் சமயத்தில், எந்தப் பாராட்டுக் கூட்டமானாலும் ஒரு வாழ்த்துப்பா எழுதிக்கொண்டு போய், அதன் மூலம் தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்பவரான ஒரு எழுத்தாள இளைஞர், வழக்கம்போலவே ஒரு வாழ்த்தை அச்சிட்டு, பிரேம் போட்டுக்கொண்டு வந்திருந்தார். அந்தக் கூட்டத்தில் புதுமைப்பித்தனும் வேறு சில இலக்கிய நண்பர்களும் ஒரு மூலையில் இருந்தனர். அந்த இளைஞர் புதுமைப்பித்தனிடம் வந்தார்; தமது பாட்டைக் காட்டினார்.

''ஓஹோ, 'வாழ்த்து மடலா'—ரொம்ப சரி!'' என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

அந்தப் பாட்டுக்கு அவர் அபிப்பிராயம் கூறுவார் என்று எதிர்பார்த்தார் அந்த இளைஞர். பதில் வராததால் வாய்விட்டே கேட்டுவிட்டார்.

''பாட்டு எப்படி?''

அதற்குள் தலைவர் நிகழ்ச்சி நிரலை வாசித்து அந்த இளைஞரை அழைத்துவிட்டார்.

''சரிதான் கூப்பிடுதாக. போய் மடல் ஏறு!'' என்று கூறினார் புதுமைப்பித்தன். அதாவது அந்த இளைஞரை மேடைக்குப் போகச் சொன்னார். ஆனால் அவர் சொன்ன

தன் சிலேடை நயத்தை, ஹாஸ்யத்தை, சுற்றி யிருந்த வர்கள் ரசித்தார்கள்.

* * *

'கலைமகள்' பத்திரிகையில் புத்தக மதிப்புரைப் பகுதியை 'உரைகல்' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டு வந்தார்கள். அதுபற்றிச் சில இலக்கிய கர்த்தாக்களுக் குள் ஏதோ பேச்செழுந்தது. முடிவில் உரைகல் என்ற சொல்லில் வரும் ரகரம் வல்லின 'ற'கரமா, இடையின 'ர'கரமா என்று ஒருவர் ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பினர். புதுமைப்பித்தன் சிறிதும் யோசிக்காமல் "வல்லினம்தான்" என்று கூறினர். உடனே சந்தேகத்தைக் கிளப்பிய அதே அன்பர் "அது எப்படி? உராய்தல் என்பதிலிருந்து தானே உரைதல் வந்திருக்க வேண்டும்!" என்று கூறி ஞர். புதுமைப்பித்தன் உடனேயே தமது தவறை உணர்ந்து கொண்டார். ஆனல் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

"வாஸ்தவம்தான், ஆனல் கொஞ்சம் அழுத்தித் தேய்த்தால்?" என்று ஒரு போடு போட்டார். 'ர'வை அழுத்திக் கூறினல் 'ற'தானே!

* * *

ஒரு பாராட்டுக் கூட்டத்துக்குச் சென்றுவிட்டு நானும் புதுமைப்பித்தனும் வெளியே வந்தோம். அந்தப் பாராட்டுக் கூட்டத்தின் 'பாட்டுடைத் தலைவ'ரான இலக்கிய கர்த்தாவைப்பற்றி, புதுமைப்பித்தனுக்கு மட்ட மான அபிப்பிராயம். அந்தக் கூட்டத்தில் பெரிய பெரிய தலைவர்களும் பிரபலஸ்தர்களும் 'பாட்டுடைத் தலைவரை'ப் பாராட்டினர்கள். புதுமைப்பித்தனுக்கு ஏனடா வந் தோம் என்றிருந்தது.

கூட்டம் முடிந்து வெளியே வந்ததும், "ராசா, நான் வரும்போது ரெண்டு பொம்பிளைகள் பேசிக்கிட்டாஹ. என்ன தெரியுமா?" என்ருர்.

"கதையா? இல்லை..."

"கேளப்பா. அது ஒரு பாட்டு" என்று கூறிக்கொண்டு ஒரு வெண்பாவை, தாம் இயற்றிய வெண்பாவைக் கூறத் தொடங்கினார். முதல் இரண்டு அடிகளில் இன்னார் இன்னாரை இலக்கிய கர்த்தா என்று பாராட்டிய விஷயம் தான் பாட்டின் கருத்து. அந்த அடிகளை ஒரு பெண் பிள்ளை சொன்னாளாம்; உடனே அதைக் கேட்ட அடுத்த பெண் பின்வருமாறு பதில் சொன்னாளாம்.

—'ஆமக்கா!

பப்படத்துக் காரி பார்வதியின் அத்தை மகள்
அப்படித்தான் சொன்னாள் அன்னைக்கி'

என்று குறைப்பாட்டையும் கூறி முடித்தார் புதுமைப் பித்தன்.

"இலக்கணம் சரியில்லையே!" என்றேன் நான்.

"பப்படம் விற்கிறவளுக்கு இலக்கணம் தெரியுமா?" என்று சொல்லிவிட்டு, "இவர்கள் சொல்கிற அபிப்பிரா யத்துக்கும் ரோட்டில் போகிற எவளோ ஒரு பெண் சொல்கிற அபிப்பிராயத்துக்கும் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது. வா, போவோம்" என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

ஒரு பொதுக்கூட்டத்துக்குச் சென்றுவிட்டு வெளியே வந்த சமயம் எங்களோடு ஒரு எழுத்தாளரும் வந்தார். எழுத்தாளர் என்றால் கதை எழுதுவாரோ என்னவோ? ஆனால் எழுத்தாளர்களின் கற்பனைச் சுரங்கமான (!) மது, மாது இரண்டிலும் திளைத்த ஆசாமி. அப்போது எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு புத்தக வியாபாரி தம் மகளு டன் முன்னே போய்க் கொண்டிருந்தார். அதைக் கண்ட எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தனைப் பார்த்து, "அதோ—அவ ருடன் போகிறாளே, அவள் யார்? மகளா?" என்று கேட்டார்.

புதுமைப்பித்தன் உடனே, "பாவம், இதுவா? இது ரொம்ப சின்னப் பொண்ணு. மகள் இல்லை. அவர் பேத்தி!" என்றார்.

பிறகு அவர் என்னிடம் திரும்பி "I saved that girl. (நான் அந்தப் பெண்ணைக் காப்பாற்றினேன்.) மகள் என்று சொல்லியிருந்தால் பயல் அவள் பின்னாலேயே போயிருப்பான்!" என்று ரகசியமாகச் சொன்னார்!

* * *

ஒரு நூலாசிரியர் மேலைநாட்டு இலக்கிய விமர்சன முறையில் தமிழில் ஒரு புத்தகம் எழுதியிருந்தார். எனினும் அந்த நூலில் மேலை நாட்டு இலக்கிய விமர்சன நூல்களிலிருந்து அதிகமான மேற்கோள்களைத்தான் நிறைத்திருந்தார். மேலை நாட்டுக் கருத்துக்களை அவர் மனத்தில் வாங்கி உணர்ந்து எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அந்த நூலுக்கு ஒரு பாராட்டுரை எழுதியிருந்த நூலாசிரியரின் நண்பரொருவர் தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் பாட்டு ஒன்றை உதாரணமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

பச்சைப் புல்லைத் தின்று வெள்ளைப்
பால் தர நீ என்ன
பக்குவஞ் செய்வாய் அதனை
பகருவையோ பசுவே!

எப்படிப் பசுமாடு பச்சைப் புல்லைத்தின்று அமுதமான பாலைத் தருகிறதோ, அது போலவே நூலாசிரியர் மேலை நாட்டு நூல்களை உண்டு மாந்தி நமக்கு அமுதம் தருகிறார் என்று பாராட்டியிருந்தார் அந்த நண்பர்.

புதுமைப்பித்தன் இதைப் பார்த்தார். "பச்சைப் புல்லாவது, பாலாவது? இது வைக்கோலையே தின்றுவிட்டு வைக்கோலாகவே கழிந்து தள்ளுகிற மாடு அல்லவா?" என்று கூறினார்!

* * *

பி. ஸ்ரீ. ஆசார்யா சித்திர ராமாயணம் எழுதுவதற்காகக் கம்பனுக்குப் பலபேர் எழுதியுள்ள உரைகளைத் தம் அருகே வைத்து ஏதோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தாம் சொல்ல வேண்டிய பாடலுக்குச் சரியான அர்த்தம் அந்த உரைகளில் எதிலும் அவருக்குப் புலப்படவில்லை.

இந்தச் சமயத்தில் புதுமைப்பித்தன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பி. ஸ்ரீ. புதுமைப்பித்தனைப் பார்த்து, "என்ன சோவி, இந்தப் பாட்டுக்கு என்ன பொருள்? இந்த உரையாசிரியர்கள் எவருமே தெளிவாகச் சொல்லவில்லையே" என்றார்.

உடனே புதுமைப்பித்தன், "ஆமாமா, எல்லாரும் கம்பனுக்கு உறைதானே போட்டிருக்கானுக!" என்று அழுத்திக் கூறினார்.

* * *

புதுமைப்பித்தனுடன் நண்பர் முல்லை முத்தையாவும் நானும் காப்பி சாப்பிடச் சென்றோம். அதாவது, காலைக் காப்பி பலகாரம் சாப்பிடத்தான். ஆனால் புதுமைப்பித்தன் கடைக்குள் சென்றதும் முதலில் காப்பிக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார். "என்ன, ஏதாவது சாப்பிடவேண்டாமா?" என்றோம். "சாப்பிடத்தான் முதலில் காப்பி. அப்புறம் தோசை. அப்புறம் இன்னொரு காப்பி" என்றார்புதுமைப்பித்தன்.

"இது என்ன வழக்கம்?" என்றேன் நான்.

"உனக்குத் தெரியாது. இவன் கடைத்தோசையை இப்படி முன்பாரா பின்பாரா கொடுத்து உள்ளே தள்ளினால்தானப்பா திங்க முடியும். தெரிந்ததா?" என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

ஒருநாள் புதுமைப்பித்தனும் சில நண்பர்களும் ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சாப்பிடச் சென்றார்கள்.

"என்னப்பா, சூடாக என்ன இருக்கிறது?" என்று சேர்வரைக் கேட்டார் புதுமைப்பித்தன்.

"இட்லி."

"சரி. கொண்டுவா."

சேர்வர் இட்லியைக் கொண்டுவந்து வைத்தான்; ஆவி வந்து கொண்டிருக்கும் சூடான சாம்பார் தட்டு நிறைய நிரம்பியிருந்தது. புதுமைப்பித்தன் இட்லியைப் பிட்டார். அது ஆறிப்போன இட்லி. கொதிக்கிற சாம்பாரை அதன் மீது ஊற்றி அதற்குச் சூடேற்றும் வியாபார தந்திரத்தைக் கண்டுவிட்டார் புதுமைப்பித்தன்.

உடனே சேர்வரைக் கூப்பிட்டார்.

"என்னப்பா, ஆத்மா குளிர்ந்துவிட்டதே!" என்றார்.

சேர்வர் விழித்தான். "இல்லை. சாம்பார்தான் சுடுகிறது. இட்லி செத்துப் போச்சே!" என்று அதற்கு விளக்கம் கூறினர் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

ஒரு சினிமாக் கம்பெனி பிரம்மாண்டமான செலவில் ஒரு படம் தயாரித்தது. ஆனல் படம் முடிந்தபாட்டைக் காணோம். காரணம், அந்தப் படத்தில் புதிய புதிய அம்சங்களைப் புகுத்த வேண்டும் என்பதற்காக, அப்போதைக்கப்போது வெளிவரும் ஆங்கிலப் படங்களிலிருந்து பல அம்சங்களைக் காப்பியடித்து, தன் படத்தில் புகுத்திக் கொண்டிருந்தது அந்தக் கம்பெனி.

இதைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்போது பின்வருமாறு சொன்னர். "கண்ட படத்திலிருந்தும் காப்பியடித்துக் கொண்டிருக்கிறர்கள். கடைசியில் படம் வெளிவரும்போது எப்படி இருக்கும் தெரியுமா? குடுகுடுப்பைக்காரன் சட்டை மாதிரி இருக்கும்!" என்றர்.

அதாவது துண்டுத் துணிகளை ஒட்டவைத்துத் தைத்துக் கோமாளிமாதிரி குடுகுடுப்பைக்காரன் போட்டிருப்பானே அந்த மாதிரி என்பதைத்தான், அதாவது படம் கோமாளித்தனமான தோல்வியாகப் போகும் என்பதைத் தான், அவர் இப்படிக் குறிப்பிட்டார்.

* * *

பதிப்பாசிரியர் ஒருவர் புதிதாகச் சில நண்பர்களைப் பிடித்து ஒரு பிரசுராலயம் தொடங்கினார். அந்தக் கம்பெனி டைரக்டர்களின் பெயரோடு அச்சடித்த 'பிராஸ்பெக்டஸ்' வெளிவந்திருந்தது. அந்த டைரக்டர்களின் வரிசையில் அந்தக் கம்பெனிக்கு அதிகமான மூலதனம் போட்டவரின் பெயர் கடைசியில் இருந்தது. இதைக் கண்ட நண்பர் ஒருவர் "நிறையப் பணம் போட்டவரின் பெயர் அடியிலே இருக்கிறதே. ஏன்?" என்று கேட்டார்.

உடனே புதுமைப்பித்தன், "மேலே இருக்கிற பேர்வழிகளையெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டாமா? அதனால்தான் அவர் அடியில் இருக்கிறார்!" என்றார்.

* * *

புதுமைப்பித்தன் தினமணியில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவருக்கு அச்சாக வேண்டிய புரூபுகள் பார்வைக்கு வரும். புரூபை எவ்வளவுதான் கவனமாகப் பார்த்துக் கொடுத்தாலும், சமயங்களில் கம்பாஸிட்டர்கள் பிழைகளைத் திருத்தாமல் விட்டு விடுவார்கள். இதைக் கண்டு எரிச்சலுற்ற புதுமைப்பித்தன் சமயங்களில் புரூபைப்பார்த்து முடித்துவிட்டு, கடைசியில் 'கடவுள் துணை!' என்று எழுதி விட்டுவிடுவார். கம்பாஸிட்டர் வந்து "இதென்ன ஸார்? கடவுள் துணையைக் கம்போஸ் செய்யவா?" என்று கேட்டால், "இல்லையப்பா, நான் என்னால் ஆனமட்டும் பார்த்து விட்டேன். இனிமேலும் தவறு விழுந்தால், 'கடவுள்தான் எனக்குத் துணை. நீ அல்ல' என்பதற்குத் தான் அப்படிப் போட்டேன்" என்பார் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

புதுமைப்பித்தன் எப்போதும் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பார். ஒரு தடவை அவரும் இன்னொரு நண்பரும் இரவில் நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று அந்த நண்பர் "நாம்பாட்டுக்குப் பேசிக்கொண்டிருந்தால்? மணி என்ன'வே?" என்று கேட்டார்.

"அதைப்பற்றி என்ன'வே கவலை? நான் காலம் கடந்த பெருமாள்!" என்றார் புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தன் 'காலங்கடந்த பெருமாள்' என்று தம்மைச் சொல்லிக் கொண்டாலும் அவரிடம் ஒரு கைக் கடிகாரம் இருந்தது. ஆனால் அவர் அதைக் கையில் கட்ட மாட்டார். ஆபீசுக்குச் செல்லவேண்டிய நேரத்தைப் பார்ப்பதற்காக அந்தக் கடிகாரத்தை வைத்திருந்தார். ஆனால் அதில் ஒருபோதும் அவர் மணி பார்ப்பதில்லை!

* * *

பாஞ்சாலங்குறிச்சி கட்டபொம்முவைப் பற்றி ஒரு புத்தகம் வெளிவர வேண்டும் என்று விரும்பினார் புதுமைப் பித்தன். ஒரு பதிப்பாசிரிய நண்பர் சரித்திரப் பரிசய முள்ள ஒரு எழுத்தாளரைக் கொண்டு அதை எழுதச் செய்து வெளியிட்டார்.

புத்தகம் வெளிவந்த பிறகு, அந்தப் பதிப்பாசிரியர் ஒரு பிரதியைப் புதுமைப்பித்தனிடம் கொடுத்து, "படித் துப் பார்த்து எப்படி இருக்கிறது என்று சொல்லும்" என்றார்.

புதுமைப்பித்தன் புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னார்:

"வே! இது காயடிச்ச கட்டபொம்மு!"

புத்தகத்தில் வேகமில்லை என்பதையே அவர் இப்படிக் குறிப்பிட்டார்.

* * *

ஒரு கதாசிரியர் ஒரு உருவகக் கதை எழுதி அதை ஒரு பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருந்தார்; பின்னர் அதே பத்திரிகையில் அதே உருவகக் கதையின் கருத்தையே ஆதாரமாக வைத்து, இன்னொரு எழுத்தாளர் ஒரு பாட்டு எழுதி யிருந்தார். இதைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தனிடம் குறிப்பிட்டபோது அவர் சொன்னார்:

"புருஷன் தன் சோரநாயகியைத் தேடி இருட்டில் போனான்; அந்தப் புருஷனின் மனைவி தன் சோர நாயகனைத் தேடி இருட்டிலே போனாள். இருட்டில் இருவரும் ஒருவரையொருவர் இனம் தெரியாமல், புருஷனைச் சோர நாயகனென்றும், மனைவியைச் சோர நாயகி என்றும், இருவருமே தப்பாகக் கருதி ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்தவாறு வெளிச்சத்துக்கு வந்தனர். பிறகு இரண்டு பேரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விழித்தார்கள். இதைப் போலத்தான் இந்தக் கதாசிரியரும் கவிஞரும் இப்போது விழிக்கிறார்கள். இருவருமே காப்பி யடித்தவர்கள். இரண்டுக்குமே மூலம் வேறு. அதனால் அந்தக் கதாசிரியர் தம் கதையைக் காப்பியடித்து விட்டதாகக் கூறுவது தப்பு; கவிஞர் காப்பியடிக்கவில்லை என்று கூறுவதும் தப்பு! இது தான் விஷயம்!"

* * *

நவயுகப் பிரசுராலயத்தில் புதுமைப்பித்தனின் நூல் ஒன்று அச்சாகி, பாரங்கள் ஒருபுறத்தில் அடுக்கி வைக்கப் பட்டிருந்தன. அந்த அடுக்கின்மீது ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு சிகரெட் பிடித்தார் புதுமைப்பித்தன். ஞாபக மறதியாக சிகரெட் கட்டையை அடுக்கின்மீதே போட்டு விட்டார். சிறிது நேரத்தில் புகை கிளம்பி, பாரங்கள் தீப் பிடித்து விட்டன. உடனே பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் ஓடி வந்து தீயை அணைத்துவிட்டனர். புதுமைப்பித்தன் மட்டும் சும்மா அசையாது இருந்தார்.

"அட, என்ன மனுஷனையா நீர்? உம்முடைய புத்தகம் எரியுது. சும்மா இருக்கிறீரே" என்று சத்தமிட்டார் பக்கத்திலிருந்த காரைக்குடி சா. கணேசன்.

"எரிகிற நெருப்பை ஏன் அணைக்கவேண்டும்? சாம்பல் குவியல் எத்தனையோ தத்துவங்களைத் தந்திருக்கும். அதெல்லாம் இப்போ நஷ்டமாய்ப் போச்சு" என்று சாவதானமாகப் பதில் கூறினார் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

மாய்மாலக்காரர்களைக் கண்டால் புதுமைப்பித்த னுக்குப் பிடிக்காது. ஒரு நண்பர் கம்யூனிஸத்தைப் பற்றி சரமாரியாகப் பேசுவார். அவரது உற்சாகத்தில் 'நான் ஒரு கம்யூனிஸ்ட்' என்றும் கூறி, தமது கட்சியை எடுத் துரைப்பார். ஆனால் உண்மையில் கம்யூனிஸக் கொள்கை யில் அவருக்குப் பற்றுதல் இருந்ததே ஒழிய, அவர் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் அல்ல. புதுமைப்பித்தனிடம் வந்து இந்த நண்பர் ஒரு தடவை இதுமாதிரிப் பேசிவிட்டு, "நானும் ஒரு கம்யூனிஸ்டுதான்!" என்றார்.

புதுமைப்பித்தன் விடுவாரா? "வே. நீர் உண்மையான கம்யூனிஸ்டாக இருந்தால் உம் நாமத்தையும் பூணூலையும் முதலில் களைந்து எறியும்!" என்று ஒரு போடு போட்டார். நண்பர் வெலவெலத்துப் போய்விட்டார்.

பிறகு புதுமைப்பித்தன் "வர்க்க பேதத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்கிறது கம்யூனிஸம். நீரோ வருண பேதத் தைக்கூட விடமாட்டீர் போலிருக்கிறதே!" என்றார். வருணபேதம் என்ற சொல்லில் தொனிந்த சிலேடை நயத்தைக் கண்டதும் அந்த நண்பருக்கே சிரிப்பு வந்து விட்டது!

* * *

ஒருமுறை நண்பர் அழகிரிசாமியும், புதுமைப்பித்த னும், நானும், தமிழாராய்ச்சித் தலைவர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுப் போனோம். போகிற வழியில் அழகிரிசாமி ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டார். அந்தச் சமயத்தில் ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வையாபுரிப் பிள்ளை எழுதிய திருவள்ளுவரைப் பற்றிய கால ஆராய்ச்சி வெளி வந்திருந்தது. அந்த ஆராய்ச்சியைப் படித்த அழகிரி சாமியின் தமிழ்ப் பண்டித நண்பர் ஒருவர், "இந்த வையா புரிப் பிள்ளையே இப்படித்தான். ஒரே அநியாயம். பழைய தமிழ்ப் புலவர்களின் காலத்தையெல்லாம் மிகவும் பிற் பட்டதாகவே கூறுகிறார்" என்று அழகிரிசாமியிடம் குறைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். வையாபுரிப் பிள்ளை யின் ஆராய்ச்சியைப் பற்றி எங்கள் மூவருக்குமே சிறந்த

அபிப்பிராயம். காய்தல் உவத்தல் இல்லாத நடு நிலைமை யான ஆராய்ச்சி என்பது எங்கள் கருத்து. புதுமைப்பித் தனிடம் அழகிரிசாமி அன்றுதான் பழகத் தொடங்கினர். எனவே புதுமைப்பித்தனை நோக்கி, "நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? இந்தப் பண்டித நண்பர்கள் கோபப்படு வதில் அர்த்தம் உண்டா?" என்று கேட்டார். புதுமைப் பித்தன் சொன்ன பதில் இதுதான்: "பண்டிதர் தானே? நமது பண்டிதர்களுக்கு நம் இலக்கியம் பல்லாயிரம் வரு ஷங்களுக்கு முந்தியது என்று சொல்லிக் கொள்வதில் ஒரு பெருமை, பரிணும தத்துவப்படி தோன்றிய முதல் குரங்கு தமிழ்க்குரங்கு என்ருல்தான் நம்மளவனுக்குத் திருப்தி!"

* * *

புதுமைப்பித்தனும் நண்பர் அழகிரிசாமியும் 14-ம் நம்பர் பஸ்ஸுக்காக ஒரு ஸ்டாப்பில் நின்றுகொண்டிருந் தார்கள். பஸ் வர வெகு நேரமாகிவிட்டது. சுமார் அரைமணி நேரம் கழித்து வந்தது.

"இது ஏன் இவ்வளவு நேரம் கழித்து வருகிறது!" என்ருர் அழகிரிசாமி.

"அதுவா? இந்த. பஸ்தான் ராமனைக் காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டுத் திரும்பி வருகிற பஸ். நேரமாகத் தானே செய்யும்?" என்ருர் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

புதுமைப்பித்தன் வீட்டுக்குச் சில எழுத்தாள நண் பர்கள் சென்ருர்கள். புதுமைப்பித்தன் தரையில் கிழிந்து போன பாயில் உட்கார்ந்திருந்தார். வந்திருந்தவர்களை வர வேற்று உட்காரவைப்பதற்காகக் கிழிந்துபோயிருந்த இன் ெருரு பாயை இழுத்து ஒட்டுப்போட்டு விரித்து, "உட்கா ருங்கள். இதுதான் எழுத்தாளரின் சங்கப்பலகை! சும்மா உட்காருங்கள்!" என்று கிழிந்த பாயை சுட்டிக்காட்டினுர் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

ஈழகேசரி பத்திரிகை ஆசிரியர் ராஜ அரியரத்தினம் சென்னைக்கு வந்திருந்தார். வந்திருந்த இடத்தில் புதுமைப் பித்தனை ஜோதி நிலையப் பிரசுராலயத்தில் சந்தித்தார். அப்போது ஜோதி நிலயத்தில் புதுமைப்பித்தன் மொழி பெயர்த்திருந்த 'பிரேத மனிதன்' வெளிவந்திருந்தது. அதில் ஒரு பிரதியை எடுத்து ஈழகேசரி அரியரத்தினத் திடம் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார் புதுமைப்பித்தன். அப்படிக் கொடுக்கும்போது அதில் தம் கைப்பட ஒரு விஷயம் எழுதிக் கொடுத்தார்.

அது இதுதான்: 'அறம் செய விரும்பு—ஆனால், செய்யாதே!'

* * *

புதுமைப்பித்தன் முதன் முறையாக அ. சீனிவாச ராகவனோடு அறிமுகம் ஆவதற்காக அவரது வீட்டுக்குச் சென்றார். அவர் சென்ற சமயத்தில் தெருவில் ஆடிக் காற்று புழுதியை வாரி இறைத்துக்கொண் டிருந்தது. புதுமைப்பித்தன் கண்களில் மண் விழுந்துவிட்டது. கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டே அ. சீ. ரா.வின் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தார். வாசலில் தம் கண்ணில் விழுந்த மண்ணையும் கசக்கிக்கொண்டு நின்ற அ. சீ. ரா.வைப் பார்த்து,

"...அவர்கள்தானே!" என்று கேட்டார் புதுமைப் பித்தன்.

"...ஆமாம். அவன்தான் நான். ஆனால் தங்களைத் தெரியவில்லையே!" என்றார் அ. சீ. ரா.

"எப்படித் தெரியும்? இந்தப் புழுதியிலேதான் கண்ணைத் திறக்க முடியவில்லையே!" என்று கூறிக்கொண்டு, தம்மை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார் புதுமைப்பித்தன். பிறகு 'நீங்கள் நேற்று நெல்லை மாணவர் சங்கத்தில் பேசியதைக் கேட்டேன். உங்களை நண்பராக்கிக்கொள்ள வந்திருக்கிறேன்" என்று அ. சீ. ரா.விடம் கூறினார்.

"அதற்குத்தான் அழுதுகொண்டு வருகிறீர்களோ?" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார் அ. சீ. ரா.

"நீங்களும்தாம் அழுகிறீர்கள்? இந்த மண்ணின் வலிமை யாரை விட்டது? ஆனல் ஒன்று: சந்திக்கும் போது அழுதால், பிரியும்போது சிரிக்கலாம் அல்லவா?" என்ருர் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

சென்னைக்கு காந்திஜி வந்திருந்த சமயத்தில் தியாக ராய நகரில் ஒரு எழுத்தாளர் கூட்டம் நடந்தது. அந்தக் கூட்டத்துக்குப் புதுமைப்பித்தனுக்கும் அழைப்பு வந்திருந் தது. கூட்டத்துக்குச் சென்ற எழுத்தாளர்களுக்கு எழுத் தாளர் மகாநாட்டின் பிரதிநிதி என்பதைக் குறிக்கும் பாட்ஜுகள் வழங்கப்பட்டன. ஆனல் தமிழ் எழுத் தாளர்கள் நிறைந்த அந்தக் கூட்டத்தில் வழங்கப்பட்ட பாட்ஜுகளோ, ஹிந்தி பாட்ஜுகள். புதுமைப்பித்த னுக்கு ஹிந்தி தெரியாது. இருந்தாலும் ஹிந்தி எழுத்து எப்படி இருக்கும் என்பது தெரியும். எனினும் அவர் அந்த பாட்ஜை வேண்டுமென்றே தலைகீழாகக் குத்திக்கொண் டார். யாராவது கேட்டால் 'தெரியாத பாஷையை எப் படிக் குத்திஞலும் ஒன்றுதான்!' என்று கூறி அந்த பாட்ஜை வழங்கியவர்களுக்கு சூடு கொடுத்தார் புதுமைப் பித்தன். "இது என்னப்பா பாஷை? எழுத்துக்கள் எல் லாம் தலை கீழாக வெளவால் மாதிரி தொங்கிக்கிட்டு இருக்கு. அதனல்தான் நான் அதை நேராகத் திருப்பிக் குத்திக் கொண்டேன். கொஞ்சம் அழகா யிருக்கட்டுமே!" என்று ஹிந்தியையும் கேலி செய்தார் அவர்.

* * *

மாமா வரேர்கார் என்ற மராத்தி எழுத்தாளருக்குச் சென்னை எழுத்தாளர்கள் ஒரு உபசாரக் கூட்டம் நடத்தி ஞர்கள். அந்தக் கூட்டம் முடிந்து திரும்பும்போது நண் பர் கொத்தமங்கலம் சுப்பு புதுமைப்பித்தனையும் அவ ருடன் வந்த சில எழுத்தாள நண்பர்களையும் தம் வீட்டுக்கு அழைத்தார். கொத்தமங்கலம் சுப்பு அப்போது தமது 'காந்தி மகான் கதை'யை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அதை வாசித்துக் காட்டத்தான் அவர் அழைத்தார். 'ராத்

திரிச் சாப்பாடும் தந்து, ஒரு சினிமாவுக்கும் அழைத்துப் போவதானால் வருகிறோம்' என்றார் புதுமைப்பித்தன். சுப்பு சம்மதித்தார். நாங்கள் அனைவரும் போனோம்.

காந்திமகான் கதையை வாசித்துக் காட்டினார் சுப்பு. நாங்கள் கேட்டோம். புதுமைப்பித்தனும் கேட்டார். ஆனால் அவர் அபிப்பிராயம் சொல்லவில்லை. சுப்புவின் கிராமியப் பாடல்கள் பலவற்றையும் போற்றிய புதுமைப் பித்தனுக்குக் காந்திமகான் கதை மட்டும் பிடிக்கவில்லை

“என்னப்பா, அபிப்பிராயம் சொல்லமாட்டேன் கிறியே!'' என்று கேட்டார் சுப்பு.

“சொல்றேன்'' என்று தலையை ஆட்டினார், புதுமைப் பித்தன். ஆனால் சொல்லவில்லை.

பிறகு சுப்பு எங்களுக்கு உப்புமா வழங்கினார். சாப் பிட்டோம். அப்போது உப்புமாவுக்குத் தொட்டுக் கொள்ள ஊறுகாய் வந்தது. புதுமைப்பித்தன் தமக்கு ஊறுகாய் வேண்டாம் என்றார்.

“உனக்கு நல்லது எதுவும்தான் பிடிக்காதே!'' என் றார் சுப்பு.

“எனக்கு உன் பாட்டும் பிடிக்கவில்லை எனவே அதை நல்லது என்று நினைத்துவிடாதே!'' என்று பதில் கூறினார் புதுமைப்பித்தன்.

* * *

புதுமைப்பித்தனுக்குத் திருநெல்வேலி லாலாக்கடை அல்வா என்றால் மிகவும் பிரியம். ஒருதடவை நான் திரு நெல்வேலிக்குச் சென்றிருந்தபோது, புதுமைப்பித்தனுக்கு அல்வா வாங்கி அனுப்புவதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனேன். நான் சென்ற சில தினத்தில் புதுமைப்பித்த னும் திருவனந்தபுரம் செல்ல வேண்டியிருந்தது. எனவே தாம் புறப்படும் தினத்தைக் குறிப்பிட்டு விருதுநகரில் தம்மைச் சந்திக்கும்படி கூறி எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி னார். கடிதம் வெறும் கடிதம் அல்ல; இரண்டு பாட்டுக் களைக் கொண்ட சீட்டுக் கவி.

அல்வா எனச் சொல்லி அங்கோடி விட்டாலும்
செல்வா! நீ தப்ப முடியாது—அல்வா
விருதுநகர்க் கெடியில் உன்னுடனே கட்டாயம்
வருதுஎனக் காத்திருப்பேன் நான்!

என்பது முதல் பாட்டு. இவரது கடிதத்தை நம்பி நான் விருதுநகர் ஸ்டேஷனுக்கு வந்ததுதான் மிச்சம், ஆசாமி வரவில்லை. பிறகு நான் அவருக்கு அல்வாவைப் பார்ஸலில் அனுப்பி வைத்து விட்டேன். நான் எந்தக் கடையிலே அல்வா வாங்கினேனோ, அந்தக் கடைக்காரர் அப்போது தான் ஒரு புத்தகம் வெளியிடும் கம்பெனியில் பங்கு தாரராகச் சேர்ந்திருந்தார். இது புதுமைப்பித்தனுக்கும் தெரியும். தாம் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்த அல்வாவைப் புதுமைப்பித்தன் தின்றுபார்த்துவிட்டு எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

கடிதத்தின் பகுதி இது:

"...அல்வா கிடைத்தது. இன்றுதான் தின்று பார்த்தேன்...நீ அதில் ரொம்பப் பணத்தைக் கரியாக்கி இருப்பாயோ என்பதுதான் வருத்தம். ஊன்றித் தின்று பார்த்தால்...(இன்னார்) அல்வாப் போடுவதைவிட, புஸ்தகம் போடுவதுதான் நல்லது. நெல்லையில் கோயில் மாதிரி அந்தஸ்து வகித்துவந்த அல்வா இப்படியாச்சே என்பது தான் எனக்கு ரொம்ப வேதனை. அல்வாவில் சில பகுதிகள் பாகிஸ்தான் கேட்கின்றன. நீ அனுப்பிய அல்வா. அதற்காக அதை நான் மன்னிக்கிறேன்...விருதுநகரில் ரயில் இரண்டு நிமிஷங்கள்தான் நிற்கும். ஆனால் நீ செங்கோட்டை வரை என்னுடன் வருவதற்கு ரயில்காரன் ஆட்சேபிக்க மாட்டான். நீயும் நானும் இரண்டு மணி நேரமாவது பேசிப் பொழுதைக் கழிக்கலாமே. டிக்கட் வாங்கியதும் உனக்கு எழுதி விடுகிறேன். அல்வா வேண்டாம். நீ வா..."

* * *

அல்வாவை விருதுநகர்க் கெடியில் எதிர் நோக்கிச் சீட்டுக்கவி விட்டது போலவே, புதுமைப்பித்தன் பல

சமயங்களில் பாட்டாகவே பதில் எழுதி விடுவது முண்டு.

1945-ம் வருஷத் தொடக்கம்.

பொங்கலுக்கோ மற்ற சுபதினங்களுக்கோ வாழ்த்து அனுப்பும் 'கெட்ட பழக்கம்' எனக்கோ புதுமைப்பித்த னுக்கோ கிடையாது. அந்த வருஷம் நான் வம்புக்காயினும் ஒரு செய்தி அனுப்புவோமே என்று எண்ணி. 'குட்டு தற்கோ பிள்ளைப் பாண்டியனுரிங்கில்லை...' என்று தொடங்கும் தனிப்பாடலைச் சிறிது சமய சந்தர்ப்பத்துக் குத் தக்கபடித் திருத்தி இலக்கிய நண்பர்களுக்கும், பாட்டு எழுதும் 'கவிஞர் பெருமக்க'ளுக்கும், ரசிகர்கள் சிலருக் கும் 'பொங்கல் செய்தி' என்று அச்சிட்டு அனுப்பி வைத் தேன். இந்தப் பாடலுக்கு இரண்டே இரண்டு பேரிட மிருந்துதான் எனக்கு எதிரொலி கிடைத்தது. ஒருவர் டி. கே. சி., மற்றவர், வேளூர் வெ. கந்தசாமிக் கவிராயர் என்ற புனைபெயரைக் கொண்ட புதுமைப்பித்தன். டி. கே. சி. என் மனவேதனையை நன்ருக உணர்ந்து போலிப் புலமை பெருத்துவிட்டதற்காக நான் படும் மன உளைச் சலை எண்ணி, "ஹிம்ஸை என்பது அநுதியான தத்துவம். இதற்கு நாமெல்லாம் கவலைப்படுவானேன்?" என்று தமது உளைச்சலையும் வெளியிட்டு ஒரு கடிதம் எழுதினர். ஆனல் இந்தச் சமாதானம் எனக்குத் துக்க விசாரணையி லிருக்கும் வறண்ட அநுதாபமாகவே பட்டது.

ஆனல் புதுமைப்பித்தனே, மனத்துக்குக் காயகல்பம் அளிக்கும் முறையில் பதில் எழுதினர்; பாட்டாகவே எழுதினர்.

குட்டுதற்கும் வெட்டுதற்கும் கூட்டமுடன் அன்னவரைச்
சுட்டு எரித்துத் தகிப்பதற்கும்—வெட்டரிவாள்
பாட்டுண்டு; நானுண்டு; நீயுண்டு; பாவறியா
மோட்டெருமைக் கவிராயன் உண்டு.

மோட்டெருமைக் கவிராயன் 'முக்காரம்' கேட்டால்தான்
நாட்டமுள்ள பாட்டின் நயம் தெரியும்—பாட்டுள்ள
ரகுநாதா, நெஞ்சே, ரவைவைத்துப் பாட்டிசைக்கும்
ரகுநாதா ஏங்காதே நீ!

—வேளூர், வெனுக் காளு.

என்ற இரு பாடல்களைப் ‘பொங்கல் நம்பிக்கை’ என மகுடமிட்டு அனுப்பிவைத்தார் புதுமைப்பித்தன். புது மைப்பித்தனின் ‘நம்பிக்கை’க்கு நானும் நாலு வெண்பாக் களில் பதில் அனுப்பினேன். அந்தப் பதிலை இங்கு தெரி விக்க வேண்டியதில்லை யல்லவா?

* * *

புதுமைப்பித்தனுக்கு ஒரு கொள்கை. அதாவது, ‘எழுத்தாளனுக்கு நிதி திரட்டக் கூடாது. அவன் தன் எழுத்தினாலேயே பிழைப்பு நடத்த வேண்டும்’ என்று சொல்வார். அதுபோலவே கலைஞானமில்லாத ஒரு ‘எழுத்தாளனோ’ அல்லது ‘கவிஞனோ’ பரம தரித்திரனாக இருக்கிறான் என்பதற்காக, அவனுக்குக் கௌரவம் கொடுத்து நிதி பிரித்துக் கொடுப்பது அவருக்குப் பிடிக் கவே பிடிக்காது. “ஏழை என்றால், ஏழை என்பதற்காகத் தானம் செய். அவனை ஏன் கவிஞன் என்றும் எழுத் தாளன் என்றும் கௌரவிக்க வேண்டும்?” என்பார். ஆனால் அதே புதுமைப்பித்தனை நாம் உயிரோடிருந்த காலத்தில் கௌரவிக்கவில்லை. இருந்தாலும் அவர் தாமே தமது கௌரவத்தை எடுத்துக்கூறி, அதே சமயத்தில் தமது ஏழ்மையையும் எடுத்துக்கூறி, தமது அந்திம காலத் தில் நிதி கேட்கத் துணிந்தார். அதற்காக அவர் வருத்தப் பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. கௌரவத்துக்குத் தகுதி யான எழுத்தாளனை வாழவைக்க, எழுதிப்பிழைக்கும் படி செய்யத் திராணியற்றுப் போன சமூகந்தான் வருத்தப்படவேண்டும்.

* * *

எழுத்தாளனுக்கு யாராவது நினைவுநாள் கொண் டாட வேண்டுமென்று சொன்னால், “எழுத்தாளனை நல்ல வெள்ளிக்கிழமையாகப் பார்த்து அடித்துக் கொல்லுங்கள். அப்புறம் அந்தச் சுபயோக சுபதினத்தில் வருஷா வருஷம் அவனுக்குக் குருபூஜை பண்ணுங்க’வே” என்பார் புதுமைப்பித்தன். எழுத்தாளனைப் பாராட்டி அவனது படத்துக்குப் பூமாலைபோட்டுப் பஜனை பாடுவதுதான்

அவனைக் கொல்வதற்குச் சரியான வழி என்பார். இதனால்தான் தமது 'காஞ்சனை' என்ற கதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில்... "என்னைச் சட்டம் போட்டுச் சுவரில் மாட்டிப் பூப்போட்டு மூடிவிடுவதுதான் என்காலை இடறி விடுவதற்குச் சரியான வழி" என்று அவர் எழுதினார்.

புதுமைப்பித்தன் 'எழுத்தாளனை' நாம் மனிதப் பிறவியாகக் கருதவேண்டும். அவனை ஒரு வீரனாக்கி, வீர வணக்கம் செய்து, கல்நாட்டுவது போல் அவனைப் பாராட்டி அவனை நம்மைவிட்டு விலக்கி விட்டுவிடக் கூடாது. அவனை நாம் உணர்ந்து, குற்றங்குறைகளைக் கூறி, அவனை மனித குலத்தின் பிண்டமாகத்தான் கருத வேண்டும்' என்றே கருதினார்.

* * *

புதுமைப்பித்தனின் 'நாசகாரக் கும்பல்' என்ற கதையைப் படித்திருக்கிறீர்களா? அந்தக் கதையை முதலில் புதுமைப்பித்தன் மணிக்கொடிப் பத்திரிகையில் எழுதினார். அப்போதெல்லாம் அவர் முழுக் கதையையும் எழுதிச் சரிபார்த்து அனுப்புவது கிடையாது. முதல் பக்கம் எழுதி முடிந்தவுடன் அது கம்போசுக்கு—அச்சுக்குப் போய்விடும்; இரண்டாம் பக்கத்தை அவர் எழுதுவார். எழுத எழுத ஒவ்வொரு தாளும் உடனுக்குடன் அச்சுக்குப் போகும். அத்தனை அவசரம். அவசரத்துக்குக் காரணம், கடைசி நிமிஷத்தில் எழுத உட்காருவது.

'நாசகாரக் கும்பல்' கதையை எழுதியபோது அதில் வரும் 'மருதப்ப மருத்துவனுருடைய மனைவி இசக்கியம்மாள் காலமாகி வெகு காலமாகிவிட்டது' என்று எழுதியிருந்தார். கதையின் பிற்பகுதியில் மருதப்பன் அடிபடும்போது அவர் து மனைவி அலறுவதாகவும், மனைவியின் கைத்தாங்கலில் மருதப்பன்சென்றதாகவும், பின்னர் மனைவியும் அவருமாக மதம் மாறியதாகவும் எழுதியிருந்தார்.

கதாபாத்திரத்தைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டு போகும்போதே சில சமயங்களில் இந்த மாதிரி ஞாபகமறதிக்கு எழுத்தாளர்கள் ஆளாவதுண்டு. எனவே கதையின் ஆரம்

பத்தில் காலமாகிப்போன மனைவி, பிற்பகுதியில் உயிர் பெற்று எழுந்து வந்துவிட்டாள்!

இதைப்பற்றிப் புதுமைப்பித்தனிடம் ஒருவா கேட்டார்: "என்னய்யா இது? உங்கள் கதையில் செத்தவர்கள் கூடப் பிழைத்துவிடுவார்களோ?"

புதுமைப்பித்தன் அதற்குச் சாதுரியமாகப் பதில் கொடுத்தார்; "வீணாக என்றால் ஒரு பெண் ஏன் சாக வேண்டும்? எனவே நான் அவளுக்கு உயிர் கொடுத்து விட்டேன்!"

* * *

புதுமைப்பித்தன் நண்பர்களின் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கெடுக்கும் பண்பு பெற்றவர். நானும் அவரும் மிகவும் நெருங்கிப் பழகிய காலத்தில் அவரிடமிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம்—ஒரு மகத்தான இலக்கியம்—வந்தது. கடிதம் வந்ததற்குக் காரணம் இது: நான் ஒரு பத்திரிகாலயத்தில் வேலை பார்த்து வந்தேன். அது ஒரு முதலாளித்துவ ஸ்தாபனம். எழுத்தாளனின் உரிமை பறி போவதற்குக் கேட்கவேண்டுமா? என் உரிமைக்கு ஆபத்து வந்தது. இதன் காரணமாக எனக்கும் நிர்வாகத்துக்கும் இழுபறி. 'உரிமையைப் பறிகொடு; இல்லை, வெளியேறு' என்றது நிர்வாகம். 'வேலையை வேண்டுமானால் பறி; உரிமையைப் பறிக்காதே' என்று நின்றேன் நான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் புதுமைப்பித்தன் நான் உரிமையைப் பறிகொடுத்து வெளியேறி விட்டேனோ என்ற அங்கலாய்ப்பில் ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினார். அந்தக் கடிதம் 18 பக்கங்கள் கொண்டது. தபால்காரனிடம் தெண்டம் கொடுத்துத்தான் அதை நான் வாங்கினேன். கடிதத்தின் முன்பகுதியில் புதுமைப்பித்தன் அருமையான கதை—என் கதையை—எழுதியிருந்தார். அந்தக் கதை இங்கு தேவையில்லை. கடிதத்தின் பிற்பகுதியில் அவர் எழுதியிருந்த வரிகள்...

"...ரகு, நான் உனக்கு வேறு என்னத்தைச் சொல்லப்போகிறேன். பிடி உன் கையிலிருப்பதால்தானே

உறுமலும் மாய்மாலக் கண்ணீரும்!...ஹம்பக் செய்யும் கண்ணீருக்கு நீ ஏன் இளகவேண்டும்? உன்னுடைய நெஞ்சழுத்தம் எங்கே?...உனக்கு ஏன் நெஞ்சிளக்கம்? கோழை என்ற மாய்மாலத்தால் காரியசாதனை செய்யும் அயோக்கியத்தனத்தை, கோழைத்தனம் என்று ஏமாருதே. அது ஒரு வேஷம். உனக்கு 22 வயசு. இளகுவது இயல்பு. உரிமைக்காகப் போராடு என்று பெரிய வார்த்தை களைப் போட்டு நான் உன்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தவில்லை... பதிப்பிக்கும் அயோக்கியர்கள் மத்தியில் பெரிய வார்த்தை களுக்கு இடமில்லை. பெருச்சாளியைக் கொல்வதற்கு **Bren-gun** தேவை இல்லை. பெரிய தடிபோதும். பிரென் கன் உபயோகிப்பது நமது முட்டாள்தனத்துக்கு அறி குறி. நீ உன் உறுதியை அயோக்கியர்களிடம் பிர யோகித்துப் பாரேன். உரிமைக்காகப் போராடச் சொல்ல வில்லை. அதில் எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது...... உன்னுடைய கடிதத்தைக் கண்டதும் 'கை கடக்க விட்ட பின்பு கட்டுரைப்ப தென்கொலோ' என்ற வார்த்தைகள்தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இந்தக் கடி தம் வருமுன்பு நீ இப்பொழுதுள்ள நிலையில் காரியத்தை உனக்குப் பாதகமாக முடித்துக்கொண்டு விடுவாய் என்றுதான் எதிர்பார்க்கிறேன். வேலையைத் தீர்த்து விட்டால், உனக்கு அவகாசம் உண்டு. சென்னை அப் டாயருக்கு (ஆடு வெட்டும் இடம்) போய்ப் பார். ஆடு களை வரிசையாக நிறுத்தி, பளபளவென்ற கொலைக் கத்தியை ரூல்தடி வைத்துக் கோடு போட்டமாதிரி இழுத்துவர, தலைகள் உருளும். ஆடுகள் தன்தன் முறை வரும்போது குனிந்துகொடுக்கும். இந்த ஆடுகளில் ஒன்று தான் என்னுடைய ரகு, என் ராசா என நினைக்க எனக்கு நெஞ்சு கொதிக்கிறது. இந்த ஒருவிசை கை சுட்டுவிட்டது. இனியாவது இந்த விஷப் பரிட்சை செய் யாதே. இனிமேல் செய்ய உனக்கு உரிமை இல்லாதபடி உனது கைப்பிடித்து ஒருத்தி நிற்பாள். அவளையும் மறந்து சோதனை செய்வாயோ? சத்திய சோதனை செய்ய எல்லோருக்கும் உரிமை கிடையாது, கதையில் ஒருவன் செய்து நமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகிறுன்; வாழ் வில் ஒருவன் செய்து நம்மையெல்லாம் காயடித்துவிட

டான். இரண்டு பேர் போதும். மூவருக்கு நிற்கக்கூட இடமில்லை...நான் கடுமையாகத்தான் எழுதுவேன். ஒன்று, நீ எதற்கும் நிலைகுலையாதே. என் தோள்பலம் உனக்கு எப்போதும் உண்டு. உனது ரத்த பந்தங்கள் உன்னைக் கண்டு மிரளலாம். உனது செய்கை என்னைச் சிரிக்கத்தான் வைக்கிறது: உன் சொ. வி. யிடம் உன்னால் கோபப்பட முடியாது. போனது போகட்டும். வருந்தாதே. இனிமேல் ஏமாறாதே. அதற்கு அவசியமும் இராது.

உனது
சொ. வி."

ஆனால் புதுமைப்பித்தன் எதிர்பார்த்திருந்தபடி நான் நடக்கவுமில்லை; ஏமாறவுமில்லை. அது வேறு கதை. ஆனால் புதுமைப்பித்தன் எப்படிச் சமயங்களில் உணர்ச்சி மயமாகக் கடிதம் எழுதுவார் என்பதற்கு, எப்படித் தன் நட்புக்குப் பாத்திரமானவரின் துன்பத்தைக் கண்டு சீறுவார் என்பதற்கு, இந்தக் கடிதப் பகுதி ஓர் உதாரணம். அவ்வளவுதான்.

* * *

புதுமைப்பித்தன் வேலூர்க் கவிராயராக அவதாரம் எடுத்துப் பாட்டுக்கள் எழுதியது போலவும், சீட்டுக்கவி எழுதியது போலவும், சமயங்களில் துக்கடாவாக சில வேடிக்கைப் பாட்டுக்களும் சொல்வதுண்டு.

யுத்த காலத்தில் வேவல் சுமத்ராவிலிருந்து விலா வெலும்பு முறிந்து ஓடிவந்தது ஞாபகமிருக்கிறதா? அப்போது புதுமைப்பித்தன் அந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் பக்கத்திலிருந்த நண்பர்களைப் பார்த்து ஒரு விடுகதைப் பாட்டுப் பாடினார்.

"வேலமுள் விழுந்ததேன் ?
வேவல்விலா முறிந்ததேன்?"

என்று கேட்டார். பிறகு "வலுவற்று, வலுவற்று" என்று அவரே அதற்குப் பதிலும் கூறினார்!

இதுபோலவே அவர் ஒரு சமயம் ஒரு வேடிக்கைப் பாட்டு சொன்னார். ஒருவன் ஒரு பெண்ணோடு சிநேகமாயிருந்தான். அவளோடு நெருங்கிப் பழகி சரசங்களாடும் வரையிலும் பழகினான். ஆனால் 'கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்' என்றால் மட்டும் தட்டிக் கழித்தான். இதைக் கண்டு அந்தப் பெண் சீறி விழுந்தாள். 'நீ இந்த மாதிரி நடப்பது சரியில்லை. அம்மா கண்டால் என்னையும் உன்னையும் கொன்று விடுவாள். போய்விடு' என்று சொன்னாள். இதுதான் பாட்டுக்குரிய சந்தர்ப்பம். பாட்டு பின் வருமாறு:

பண்ணாத வம்பெல்லாம் பண்ணிவச்சி, இன்னைக்குக்
கண்ணால மின்னா கசக்குதோ?—அண்ணாத்தே!
ஆயாவந் தாலுன்னை அடுப்பில் முறிச்சிவைப்பாள்
போயேன் தொலைஞ்சி போயேன்!

இதுபோலவே அவர் அந்தந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏதாவது விளையாட்டாகப் பாட்டுச் சொல்லுவார். பாட்டு பரிபூரணமாக இருந்தாலும் இருக்கும்; அரைகுறையாக நின்றாலும் நிற்கும்.

அவர் பாட்டாகச் சொன்னாலும் சரி, வசனமாகச் சொன்னாலும் சரி; அவரது பாஷை ஈட்டிபோலிருக்கும்; அதில் இனிய ஹாஸ்யமும் இருக்கும்.

அத்தியாயம் 23

‘புதுமைப்பித்தன்’

இந்த நூல் புதுமைப்பித்தனின் வாழ்க்கைச் சரிதத்தைக் கூறப்புகுந்த நூலேயன்றி, புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய சரிதத்தையோ குறை நிறைகளையோ விமர்சனம் செய்யப் புகுந்த முயற்சி அல்ல. எனினும் அவைபற்றி ஒரு சிறிதும் கூறுமல் விடுப்பது தவறு என்பது எனக்குத் தெரியும். புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய சிருஷ்டியின் தன்மையைப்பற்றித் திட்டவட்டமான நீண்டதொரு விமர்சனம் எழுத எனக்கு ஆசையுண்டு; நினைப்புமுண்டு. ஆனால் அந்த ஆசையை நான் இப்போது நிறைவேற்றிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. எனினும் புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய மேதையைப்பற்றிச் சுருக்கமாகச் சில குறிப்புக்கள் மட்டுமே தர விரும்புகிறேன்.

புதுமைப்பித்தன் தமது ‘புதுமைப்பித்தன்’ என்ற பெயரில் மட்டும் இலக்கியம் படைக்கவில்லை. சொ. விருத்தாசலம், சொ. வி., வேளூர். வெ. கந்தசாமிக் கவிராயர், ரசமட்டம், கூத்தன், நந்தி, கபாலி, சுக்ராச்சாரி என்னும் பற்பல பெயர்களிலும் அவர் திருவவதாரம் எடுத்து இலக்கியத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்து போயிருக்கிறார். இந்தப் பெயர்களில் புதுமைப்பித்தன் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார்; மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்; விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்; பாட்டு எழுதியிருக்கிறார்; அரசியல் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். சினிமா வசனமும் ஒன்றிரண்டு ஓரங்கநாடகங்களும் எழுதி யிருக்கிறார். புதுமைப்பித்தன் மொத்தத்தில் சுமார் இருநூறு சொந்தக் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார்;

சுமார் நூறு மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார். பத்துப் பதினைந்து பாடல்கள் எழுதியிருக்கிறார். எத்தனையோ விமர்சனங்களும், நூற்றுக்கு உட்பட்ட கட்டுரைகளும், ஒன்றிரண்டு ஓற்றையங்க நாடகங்களும், மூன்று சினிமா வசனமும், நாவல் என்ற அம்சத்துக்குப் பொருந்தாத சில நெடுங் கதைகளும், அபூர்ணமாக நிற்கும் நாவல்களும், சினிமாக் கதைகளும், வேறு பலவும் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் அவரது சிருஷ்டிகளில் பெரும்பாலானவை சமீபகாலத்தில்தான் புத்தக உருவில் முறையாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவரது சகல சிருஷ்டிகளும் வெளிவந்த பின்னர்தான் அவரைப் பற்றிய பரிபூர்ணமான விமர்சனத்தை நான் எழுத முடியும்; அப்போதுதான் வாசகர்களுக்கும் அது புரியும்.

புதுமைப்பித்தன் பற்பல விதமான இலக்கிய சிருஷ்டிகளிலும் பற்பலவிதப் பெயர்களிலும் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் கூட, அவரது மற்றப் பெயர்களைவிட, இயற் பெயரையும்விட, பிரசித்தமும் பெருமையும் பெற்றது 'புதுமைப்பித்தன்' என்ற புனை பெயர்தான்; அவரது மற்ற இலக்கியங்களைவிட, பேரும், புகழும், பிரசித்தமும், ஸ்தானமும் பெற்றவை அந்தப் 'புதுமைப்பித்த'னின் கதைகள்தாம். ஏனெனில் புதுமைப்பித்தனின் மேதாவிலாசம், சுவானுபூதியான கற்பனை வளம், அகண்டமும் ஆழமும் நிறைந்த சிந்தனை முதலியன எல்லாவற்றுக்கும் அவரது கதைகள்தாம் சிறந்த உரைகல்லாக, உலகமறிந்த பிண்டப்பிரமாணங்களாக நம்முன் தெரிகின்றன. புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் விஷயத்துக்குப் பின்னர் வரலாம்.

இன்று தமிழ் நாட்டாரால் சிறந்த சிறுகதை இலக்கிய கர்த்தா என்றெல்லாம் போற்றிப் புகழப்படும் புதுமைப்பித்தன் உயிரோடிருந்த காலத்தில் இலக்கிய உலகில் நண்பர்களைவிடப் பகைவர்களே பலர் உண்டு ஆனால் அந்தப் பகைமைக்குப் புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் பிரதான காரணம் அல்ல; புதுமைப்பித்தன் சொல்லும் அபிப்பிராயங்கள், எழுதும் மதிப்புரைகள், விமர்சனங்கள் முதலியனவே இதற்குக் காரணம். ஆனால் அபிப்பிராயம்

கூறுவதிலும் விமர்சனம் செய்வதிலும் புதுமைப்பித்தனிட மிருந்த தீவிரத் தன்மை எப்படிப் பகைவர்களைச் சிருஷ் டித்ததோ, அதுபோல் அவரது விமர்சனத்தை ஆவலோடு வரவேற்கும் நண்பர்களையும் ஒருபுறம் சிருஷ்டித்து விட்டது.

'இளம் எழுத்தாளர்; ஆதரிக்க வேண்டும்' என்று யாரேனும் கூறினால் அவர் அதை ஒப்புக்கொள்ள மாட் டார். இளையவனாகட்டும், முதியவனாகட்டும், வாலை யாட் டிக்கொண்டு மீன்மாதிரி திரியும் தவளைக்குஞ்சிடம் எப்ப டித் தவளையின் அம்சம் குடியிருப்பது தெரிந்துவிடுறதோ, அதுபோலவே அவனிடம் திறமை இருக்குமாயின், அதன் அம்சம் அவனது எழுத்தின் குஞ்சுப் பருவத்திலேயே வெளியே தெரியத்தான் வேண்டும்; அப்படித் தெரியாவிட் டால் அவனிடம் திறமை இல்லை என்றுதான் அர்த்தம்' என்று கருதுபவர் புதுமைப்பித்தன். எனவேதான் அவர் விமர்சனம் செய்யும்போது இலக்கிய கர்த்தாவின், அல்லது இலக்கியத்தின், வயதையோ வாலிபத்தையோ, முதுமை மையோ கவனிக்கமாட்டார். திறமை இருந்தால் தாராள மாகப் போற்றுவார்; திறமை இல்லையெனத் தட்டுப்பட் டால் அந்தக் காளான் பிறவிகளை முளையிலேயே கிள்ளி யெறிந்துவிடும் வேகத்தில் எழுதித் தீட்டி விடுவார். அவரது விமர்சனங்களைக் கண்டு பயந்தவர்களு முண்டு; பாராட்டியவர்களும் உண்டு.

மணிக்கொடிப் பத்திரிகையில் புதுமைப்பித்தன் பின் வருமாறு எழுதினார்: "மதிப்புரைகள் எழுதும் விஷயத் தில் இப்படிப்பட்ட 'அபேதவாதம்' (†அதாவது, பேதா பேதமின்றிச் சகல நூல்களையும் பாராட்டுவது) ஒரு நிரந் தரமான கெடுதலை விளைவிக்கிறது. இப்பொழுதுதான் புஸ்தகம் வாங்கிப் படிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டு வருகிறது. இப் பழக்கம் பெற்றவர்கள் மிகுந்த உற்சாகமுள்ள சிலர். இவர்கள் அடிக்கடி ஏமாற்றப்பட்டால், அவர்களுக்கு உற்சாகம் குன்றிவிடும்; அல்லது அவர்களது உற்சாகம் எல்லாம் அசட்டுத் தனங்களைக் கட்டி மாரடிக்கும் ஓர்

†என் குறிப்பு—ரகுநாதன்.

விபரீத நிலையில் அவர்களைப் புகுத்திவிடும். மதிப்புரை எழுதுவோர் கொஞ்சம் ரண வைத்தியரின் மனப்பான்மையைக் கொண்டிருப்பதால் உண்மையிலேயே சக்தி பெற்ற இலக்கிய கர்த்தர்களைச் சாகடித்துவிட முடியாது. இதற்குப் பாரதியார் சிறந்த உதாரணம்...''

புதுமைப்பித்தன் விமர்சன விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட ரணவைத்தியரின் மனப்பான்மையோடுதான் நடந்து கொண்டார்.

''எனது பாலிய நண்பர் (இன்னுரை) சமீபத்தில் ஆசிரியராகச் சந்தித்தேன். இப்பொழுது இந்தப் புத்தகத்தின் மூலம் கிரந்த கர்த்தராகச் சந்திக்கிறேன். இது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயமா என்பது அவரிடம் நேரில் சொல்ல வேண்டிய விஷயம்...'' என்று ஆரம்பமாயிற்று அவரது கண்டன மதிப்புரை ஒன்று. மதிப்புரை எழுதுவதில் அவருக்கு நண்பர் என்ருே பகைவர் என்ருே விருப்பும் கிடையாது; வெறுப்பும் கிடையாது.

இது போலவே ஒரு கதாசிரியரின் கதைத்தொகுதியைப்பற்றி எழுதியபோது ''...... சாரமற்ற கதைக் குவியல்'' என்று ஒரே வரியில் எழுதிவிட்டார். அந்தக் கதாசிரியர் பின்னெருமுறை புதுமைப்பித்தனைச் சந்தித்தார். அப்போது புதுமைப்பித்தனிடம் அவராகவே அந்த மதிப்புரையைக் குறிப்பிட்டுக் கூறி, ''நீங்கள் புதுமையான ஆசாமிதான்; ஆனுல் பித்தமும் உங்களுக்கு இருக்கிறதல்லவா?'' என்று புதுமைப்பித்தனைக் குத்திக்காட்ட விரும்பினுர். புதுமைப்பித்தன் தமக்குள் எழுந்த கோபத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு பதில் சொன்னுர்: ''பித்தன்தான்! ஆனுல் இந்தப் பித்தன் அந்த மதிப்புரையை எழுதும்போது நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கவில்லை. திறந்திருந்தால் நீங்கள் இன்று என் எதிரில் நின்று பேச முடிந்திருக்காது!'' அதற்குமேல் புதுமைப்பித்தனேடு பேசுவதற்கு அந்த ஆசிரியருக்குப் 'பித்தமா' என்ன? போய்விட்டார்!

புதுமைப்பித்தன் காரசாரமாக மதிப்புரை எழுதுவது போலவே ஹாஸ்யமாகவும் எழுதுவதுண்டு. ஒரு ஹிந்திக் கதையின் மொழிபெயர்ப்பு மதிப்புரைக்கு வந்திருந்தது.

புத்தகத்தின் முன்னுரையில் ஒரு விஷயம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதாவது, வாழ்க்கையிலே தோற்று நொடித்துத் தற்கொலை பண்ணிக் கொள்ளப்போன ஒருவன் அந்தக் கதையைப் படிக்க நேர்ந்து, பின் மனம் மாறி வீடு திரும்பி, அதன்பின் கோடீசுவரன் ஆனான் என்ற ஒரு உண்மைச் சம்பவத்தைக் கூறி, அந்தக் கதைக்குப் பெருமை தேடியிருந்தார் மொழிபெயர்ப்பாளர். புதுமைப்பித்தன் அந்தப் புத்தகத்துக்கு மதிப்புரை எழுதும்போது இதே விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, வாசகர்களும் அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்துவிட்டுத் தாமும் கோடீசுவரன் ஆகிவிடலாம் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்று கூறி, கீழே குறளிலிருந்து ஒரே ஒரு வரியைமட்டும் எடுத்து எழுதியிருந்தார்:

"திருவேறு; தெள்ளிய ராதலும் வேறு!"

இலக்கியத்திலும் இலக்கியத்தை விமர்சனம் செய்வதிலும் புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிடிக்காத விஷயங்கள் இரண்டு: 1. திருட்டு இலக்கியம். 2. இலக்கிய ஆசிரியர்களை வேறொரு பிரபல இலக்கிய ஆசிரியராகப் (தமிழ்நாட்டு பெர்னார்ட்ஷா, தமிழ்நாட்டு ஷேக்ஸ்பியர் என்பது போல்) பட்டம் சூட்டி அழைப்பது.

'தழுவலா. மொழிபெயர்ப்பா' என்பது குறித்து, அந்தக் காலத்து இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மணிக்கொடியில் 'யாத்ரா மார்க்கம்' என்ற தலைப்பில் சர்ச்சை செய்தார்கள். புதுமைப்பித்தன் மொழிபெயர்ப்பு ஒன்றையே ஆதரிப்பவர்; பிற நாட்டு இலக்கியங்களைத் தழுவி எழுதுவதை—அதாவது மூலத்தைக் குறிப்பிடும் நேர்மையான தழுவல், குறிப்பிடாத திருட்டுத் தழுவல் உள்பட-எல்லாவற்றையும்-எதிர்ப்பவர். அதற்கு அவர் கூறும் காரணம் இது:

"கதையைத் தழுவித்தான் எழுதவேண்டும் என்று விவாதிக்கிறவர்கள் ஒரு கட்சி. தமிழ் மக்கள் விதேசி ஆசாரங்களை—ஒன்றும் புரியாது என்பதால்—ரசிக்கமாட்டார்கள் என்பது இவர்கள் கூற்று...இக்கட்சி பேசுகின்றவர்கள் தம்மையே தம் வாதத்தால் அளந்துகொள்கின்றனர்... 'ஏன் ஸார், ஈசாப்புக் கதைகள் இருக்கிறதே,

அவைகளையும் மொழிபெயர்க்கத்தான் வேண்டுமா?’ என்று சில படித்த மேதாவிகள் கேட்கிறார்கள். ஈசாப்பு கதையில் வரும் பூனைகளும் குரங்குகளும் ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் வாசனை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை... உலகத்தின் பொதுப் பாஷை என்று சொல்லக் கூடியதாக இருக்கும் அவற்றைப் பற்றி இங்குப் பேச்சே கிடையாது. சமுத்திரத்தையும் வானத்தையும் போல அது எல்லாருக்கும் பொது...

“...அயல் நாட்டுக் கதையைச் சொல்வதன் விசேஷ நோக்கம் என்ன? சரித்திர சம்பந்தமான நாவல் எழுதும் கிரந்த கர்த்தனின் தொழிலையே மொழிபெயர்ப்பவனும் செய்கிறான், சரித்திரக் கதாசிரியன் காலத்தில் உலாவுகிறான்; மொழிபெயர்ப்பவனும் காலத்தில்தான் உலாவுகிறான். (சம காலத்துக் கதைகளை மொழிபெயர்ப்பதைக் குறிக்கிறேன்.) இதுதான் வித்தியாசம். வெறும் செப்பேட்டுச் சாசனங்களாகவும் சரிந்து கிடக்கும் ஜெயஸ்தம்பங்களாகவும் இருந்துவரும் புராதன காலத்தவரை நம்மைப்போல் சதையும் ரத்த ஓட்டமும் கொடுத்து நம்முடன் பேச வைக்கிறான் கதாசிரியன்...

“அதைப் போலவேதான் மொழிபெயர்ப்பாளனும் விசித்திர விபரீத உடையுடன், பாஷையுடன், காணப்பட்டாலும், அதற்கும் அப்புறத்திலிருந்து துடிதுடிக்கும் மனித இயற்கையைக் காண்பிக்க முயல்கிறான்.”

மேற்கண்ட தமது அபிப்பிராயத்தினால் புதுமைப்பித்தன் எந்தத் தழுவல் இலக்கியத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வது கிடையாது. மதிப்புரை எழுதும்போதும் அதைச் சொல்லித்தான் தீருவார். ஓர் உதாரணம்: ஒரு ஆசிரியர் ஒருதழுவல் நாடகம் எழுதியிருந்தார். அதன் முன்னுரையில் இந்த நாடகம் நடிப்பதற்கே யன்றி படிப்பதற்கல்ல என்பதைக் குறிப்பிடுவதற்காக, ‘இது வெறும் காப்பி டிகாக்ஷன்! மேடை, சீன், நடிகர்கள் என்னும் சர்க்கரையும் பாலும் சேர்ந்தால்தான் இனிக்கும்’ என்ற பொருளில் ஒரு முன்னுரை எழுதியிருந்தார். அந்தப் புத்தகத்துக்கு

மதிப்புரை எழுதியிருந்த புதுமைப்பித்தன் ஒரே வரியில் அந்தப் புத்தகத்தைத் தகர்த்து விட்டார் :

" இது காப்பி அல்ல ; சிக்கரிப் பவுடர் !"

இதுபோலவே அவர் தழுவல் இலக்கியத்தைத் தாக்கி எழுதுவார். ஆனால் தழுவல் என்று சொல்லாமலே திருடு பவர்களைப் பற்றி அவர் ஒரு முறை 'சமீபத்தில் சிலர் சூரிய னைத் தூக்கிச் சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொள்ளும் முயற்சியைத் தழுவல் என்கின்றனர். அது வெறும் திருட்டு !' என்று எழுதிவிட்டார். திருட்டு இலக்கியம் சிருஷ்டிப்பவர்களைக் கண்டால்தான் புதுமைப்பித்தன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கும் பித்தனாக மாறுவார். ரசமட்டம் என்ற புனைபெயரில் அவர் 'தினமணி'யில் எழுதிய கட்டுரைகளும், 'இரவல் விசிறி மடிப்பு' என்ற தலைப்பில் 'தினசரி'யில் 'பில்ஹணன்' என்ற நாடக நூலுக்கு அவர் எழுதிய மதிப்புரையும் புதுமைப்பித்தன் திருட்டு இலக்கியத்தைத் தாக்கி எழுதியதற்குச் சரியான உதாரணங்கள். திருட்டு இலக்கியம் சிருஷ்டிப்பவர்களைப் பற்றிப் புதுமைப் பித்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்:

"இன்னொருவன் கதையைத் திருடி, தன் சொந்தக் கதையென்று கூசாமல் சொல்லும் பொய்யர்களை, சோரம் போன மனைவிக்குப் பிறந்த குழந்தைக்குத் தான்தான் தகப்பன் என்று கூறிக் கொள்ளும் வெட்கம் கெட்ட வருக்குத்தான் ஒப்பிடலாம்!"

புதுமைப்பித்தன் மதிப்புரை விஷயத்தில் இவ்வளவு காரசாரமா யிருப்பதுபோல், ஆசிரியர்களைத் தமிழ்நாட்டு பெர்னாட்ஷா, தமிழ்நாட்டு மாப்பஸான் என்ற ரீதியில் ஒப்பிட்டுக் கூறுபவர்களையும், எடுத்ததற்கெல்லாம் பிற நாட்டு இலக்கியங்களோடு ஒப்புநோக்கும் பேர்வழிகளையும் அவருக்குப் பிடிக்காது. "ஏன் அது மேல் நாட்டுடன் ஒப் பிட வேண்டிய காரியமோ தெரியவில்லை. நம்மூர் நாயர் ஒட்டல் இட்லியையும் பரமசிவம்பிள்ளை ஒட்டல் தோசையையும் ஹன்ட்லி பாமர்ஸ் பிஸ்கோத்துடன் வெற்றிகரமாக ஒப்பிட்டு வெளிவரும் கருத்துக்களைக் காணப்பெறும்

பாக்கியம் எனக்கு இதுவரை சித்திக்கவில்லை'' என்று ஒரு கட்டுரையில் அவர் வயிற்றெரிச்சலோடு எழுதியிருக்கிறார்.

'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' என்ற புத்தகம் ஞாபகம் இருக்கிறதா? அதற்கு ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன் ஒரு முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். அதில் புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் பலவற்றை மேல் நாட்டுக் கதைகளுடன் ஒப்புநோக்கி எழுதியிருக்கிறார். அந்த முன்னுரையை எல்லோரும் ரசித்துப் படித்தார்கள். ஆனால் முன்னுரையை விரும்பாத, பாராட்டாத ஒரே ஆசாமி, புதுமைப்பித்தன் ஒருவர் தான்! காரணம், இந்த ஒப்புநோக்கு விவகாரம்தான்.

புதுமைப்பித்தன் ஒப்புநோக்கு விஷயத்தில் இத்தனை வெறுப்புக் கொண்டிருந்ததால், அவருக்கு வெளிநாட்டுக் கருத்துக்களோ கதைகளோ ஆசிரியர்களோ பிடிக்காது என்பது பெருந்தவறு. அவருக்கு வெளிநாட்டு ஆசிரியர்களைப் பிடிக்கும்; அவர்கள் எழுதிய கதைகளும் பிடிக்கும். ஒரு தடவை சென்னையில் நடந்த இலக்கிய நண்பர்கள் சங்கக் கூட்டத்தில் புதுமைப்பித்தன் பின்வருமாறு கூறினார்:

"மேல்நாட்டு மோகம் கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. மேல் நாட்டிலிருந்து டேத் பேஸ்டையும் பிரஷ்ஷையும் உபயோகிக்க மோகம் கொள்கிறீர்கள். அதுதான் கூடாது. பேஸ்டையும் பிரஷ்ஷையும் விட்டு விடுங்கள். மேல் நாட்டுக் கருத்துக்களை வாங்கிப் பாருங்கள்!''

புதுமைப்பித்தன் இப்படியெல்லாம் மதிப்புரை விஷயத்தில் மிகவும் கடின சிந்தையராக இருந்ததற்குக் காரணம் உண்டு. உண்மையான இலக்கியத்தை உணர்ந்து பாராட்டத் அவருக்கு தென்பு உண்டு; திராணியும் உண்டு. எதையுமே அர்த்தமற்றுத் தூக்கி யெறிந்து பேசுகிற விவகாரம் மதிப்புரை விஷயத்தில் அவரிடம் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால் அவர் காரசாரமாக எழுதியதற்குக் காரணம் என்ன? அவரே பதில் சொல்லட்டும்:

"இன்று வெளிவரும் புத்தகங்களில் சித்த வைத்தியம் சோதிடம் சிற்றின்பம் பற்றியவை தவிர மற்றவையெல்லாம் தம்மை ஒரு இலக்கிய மைல்கல் என மார் தட்டிக்

கொண்டு வருகின்றன. இப்படிப் பட்டதொரு மயக்க நிலையைப் போக்க சற்றுக் காரமான கருத்துக்கள் வெளி யிடப் படுவது குற்றமல்ல. நல்ல இலக்கியமென்ருல், எத்தனை நந்திகள் வழிமறித்துப் படுத்துக் கொண்டாலும் அவை உரிய ஸ்தானத்தை அடைந்தே தீரும். பனை மரத்தில் ஊசியைக் சொருகிக்கொண்டு சுமந்து நடந்த பரமார்த்த குருவின் சீடர்களைப்போல, எத்தனை பேர் சுமந்து வந்தாலும் பரங்கிக்காய் குதிரை முட்டையாகி விடாது. மதிப்புரை எழுதுகிறவனிடம் எதிர்பார்க்க வேண்டியது ஒன்றுதான். நல்ல இலக்கியத்தைக் காணும் பொழுது அதைக் தெரிந்துகொள்ளவும் பரிசயம் செய்து வைக்கவும் அவனிடம் திராணி வேண்டும். அப்படியே, போலியைக் காணும்போது யார் வந்து நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தாலும் அது போலி என்று சொல்வதற்கு நெஞ் சழுத்தம் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது போதும்."

புதுமைப்பித்தனின் மதிப்புரையால் எந்தக் கெடுதலு மில்லை என்பதற்கு எத்தனையோ நந்திகள் வழிமறித்தும், இன்று அவரது கதைகள் பேரும் புகழும் பெற்று நாடெங் கும் ஒலிப்பதே நல்ல அத்தாட்சி.

இருக்கட்டும்.

புதுமைப்பித்தன் வேலூர். வெ. கந்தசாமிக் கவிராய ராக அவதாரம் எடுத்தது **1944**-ம் வருஷம். அகற்கு முன் பும் அவர் ஒன்றிரண்டு பாடல்கள் எழுதியிருக்கிருர். எனினும், தாம் எழுதப் புகும் புதுமுறைப் பாடலுக்காக அவர் தமது புனைபெயரையும் மாற்றிக் கொண்டார். பாட்டுக்காக மட்டும்தான். வேலூர். வெ. கந்தசாமிக் கவி ராயர் என்று ஒருவர் எழுதுவதை, அதிலும் மிகவும் புது மையாக எழுதுவதைக் கண்ட ரசிகர்கள் 'இவர் யார்?' என்று திகைத்தார்கள். சாதாரணமாக நமது நாட்டில் 'பித்தன்', 'சித்தன்', 'பிரியன்' என்ற புனைபெயர்கள் தான் நடமாடுவதுண்டு. ஓ. ஹென்றி போன்று விலாசத்துடன் கூடிய புனைபெயர்கள் புகவில்லை, எனவே புதுமைப் பித்தன் ஊர், விலாசம், பெயர் எல்லாம் அமைந்த ஒரு புதிய புனைபெயரை உண்டாக்கியதால் அவர் யார் என்று

பலருக்கு வெகு நாட்களாகத் தெரியாதிருந்தது. வேளூர். வெ. கந்தசாமிப் பிள்ளை என்ற பெயரில் எழுதிய அவரது முதல் பாட்டு 'ஓடாதீர்!' என்பது. இது 'கிராம ஊழியன்' பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. பாட்டு வெளி வந்த காலத்துக்கு முன்தான், கு. ப. ரா. காலமாகியிருந் தார். அவரைச் செத்த பிறகு கவனிக்க முனைந்த—நிதி சேர்க்க முனைந்த—தமிழர்களின் நிலையைக் கண்டு பாடிய பாட்டு அது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். கு. ப. ரா. செத்துவிட்டார்; அவரது குடும்பத்துக்கு நிதி திரட்டப் பட்டது. எழுத்தாளனைச் சாகவிட்டுக் கௌரவிப்பதைக் கண்டு மனம் புழுங்கினார் புதுமைப்பித்தன்:

இத்தனைக்கும் மேலே
இனி ஒன்று;
ஐயா நான்
செத்ததற்குப் பின்னால்
நிதிகள் திரட்டாதீர்!
நினைவை விளிம்பு கட்டி
கல்லில் வடித்து
வையாதீர்!
'வானத்து அமரன்
வந்தான் காண்!
வந்தது போல்
போனான் காண்' என்று
புலம்பாதீர்!
அத்தனையும் வேண்டாம்
அடியேனை விட்டுவிடும்!

இது பாட்டின் ஒரு பகுதி. ஆனால், நாம் புதுமைப் பித்தனையும் சாகவிட்டுத்தான் கௌரவிக்கிறோம். அவர் பாட்டு நமக்குப் புத்தி கற்பிக்கவில்லை; எதிர்காலத்திலா வது பலன் அளிக்கட்டும்!

பாட்டின் கருத்து இருக்கட்டும். இந்தப் பாட்டு சிலருக்குப் பாட்டாகவே தோன்றாமல் இருக்கும். இதுவும்

புதுமையின் பித்தம்தானே என்று கூடக் கேட்கத் தோன்றும். 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல.' வசன கவிதையென்று சில மறுமலர்ச்சியாளர்கள் வறட்டுக் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திலே புதுமைப்பித்தன் தொடங்கி வைத்த புதிய பணி இது. இது வசன கவிதை அல்ல; வசன கவிதை என்று யாராவது மயங்கினுல் அது தவறு. வசன கவிதை என்ற சொல்லே அர்த்தமற்ற சொல். அந்த ஆராய்ச்சி இங்கு வேண்டாம்.

பாட்டுக்குத் தாள லயமும் பாவமும்தான் பிரதானம் என்று உருவத்தைப் பற்றிப் பேசும் இன்றைய இலக்கிய விமர்சகர்கள் கருதுகிறுர்கள். இந்தத் தாள லயத்தையும் பாவத்தையும் உருவாக்க எதுகை மோனே இலக்கணங்கள் பேரளவில் பயன்படும். ஆனுல் எதுகையும் மோனேயும் கருத்துக்கோ பாட்டின் கதிக்கோ விலங்கிட்டுத் தடை செய்யக்கூடாது. எனவே, புதுமைப்பித்தன் செய்த காரியம் இதுதான். யாப்பு எதுகைகளில் பாட்டுக்குப் பயன் அளிப்பதைப் பயன்படுத்தி, தடை செய்வதை விலக்கி எழுதினுர். இலக்கணம் கவிதை உணர்ச்சியைத் தடை செய்யும் போது, அதை விட்டு விலகியோ, ஏறி விழுந்தோ, பாதை மாற்றியோ, சொல்லவந்த விஷயத்தைக் கொண்டு செல்வதே புதுமைப்பித்தன் கையாண்ட முறை. எனினும் அப்படிச் செய்வதன் மூலம் பாட்டின் தாள லயத்தைச் சிதைத்து விடாமல், பாட்டுக்குப் புதிய லயம் ஒன்றைக் கொடுத்தார். இந்தப் பாணியைப்பற்றி நிதானமாக சிந்தித்துப் பார்த்தால் ரசிகர்களுக்கு இந்த உண்மை புலப்படும். இந்த மாதிரியான பாட்டுக்கள் வெற்றி பெருது என்று சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் புதுமைப்பித்தன் எழுதிய பாடல்களுக்கும் வரவேற்பிருந்தது. இன்று அதே பாணியைத் தீட்டித் தீட்டி மெருகேற்றி, புதிய லயங்களே உண்டாக்கிப் பார்த்துவரும் என் பாட்டுக்களுக்கும் வரவேற்பு இருக்கிறது. எனவே இந்தத் துறையில், இன்னும் பழகிப் பழகி, மரபு தவறிய கரகரப்பு ஏதேனும் இருந்தால் அதைத் தேய்த்து மழுக்கி மெருகேற்றி, புதிய லய சுகத்தையும், கவிதானுபவத்தையும் உண்டாக்க முடியும் என்பது என் நம்பிக்கை.

புதுமைப்பித்தன் தமது கதைகளில் எப்படி வைரம் பாய்ந்த சொற்களையும் கருத்துக்களையும் கையாண்டாரோ, அதுபோலவே தமது பாடல்களிலும் அபூர்வமான சொல்லாட்சியையும் கருத்துக்களையும் கையாண்டார். 'இணையற்ற இந்தியா' என்பது அவரது பாடல். அதன் இறுதி வரிகள் பின்வருமாறு:

வேதம் படித்திடுவோம்; வெறுங்கை முழம் போட்டிடுவோம்
சாத்துக் காகச் சங்கரனை விற்றிடுவோம்
அத்தனைக்கும் மேலல்லோ அஹிம்சைக் கதை பேசி
வித்தகனும் காந்தியினை விற்றுப் பிழைக்கின்றோம்!

பாட்டுக்கு விளக்கம் தேவையில்லை. உண்மைதான் இன்றும் கரதலாமலகமாகக் கண்முன் தோன்றுகிறதே!

புதுமைப்பித்தன் தமிழ்க் கவிதைகளில் நன்கு ஊறிப் போனவர். தமிழ் மரபு தெரிந்தவர். எனவே அவரது பாடல்களில் வரும் சொற்பிரயோகங்கள் மிகுந்த சுகத்தோடு, லயத்தோடு, ஒலிக்கும்.

"வட்ட முலை மின்னார்
வசமிழந்த காமத்தால்
நீலமணி மாடத்து
நெடியதொரு சாளரத்தைத்
தொட்டுத் தடவி வந்து
தோயும் நிலாப் பிழம்பை
எட்டி, எடுத்து
இடை சுற்றி, சேலையென
ஒல்கி நடப்பதாய் உவமை சொல..."

ஆமாம். கலிங்கத்துப் பரணியின் கடைதிறப்புப் பாடலில் உள்ள 'நிலவைத் துகிலாய் எடுத்துடுக்கும்' உவமையைத் தான் புதுமைப்பித்தன் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால், புதுமைப்பித்தனது புதிய முறைக் கவிதையிலும் 'எட்டி, எடுத்து' என்பதை நாம் நிறுத்தி வாசிக்கும்போது, நமக்கு நிலாப் பிழம்பின் தோய்வும், அது தடவித் தடுமாறி வருவதும்,

தாளத்தின் ஸ்தம்பிப்போடு இணைந்து தோன்றவே செய்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும்.

இந்தமாதிரியான அம்மானைச் சந்தத்தின் அடிப்படையில் மட்டும் புதுமைப்பித்தன் பாடல்கள் எழுதவில்லை. வெண்பாவிலும் பாடல்கள் எழுதினார். அவர் பாடிய வெண்பாவில் இலக்கணம் இராதுதான்; ஆனால் உயிர் இருந்தது. அதற்கு ஓர் உதாரணம், திருச்சி ரேடியோ நிலையத்தில் கவியரங்கில் பாடிய பாட்டில் ஒரு வெண்பா:

பண் என்பார்; பாவம் என்பார்; பண்புமர பென்றிடுவார்
கண்ணைச் சொருகி கவிஎன்பார்—அண்ணாந்து
கொட்டாவி விட்டதெலாம் கூறுதமிழ்ப் பாட்டாச்சே!
முட்டாளே இன்னமுமா பாட்டு!

புதுமைப்பித்தன் பாட்டு எழுதுவதில் ஒரு புதிய முறையை, வெற்றிக்கு நம்பிக்கை அளிக்கக் கூடிய முறையை, ஆரம்பித்து வைத்தார் என்பதைத் தவிர, அவர் அதில் பரிபூரண வெற்றியை அடைந்தார் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் புதுமைப்பித்தன் பரிபூரண வெற்றியும் தன்னிகரில்லாத தனித் தன்மையும் பெற்றது பாட்டில் அல்ல. கதையில் வெற்றியடைந்தார்; அதுபோலவே வசனத்திலும் வெற்றியடைந்தார். 'புதுமைப்பித்தனாவது வசன வெற்றியாவது' என்று அன்று முணுமுணுத்தவர்கள் இன்றும் முணுமுணுக்கக் கூடும். 'அவர் என்ன புரியாத தமிழை அல்லவா எழுதினார்?' என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். 'புரியாத தமி'ழுக்கு புதுமைப்பித்தனிலிருந்து ஒரு உதாரணம்:

"(பிள்ளையாரிடம் இருந்த) தனித்தனி நபரின் பக்திப் பெருக்கு டைபாய்ட் வியாதிஸ்தனின் டெம்பரேச்சர் படம் மாதிரி அன்றைய வியாபார ஓட்டத்தைப் பொறுத்ததாக இருந்தாலும், பொதுவாகச் சங்கத்தினரின் முழு ஆதரவு இருந்ததால் விநாயகர் பாடு சராசரி பக்தி விகிதத்துக்கு மோசமாகிவிடவில்லை. அதிகாலை ஏழு மணிக்கு

அந்தப் பகுதியில் நோக்கும் திசையெல்லாம் நடமாடும் கோயில்கள் தாம். பிள்ளையார் கோயிலின் நைவேத்திய விசேஷங்கள் சிறிய சிப்பந்திகளிடையே பக்திக் கவர்ச்சிக்குத் தூண்டுதலாக இருந்தது" ('நியாயந்தான்'— 'காஞ்சனை' தொகுதி)

எதையுமே மேலோட்டமாகப் படிக்கிறவர்களுக்கு புதுமைப்பித்தன் இந்த நாலைந்து வரிகளுக்குள் அவரது 'பின்னல் முறையின்' மூலம் கூறியுள்ள விஷயங்கள் புரியாதுதான். ஆனால் இந்த வரிகளுக்குள் அடங்கியுள்ள நையாண்டி, தெய்வ பக்தியை வியாபாரம் பேசும் தரகுக் குணம், தெய்வத்திடம் சாதாரண நண்பர்கள் எதிர்பார்க்கும் லோகாயத நலன் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கியிருப்பதைக் காண முடிந்தவர்களுக்கு, இது ஒன்றும் புரியாத தமிழ் அல்ல. சொல்லப்போனால் பக்கம் பக்கமாக எழுதியும் சொல்ல வந்த விஷயத்தைச் சொல்ல முடியாமல் தவிக்கும் வார்த்தை யாண்டிகளைப்போல் அல்லாமல், அல்லது நீர்த்துப்போன தமிழ் வசனகர்த்தாக்களைப் போல் அல்லாமல், எழுத்து நடையில் லகுவில் சிக்காது நழுவும் விஷயங்களையும் இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து அற்புதமான சொல்லாட்சியினால் தமது வசன கதிக்குள் சிறைப்படுத்தும் அசுரசாதனை புதுமைப்பித்தன் ஒருவரிடம்தான் இருக்கிறது.

தமிழில் வசன இலக்கியம் உண்டு. ஆனால் தமிழில் தோன்றிய வசன இலக்கியமெல்லாம் பொருளை வைத்துத் தான் பிழைத்து உயிர் வாழ்ந்தனவேயன்றி, வசனத்தின் வலு எந்த விதத்திலும் பொருளுக்கு உதவிவிடவில்லை. வ. வெ. சு. அய்யர் ஒருவர்தான் தமிழில் பிறமொழிப் பதப் பிரயோகங்களால் ஒரு காம்பீர்யத்தை உண்டாக்கினார். ஆனால் அதுவே அமிதப் பிரயோகம். பாரதியார்கூட இப்படித்தான். ஞானரதத்தில் வரும் சந்திரிகை வர்ணனை, சிட்டுக்குருவி வர்ணனை முதலியவற்றைச் சிலர் பாரதியின் வசனப் பெருமைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறினாலும், பாரதி கவிதையில் எப்படிப்பட்ட அற்புதத்தைச் சாதித்தாரோ, அந்தமாதிரியான அசுரத்தனமான புதுமையையோ, மந்திரச் சொல்லின் சுகத்தையோ பாரதியார்

தமது வசனத்தில் சாதித்துவிடவில்லை. பாரதியின் வசனம் சர்வ சாதாரணமானது. எளியநடை, புரியும்நடை என்று எழுதுவதைச் சிலர் வசனத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சொல்கிருர்கள். எளியநடை இருக்கலாம். புரியும் நடை இருக்கலாம். இருந்தாலும், தமிழில் எழுதிவந்தவர்கள் அனைவரும் காதலாயினும், கையறு நிலையாயினும் ஒரே மாதிரி நடையில், ஒரேமாதிரி வேகத்துடன், பாவத்துடன் தான் எழுதினுர்கள். இதனுல் எழுதுகின்ற விஷயம் புரியுமே தவிர, அந்த எழுத்து நெஞ்சில் நிலைப்பதில்லை. சுருங்கச் சொன்னுல், எந்த விஷயத்தைப் பற்றி எழுதினுலும், ஒரே முறையில், உபயோகித்த வார்த்தைகளையே உபயோகித்து. வசன கதியை மலினப்படுத்தி, வார்த்தையின் வலுவைக் குறைத்தார்கள். ஆனுல், புதுமைப்பித்தன் தோன்றுகிறவரை வசனத்துக்கென்று ஒரு தனிமதிப்பு ஏற்படவில்லை. புதுமைப்பித்தன் நல்ல கதைகளை எழுதினுர் என்ருல் அவரது கதைகளை நல்லவையாக்கியவை அவரது புதுமை நோக்கும் கற்பனையும் மட்டும் அல்ல; அவரது வசனமும் கூடத்தான். வசனத்திலும் கவிதையில் உள்ளதைப்போல் தாள லயம் உண்டு, உணர்ச்சி உண்டு என்பதைப் புதுமைப்பித்தனது வசனம்தான் நன்ருக, எடுப்பாகக் காட்டியது என்று கூறவேண்டும். அவரது கதைகளில் வசனம் ஒரே சுருதியில் பேசிக்கொண்டிருக்காது. கதையின் சந்தர்ப்பம், சமயம், பாத்திரம் முதலியவற்றுக்குத் தக்கவாறு சுருதி மாறி மாறிப் பேசும்.

சில உதாரணங்கள்

1. 'இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் சுப்புப் பிள்ளையின் தீர்ப்புக்கு அப்பீலே கிடையாது. ஏனெனில் பெரும்பாலும் அழகிய நம்பியாபுர வாசிகளில் பலர் அவரிடமே குட்டுப்பட்டுச் சுவடிப் பாடம் கற்றிருக்கின்றனர். பல வேசமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லன். இப்பொழுது அவன் கோணல் மாணலாகக் கையெழுத்துப் போடுவதெல்லாம் அவர் புண்ணியத்தில்தான்.' [நாசகாரக் கும்பல்]

2. 'ஆனுல் சூட்சும உடலின் இயற்கையால் அடிக்கடி அங்கு உந்தித் தள்ளப்படுவான். சக்திகள் பிரளயம்

போலக் கோஷித்து உருண்டு புரண்டு சிறிய வித்துப்போல் நடு மையத்தில் கிடக்கும் ஜடத்திற்கு உயிர் அணுக்களை மிகுந்த வேகத்தில் தள்ளும். அவ்விடத்திலே சக்தி அலைகளை, நினைவு பிறந்து மடியும் கால எல்லைக்குள் இடைவழித் தேகத்தைக் குழப்பி நசுக்கிப் புதிய சக்திகளை அவனது சூட்சும தேகத்தில் ஊட்டி உள்ளே பூமியை நோக்கித் தள்ளிவிடும். புதிய சக்தி ஊட்டப்பட்ட அவனது சரீரம், ஜடதாதுக்கள் பாசிபோல் உற்பத்தியாகி உரம்பெற்று, கீழ்நோக்கி இறங்கும் இடைச் சஞ்சிகளில் நின்று செக்கச்செவேலென்று எங்கும் பரந்து, நினைவின் எல்லைக் கோடாகக் கிடக்கும் கிரககோளங்களின் வானப் பாதைகளை நோக்கும். ‘அவனது உருவம் சூட்சும உருவம்.........’ [பிரம்ம ராக்ஷஸ்]

3. ‘சற்று உள்ளே ராஜ மாளிகை. கல்லில் சமைந்து தமிழனின் மிடுக்கை, தமிழனின் வீரத்தை, தமிழனின் இலட்சியத்தை ஒருங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ஏகாதிபத்தியச் செருக்கு. சாம்ராஜ்யத்தின் ஹிருதயமின்மை அழகுருவத்தில் மனிதனை மலைக்க வைக்கிறது. மிருகத்தன்மை - அதற்கு வீரம் என்று மரியாதையாகச் சொல்வார்கள் - அழகுடன் கைகோத்து உலாவுகிறது. உள்ளிருந்து சங்கும் முரசும் ஏகமாக முழங்குகின்றன.’ [கனவுப் பெண்]

4. ‘அதோ மூலையில் சுவரின் அருகில் பார்த்தீர்களா? சிருஷ்டித் தொழில் நடக்கிறது. மனிதர்களா, மிருகங்களா? நீங்கள் போட்டிருக்கிறீர்களே, பாப்லின் ஷர்ட்டு உங்கள் ஷெல்பிரேம் கண்ணாடி!—எல்லாம் அவர்கள் வயிற்றில் இருக்கவேண்டியதைத் திருடியதுதான். ரொம்ப ஜம்பமாக நாஸூக்காகக் கண்ணை மூட வேண்டாம். எல்லாம் அந்த வயிற்றுக்காகத்தான்.’ [கவந்தனும் காமனும்]

மேற்காட்டிய நாலு மேற்கோள்களையும் படித்துப் பார்த்தால், ஒவ்வொன்றும் தனித் தனி சுருதியில் பேசுவது தெரியும். திருநெல்வேலிப் பண்பாட்டோடு ஊறிப்போன மரபு, சூட்சும தேகத்தை வருணித்துப் பயானக ரஸத்தை உண்டாக்கும் பிரம்ம ராக்ஷஸின் அடிமுடிகாணாத அசுர

கதி, சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மிடுக்கைக் கோடிட்டுக் காட்டும் அரண்மனையின் ஆசாரவாசல் வருணனை, நாகரிக யுகத்தின் கசப்புக் குரல்—இந்த நான்கையும் வெவ்வேறு சுருதியில், அதாவது கதையின் கருத்துக்கு இசைந்த சுருதியில், நாம் கேட்பது புலப்படும். இந்த மாதிரியான ரசபாவக் கலவைகளை வேறு எந்த வசனகர்த்தாவும் இதுவரை தமிழில் கொண்டுவரவில்லை.

எனது நண்பரும் அரிய இலக்கிய ரசிகரும் எழுத்தாளருமான அழகிரிசாமி புதுமைப்பித்தனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

"இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க்கவிதைக்கு புதுமையும் புத்துயிரும் கொடுத்தவர் பாரதி; தமிழ் வசனத்துக்குப் புதுமையும் புத்துயிரும் கொடுத்தவர் புதுமைப்பித்தன். ஆனால் பாரதிக்கு முன் தமிழில் மிகச் சிறந்த கவிச் செல்வங்கள் இருந்தன; புதுமைப்பித்தனுக்கு முன் மிகச் சிறந்த வசனச் செல்வங்கள் இருந்தன என்று சொல்லமுடியாது. புதுமைப்பித்தன் தமிழ்நாட்டு வசன இலக்கியத்தின் சொத்து அவர் வசன இலக்கியத்தின் மன்னர்."

இந்த அபிப்பிராயத்தை நான் நாவலித்து வரவேற்பதோடு, புதுமைப்பித்தனின் கதையிலேயே ஆழ்ந்துவிட்ட ரசிகர்கள், இனிமேல் அவரது வசனத்தையும் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

வசன இலக்கியத்தின் மன்னராக விளங்கிய புதுமைப்பித்தன் சிறுகதை இலக்கியத்திலும் தனிக் காட்டு ராஜாவாகத்தான் விளங்கினார்; அந்தப் பெருமையை அவர் நிலை நாட்டியும் விட்டார்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஒருவர் புதுமைப்பித்தனிடம் வந்து "ஸார். தமிழ் நாட்டின் சிறந்த சிறுகதைகளாகப் பன்னிரண்டு கதைகளைப் பொறுக்கி ஆங்கிலத்திலும் ஹிந்தியிலும் வெளியிடலாம் என்று எண்ணம். நம்நாட்டு பேதைகள் வெளிநாட்டிலும் பிரபலமடைய வேண்டும் அல்லவா? ஆகவே அந்தப் பன்னிரண்டு கதை

களையும் பொறுக்கித் தரவேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு'' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அதற்குப் புதுமைப்பித்தன் சொன்ன பதில் இது தான்: ''சிறந்த சிறுகதைகளைப் பொறுக்கி எடுக்கவா? என்னுடைய கதைகள் பன்னிரண்டைத்தான் பொறுக்க வேண்டும்!''

வந்த ஆசாமிக்கு முகம் கறுத்தது. கொஞ்சம்கூட அடக்கமில்லாமல், 'அஞ்சுவது அஞ்சாமல், துணிந்து சொல்கிறாரே என்று நினைத்தாரோ என்னவோ? சிறிது நேரம் வேறு எதையெதையோ பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுப் போய்விட்டார்,

புதுமைப்பித்தனின் இந்தப் பதில் அவரைமட்டும் திடுக்கிட வைக்காது. பல எழுத்தாளர்களையும் உங்களை யுமே திடுக்கிட வைக்கலாம். ஆனால் தன்னிடமுள்ள நேர்மையான திறமையை நேரடியாகச் சொல்வதற்கு புதுமைப்பித்தன் எப்போதும் கூசமாட்டார்.

தமிழில் புதுமைப்பித்தன் மட்டும் கதைகள் எழுத வில்லை. எத்தனையோ பேர்கள் எழுதித்தான் வருகிறார்கள். ஆனால், மற்றவர்களின் கதைகளில் பெரும்பாலானவை இல்லாத ஊரின் இலுப்பைப்பூச் சரக்குகள்தாம். புது மைப்பித்தனோ அப்படியல்ல. அவரது கதைகளோ பிறர் எழுதிய கதைகளைவிடப் பன்மடங்கு உயர்ந்து,எவரெஸ்ட் சிகரம்போல் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. மேலும், அவருக்கே உரிய தனித்தன்மை அவரை எழுத்தாளர்கள் கூட்டத் தின் மத்தியில் தனித்ததொரு தீபஸ்தம்பம் மாதிரி தூக்கி நிறுத்திவிட்டது.

கதைகள் மட்டுமே எழுதி ஒரு எழுத்தாளன் சாகா வரம் பெற்றுவிட முடியுமா என்ற சந்தேகம் சிலருக்கு அர்த்தமற்று எழுவதுண்டு. ''புதுமைப்பித்தன் சிறு கதைகள் தானே எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய மகா மேதையை உணர்ந்துகொள்ள அவரை ஒரு நாவல் எழுதச் சொல்லுங்கள்'' என்று ஒரு எழுத்தாள நண்பர் என் னிடம் கூறினார். புதுமைப்பித்தன் நாவல் எழுதவும்

முனைந்ததுண்டு 'அன்னையிட்ட தீ' என்று ஒரு பெரிய நாவலை எழுதத் திட்டம் போட்டு, ஓரளவு எழுதிவைத்து விட்டும் போயிருக்கிறார்.

ஆனால் நாவல் எழுதாத காரணத்தால் மட்டும் ஒரு கதாசிரியனின் மேதை வெளிப்படவில்லை என்று நினைப்பது தவறு. உலக இலக்கியத்தின் சிறுகதை மன்னர்களாகக் கருதப்படும் ஆண்டன் செகாவ், மாப்பாஸான் முதலியவர்கள் சிறுகதைகளை எழுதியே தங்கள் பெயரை நிலைநாட்டிக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் இருவரும் நீண்ட சிறுகதைகளும், சில நாவல்களும் எழுதியிருந்தபோதிலும், இவர்களுக்குப் பெயர் வந்தது எல்லாம் சிறுகதைகளின் மூலமாகத்தான். புதுமைப்பித்தன் கதைகள் மட்டும் எழுதவில்லை. கவிதை, கட்டுரை முதலியன வெல்லாம் எழுதினார். எனினும் அவருக்குப் பெயரும் பிரபலமும் கிட்டியது அவரது சிறுகதைகளின் மூலமாகத்தான், 'ஆலின் சிறுபழத் தொருவிதை' என்று கூறிவைத்த புலவனின் சூத்திரம் புதுமைப்பித்தனின் கதைகளுக்கும் பொருந்தும். அவருடைய கதைகள் அண்டத்தை அளக்கும் சக்தி பெற்றவை. 'மடல் பெரிது தாழை' யென்றாலும், மகிழம்பூவே இனிமையுடைய தல்லவா? பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் குவித்து, பைண்டு வால்யூம் நாவல்களை வெளியிட்டால் மட்டும் போதுமா?

ஷேக்ஸ்பியரையும் தாந்தேயையும் பற்றி ஒரு ஆங்கில விமர்சகர் "ஷேக்ஸ்பியர் வாழ்க்கையின் அகலத்தை அளந்தான்; தாந்தே ஆழத்தை அளந்தான்' என்று குறிப்பிடுகிறார். புதுமைப்பித்தனுக்கும் மற்ற எழுத்தாளருக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தையும், இது மாதிரியே சொல்லக் கூடும். புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கையின் ஆழத்தை அளந்த ஆசிரியர்.

புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு பிரச்னையைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். அவருடைய கதைகள் பொழுது போக்குக்கான கதைகள் அல்ல. அவரது கதைகள் சமூகத்தை நோக்கிப் பல்வேறு ஆணித்தர

மான கேள்விக் குறிகளை அடுக்குகின்றன; அழுகி நாற்ற மெடுத்துப்போன சமூகத்தின் ஊழல்களைக் கீறிப்பிளந்து காட்டுகின்றன. வாழ்க்கையின் அன்றாடப் பாட்டின் அடிக்குரல் அவரது கதைகளிலே எதிரொலித்தது. சொப்பனாவஸ்தையிலே சிக்கி, கனவு காணும் அபூதக் கலைஞனல்ல புதுமைப்பித்தன்.

புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கையின் குரூர வசீகரங்களைக் கண்டு ஒப்பாரி வைக்கவில்லை. அவற்றைக் கண்டு சிரிக்கும்படி நம்மைப் பழக்கினார்; அவரும் சிரித்தார். ஆனால் வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்துவத்தை நேருக்கு நேராகக் கண்டு சொன்ன புதுமைப்பித்தன் அந்த யதாரத்தத்து வத்தை எதிர்கால நம்பிக்கைப்பாதையை நோக்கித் திருப்பி விடவில்லை. சமூகத்தைப் பார்த்து அவர் கேள்விக் குறிகளை அடுக்கினார். ஆனால் அவற்றுக்கு அவர் விடை காண முயலவில்லை. அன்றாட வாழ்க்கையின் வேதனைக் குரலை மறந்து சிரிப்பதற்குக் கதை சொன்னாரே யொழிய வேதனையை நீக்கும் மார்க்கத்தைக் கூறவில்லை; காணவில்லை. மக்களது கஷ்டங்களை உணர்ந்து, அவர்கள் படும் கொடுமையைக் கண்டு அவர் சீறியெழுந்தார்; அந்த வாழ்க்கையின் கசப்பைக் கண்டு முகம் சுளித்தார். ஆனால் அந்தக் கொடுமையை, கசப்பைப் போக்க அவர் வழி காணவில்லை. மனித சமுதாயத்தின்மீது நிர்ப்பந்தவசமாகத் திணிக்கப் பட்ட கசப்பைக் கண்டு, மனித சமுதாயத்திடமிருந்தே அவர் விலகி நிற்க முயன்றார். அப்படி நிற்காமல், அவருக்கு இருந்த யதார்த்துவ சக்திக்கும்,உருவ அமைதிக்கும்,ஆழ்ந்த கண்ணோட்டத்துக்கும் அவர் மக்களிடமிருந்து எட்டிவிலகி நின்று கதை சொல்லாமல், மக்களோடு ஒட்டி நின்றே தமது இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்திருந்தாரானால், மாக்ஸிம் கார்க்கியைப்போல் சிறந்த எழுத்தாளராக மட்டுமன்றி, சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் அவர் விளங்கியிருக்க முடியும். ஆனால் அதில் அவர் தவறிவிட்டார் என்றே கூறவேண்டும்.

எனினும் புதுமைப்பித்தன் தமிழ் இலக்கியத்திலேயே ஒரு வைரம் பாய்ந்த யதார்த்தவாதியாகத் திகழ்கிறார். இல்லாததைக் கனவு கண்டு, இருப்பதாகக் கதை கட்டி வாழ்ந்த சமூகத்திலே, அவர் ஒருவர்தான் இருட்டிலே

இருந்ததை-சமூகத்தின் யதார்த்த நிலையை - ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக் கூறினர். தேயிலைத் தோட்டத்துக்குச் சென்று வேலை செய்து பரங்கி நோயைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு ஊர் திரும்பும் பறைச்சி மருதி, "உன்னுலே என் உசிரெத் தானே எடுத்துகிட்டுப் போவ முடியும்?...யோசிச்சிப் பாரு...ஒண்ணெ வேறயா மாத்த முடியும். உன்னுலே அழிக்க முடியுமா?" என்று எமனைப் பார்த்துக் கேட்கும் வெள்ளைக் கோயில் கிழவி, "என்னை என்ன பிச்சைக் காரின்னு நினைச்சே?" என்று கேட்கும் கவந்தன் வாய்ப் பட்ட விபசாரி, "சார், கைக்குட்டை கீழே விழுந்துவிட் டது" என்று கூறும் யந்திர மனிதனுன ஹோட்டல் செர் வர், "அப்பாவுக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது. இதைத் தின்னு பாரு. இனிச்சுக்கிடக்கும்!" என்று வேதாந்த விசாரத் துக்கு அடிகொடுக்கும் கந்தசாமிப் பிள்ளையின் புதல்வி யான சிறுமி, "சாபத்துக்குத்தானே விமோசனம்? பாபத் துக்கு உண்டா?" என்று தன்னையே கேட்டுக்கொண்டு மீண்டும் கல்லாகிப் போகும் அகல்யை—இத்தியாதி கதா பாத்திரங்களால்தான் புதுமைப்பித்தன் சிறுகதை உலகத் தின் மன்னராக முடிந்தது.

நானறிந்தவரையில், 'தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல; இந்தியாவில் மட்டுமல்ல; ஆசியாக் கண்டத்திலேயே புதுமைப்பித்தனுக்கு ஈடான எந்தச் சிறுகதை ஆசிரி யனும் இல்லை' என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

புதுமைப்பித்தன் யார்?

இலக்கியத் திருடனின் பேய்க் கனவு; புத்தகாசிரியர் களுக்கு ஒட்டக்கூத்தன்; வலுவற்றுக் கிடந்த தமிழ் வசனத்துக்கு வாலிபம் தந்த சஞ்சீவி; உலக இலக்கிய சத் சங்கத்திலே தாமாகவே இடம் பிடித்துக்கொண்ட மேதை; சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஆசிய ஜோதி; இளம் எழுத் தாளர்களின் லட்சியம்; யதார்த்தவாதிகளின் முன்னேடி; தமிழ் நாட்டில் எழுதிப் பிழைப்பது என்பது எத்தனை அபாயகரமானது என்பதைத் தமது உயிரையே பணயம் வைத்துக் காட்டிச் சென்ற உதாரணம்—இவர்தான் 'புதுமைப்பித்தன்!